

EVANGÉLIUM
A GALÁCIABELIEKHEZ ÍRT
LEVÉLBEN



BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

EVANGÉLIUM A GALÁCIABELIEKHEZ ÍRT LEVÉLBEN

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2017. július, augusztus, szeptember

Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz

Fordította: Bartha Sándor

evs
editura viață și sănătate

Pantelimon
2017

© 2017 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

Az Ellen G. White-idézetek a Bibliatanulmányokhoz a Pacific Press Publishing Association negyedévi kiadványa.

Ezt az idézetgyűjteményt, valamint egyes részleteit nem fordíthatják, módosíthatják, vehetik át, adhatják ki, másolhatják vagy sokszorosíthatják magánszemélyek vagy intézmények a Pacific Press vagy a Hetednap Adventisták Generál Konferenciájának írásos engedélye nélkül.

Megjegyzés: Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Szerkesztő: Zakariás Loránd

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra: Czinkota Orsolya

Tördelés: Szócs Erzsébet

Borítóterv: Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN G.: Evangélium a Galáciabeliekhez írt levélben.

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2017. július, augusztus, szeptember

Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból a naponkénti tanulmányozáshoz

Ellen G. White; trad.: Bartha Sándor

Pantelimon: Viața și Sănătate, 2017

ISBN 978-606-911-259-5

TARTALOM

1. PÁL, A POGÁNYOK APOSTOLA	7
2. PÁL TEKINTÉLYE ÉS EVANGÉLIUMA	16
3. EGYETLEN EVANGÉLIUM	26
4. MEGIGAZULÁS CSAK HIT ÁLTAL.	36
5. HIT AZ ÚJTESTAMENTUMBAN	45
6. AZ ÍGÉRET FONTOSSÁGA	54
7. A HITHEZ VEZETŐ ÚT.	63
8. SZOLGÁKBÓL ÖRÖKÖSÖK	73
9. PÁL PÁSZTORI FELHÍVÁSA.	83
10. A KÉT SZÖVETSÉG	93
11. KRISZTUSBAN SZABADON	103
12. SZENTLÉLEK ÁLTAL VEZÉRELT ÉLET.	114
13. AZ EVANGÉLIUM ÉS AZ EGYHÁZ.	124
14. KRISZTUS KERESZTJÉVEL DICSEKSZEM	133

1. tanulmány

PÁL, A POGÁNYOK APOSTOLA

Június 24., szombat délután

István halála után olyan irtószándékú üldözés kezdődött Jeruzsálemben a hívők ellen, hogy „mindnyájan eloszlottak Júdeának és Szatuáriának tájaira”. Saulus „pedig pusztította az anyaszentegyházat, házról házra járva és férfiakat és asszonyokat elővonszolva tömlöcbe vetette” őket. Ebben a kegyetlen munkában kifejtett nagy buzgóságáról ő maga később így nyilatkozott: „Én bizonyára elvégeztem magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem. Mit meg is cselekedtem Jeruzsálemben, és a szentek közül én sokat börtönbe vetettem... És minden zsinagógában gyakorta büntetvén őket káromlásra kényszerítettem; és felettébb dühösködvén ellenük kergettem mind az idegen városokig is.” Hogy István nem az egyetlen volt, akinek meg kellett halnia, kitérünk Saulus szavaiból: „Sőt, mikor megöltetek, szavazatommal hozzájárultam.” (Csel 26:9–11) – *Az apostolok története*, 103. o.

Tárzusi Saulus teljes volt nemzeti büszkeségében és előítéletekben. Fiatalember létére már a szanhedrin (a zsidó tanács) tiszteletreméltó tagja lett. Úgy tekintettek rá, mint sokat ígérő férfira és az ősi hit lelkes védőjére. (...)

Mózeszt megtanították az erőszak törvényére Egyiptom katonai iskoláiban, és ezek a tanítások olyan nagy hatást gyakoroltak jellemére, hogy az Istennel és a természettel való érintkezésnek negyven esztendőre volt szüksége, hogy alkalmassá tegye őt Izrael vezetésére

a szeretet törvénye által. Ugyanezt a leckét kellett megtanulnia Pál apostolnak is.

Damaszkusz kapujánál a megfeszített Krisztus látomása megváltoztatta Pál egész életét. Az üldözöből tanítvány, a tanítóból tanuló lett. A sötétség napjai, amit magányában töltött Damaszkuszban, éveknek feleltek meg tapasztalatában. Az elméjében elraktározott ószövetségi Írásokat tanulmányozta, és Krisztus volt a tanítója. A természet magánya számára is iskolává vált. Arábia pusztaságába ment, hogy tanulmányozza az Írásokat, és Istentől tanuljon. Megüresítette lelkét az előítéletektől és hagyományoktól, amelyek addigi életét alakították, és befogadta az igazság forrásából eredő tanítást.

Későbbi életét az önfeláldozás elve, a szeretet szolgálata ihlette. Így szólt: „Mind a görögnek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok...” „Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket.” (Róm 1:14; 2Kor 5:14) – *Előtted az élet*, 64–65. o.

A tanult Saulus hatalmas eszköz volt az ördög kezében, hogy keresztülvigye az Isten Fia elleni lázadást. De Ő, aki Sátánál hatalmasabb, kiválasztotta Saulust, hogy elfoglalja a vértanú István helyét, hogy munkálkodjon és szenvedjen az Ő nevéért. – *A megváltás története*, 267. o.

Június 25., vasárnap – A keresztények üldözője

A társzusi Saul is jelen volt, vezető szerepet töltött be az István elleni tárgyalásokon. Hatásos ékesszólással és a rabbik logikája szerinti beszéddel világította meg az esetet, hogy meggyőzze a népet István megtevesztő és veszedelmes tanításai felől. A tanítványban azonban emberére akadt. István teljesen megértette Isten akaratát, hogy a többi nép között is hirdetni kell az evangéliumot. (...)

Mikor Istvánt az ellene felhozott vádak felől kihallgatták, védekezését tiszta, átható hangon kezdte, mely az egész teremben hallható

volt. Szavai lenyűgözték az egész tömeget, mikor Isten kiválasztott népének történetét vázolta fel. (...)

Mikor Krisztust a próféciákkal összefüggésbe hozta, és ekképp szólt a templomról, a főpap megszagatta ruháját. István annak a jelét látta ebben, hogy csakhamar örökre elnémítják hangját. Látta, hogy milyen ellenállást váltottak ki a szavai, és tudta, hogy utolsó bizonyágtételét mondta el. (...)

Szinte önkívületi állapotban – inkább vadállathoz, mint emberi lényhez hasonlóan –, fogcsikorgatva vetették magukat Istvánra. A fogoly leolvasta sorsát a körülötte tolongó kegyetlen arcokról, de mégsem reszketett. Teljesen eltűnt lelkéből a halálfélelem. A dühöngő papok és a lázongó csöcselék nem félemlítették meg. Az előtte zajló jelenet eltűnt a szeme elől. A mennyei kapuk feltárultak előtte: tekintete áthatolt rajtuk. Megpillantotta Isten dicsőséges trónját: látta Krisztust, mintha éppen trónjáról állt volna fel, hogy a segítségére jöjjön szolgájanak. – *Az apostolok története*, 98–99. o.

Legyünk Krisztus iskolájának tanulói! Nem tudjuk követni Urunk példáját, csak ha kellemes a modorunk, és ha előzékenyen viselkedünk. Ápoljuk az igazi keresztény udvariasságot! Senki se tudja úgy csökkenteni jó hatásunkat, mint mi maguk, ha eltűrjük féktelen dühkitöréseinket. A veszekedős természetű nem ismer igaz boldogságot, és ritkán elégedett. Mindig jobb helyzetbe remél kerülni, vagy meg szeretné változtatni a környezetét, hogy békessége és nyugalma legyen. Élete mintha súlyos keresztekkel és próbákkal lenne tele, pedig ha uralkodna rossz természetén, ha megfékezne nyelvét, sok kellemetlenséget elkerülhetne. „A szelíd felelet csillapítja a haragot.” A bosszúállás sosem hódított még meg ellenséget. Mindenkre jó benyomást tesz a jól féken tartott vérmérséklet, de mint a lerombolt város, aminek nincs fala, olyan az önuralom nélküli férfi. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 367. o.

Isten az alázatosokat hatalmassá teheti szolgálataiban. Akik engedelmesen követik a kötelességteljesítés felhívását, és a legjobban fejlesztik képességeiket, biztosak lehetnek az Úr segítségével. Akik mindent megtesznek, amit megtehetnek, és azután Istenre bízzák,

hogy Ő támogassa fáradozásait, azokhoz angyalok jönnek a világgosság követeiként, hogy munkájukban segítsék őket. (...)

A bűn eltorzította az isteni képmást az emberben. De Jézus által újra helyreállítható. Azonban csak komoly ima és az énünk feletti győzelem által lehetünk részesei a mennyei természetnek.

Az Úr szőlőskertjének igazi munkása az ima, hit és önmegtartózkodás embere lesz, aki megfékezi a természetében rejlő vágyakat és szenvedélyeket. Saját életével bizonyítja az igazság erejét, amit másoknak mutat be, és munkája nem marad eredmény nélkül. Isten munkása legyen kész felhasználni legjobb szellemi és erkölcsi erőit, amellyel a természet, a tanulás és Isten kegyelme megáldotta. – *Az evangélium szolgálói*, 79–80. o.

Június 26., hétfő – Saulus megtérése

Saulus lelkét felzaklatta István diadalmas halála. Megingott előítéletében, de végül meggyőzték a papok és főemberek vélekedései és érvei, hogy István istenkáromlást követett el, hogy Jézus Krisztus, akit hirdetett, egy csaló, és hogy a szent tisztségben szolgálóknak mindig igazuk van. Miután határozott gondolkodású és célkitűzésű férfi volt, a kereszténység elkeseredett ellensége lett, mivel úgy döntött, hogy a papok és írástudók nézetei a helyesek. Buzgalma arra indította, hogy önként üldözze a hívőket. Elérte, hogy szent embereket hurcoljanak tanácsok elé, zárjanak börtönbe vagy ítéljenek halálra minden törvényes bizonyíték nélkül, csupán a Jézusba vetett hitükért. – *A megváltás története*, 268. o.

Mint ma is sokan, úgy [megtérése előtt] Pál is magabiztos volt öröklött vallásosságában. Magabiztossága azonban hamis alapokra épült. Hite Krisztuson kívüli volt, mivel formásokban és ceremóniákban bízott. A törvényt illető buzgóságában nem volt kapcsolata Jézussal, ami ezért értéktelen is volt. Azzal dicsekedett, hogy hiánytalanul eleget tett a törvény előírásainak, azonban megtagadta az Üdvözítőt, aki értékessé tette a törvényt. Meg volt győződve igazáról.

Így szól erről: „Én bizonyára elvégeztem magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem. Mit meg is cselekedtem Jeruzsálemben: és a szentek közül én sokat börtönbe vetettem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Sőt, mikor megöletettek, szavazatommal hozzájárultam.” (Csel 26:9–10) Egy ideig Pál szörnyű tevékenységet folytatott, és közben azt gondolta, hogy Isten szolgálatát végzi. Azt mondja: „Mert tudatlanul cselekedtem hitetlenségemben.” (1Tim 1:13) Őszintesége azonban nem igazolta tettét, és nem tette hamisságát igazzá.

A hit az a közvetítő, amin keresztül az igazság vagy a hamisság megtalálja helyét az elmében. Az igazságot és a hamisságot ugyanazon a folyamaton keresztül fogadjuk el, de határozott különbség van a között, hogy Isten Igéjében vagy az emberek szavában hiszünk. Amikor Krisztus megjelent Pálnak, és ő meggyőződött arról, hogy magát Jézust üldözte szentjei személyében: elfogadta a Megváltóban való igazságot. Átalakító erő hatott értelmére és jellemére, és új emberré lett Jézus Krisztusban. Olyan teljességgel fogadta el az igazságot, hogy sem föld, sem pokol nem ingathatta meg hitét. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 197–198. o.

Június 27., kedd – Saul Damaszkuszban

Anániás az angyal utasításának engedelmeskedve felkereste azt a férfit, aki még röviddel ezelőtt is fenyegetésekkel illette a Jézus nevében hívőket. Kezét ráhelyezte a töredelmes bűnbánó fejére, és így szólt: „Saul atyámfia, az Úr küldött engem, Jézus, aki megjelent neked az úton, melyen jöttél, hogy szemed megnyílon, és beteljesedjél Szentlélekkel.”

Amikor Saul vakbuzgó és előítélettől izzó lelkiállapotban kinyilatkoztatást kapott az általa üldözött Krisztustól, azonnal összekötésbe került azzal a gyülekezettel, ami a világ világossága. Ebben az esetben Anániás képviselte Krisztust és képviselte egyszersmind Krisztus szolgáit e földön, akik elhívtak, hogy helyette cselekedjenek. Jézus helyett Anániás érintette meg Saul szemét, hogy ismét láthasson.

A Megváltó helyett tette rá a kezét, és mialatt az Ő nevében imádkozott, Saul elnyerte a Szentlelket. Minden Krisztus nevében és ereje által történt. Jézus a forrás, viszont a gyülekezet az élő csatorna, a közvetítő eszköz. – *Az apostolok története*, 121–122. o.

Míg csak azt nem érzed, hogy le tudsz mondani tekintélyedről, sőt, még az életedről is azért, hogy megmentsd tévelygő testvéredet, addig nem vetted ki a szemedből a gerendát, és nem vagy alkalmas segítség senkinek. Gáncsoskodással, szemrehányással még senkit sem térítetek vissza a helytelen ösvényről. Elűzni viszont sokakat elűztek már így Jézustól, sok embert kergettek el, mert elzárták a szívüket jobb meggyőződésük elől. A gyengéd lelkület, a finom, megnyerő viselkedés mentheti meg a tévelygőt, és bűnök sokaságát fedezheti el. Ha Krisztus jelleme nyilatkozik meg benned, átalakító erővel érinti meg majd a környezetedet. Krisztus legyen észlelhető benned naponta, Ő majd kinyilatkoztatja Igéjének teremtő erejét – azt a gyöngéd, kérlelő, mégis hatalmasan áldásos hatást, hogy Urunk és Istenünk szépséges képmására teremtsé újjá mások lelkét. (..)

Másrészt azonban az Üdvözítő sohasem haladt el valaki mellett, aki kész volt befogadni a drága mennyei igazságot, bármilyen bűnbe merült is az ember. A vámszedőkhöz és utcanőkhöz intézett szavai új élet kezdetét jelentették. Mária Magdaléna, akiből hét ördögöt űzött ki, utolsóként maradt ott Jézus sírjánál, majd ő volt az első, akit a feltámadás hajnalán köszöntött az Üdvözítő. Saul, az evangélium egyik legádázabb ellensége Pállá, Krisztus odaadó szolgájává változott. A gyűlölet és megvetés, sőt, a büntények és züllöttség mögött olyan lélek rejtőzködhet, akit az Úr kegyelme megmenthet, hogy drágagyöngyként ragyogjon Jézus Krisztus koronájában. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 128–129. o.

Június 28., szerda – Az evangélium eljut a pogányokhoz

Barnabás antiókhiai tevékenységét gazdag eredmény koronázta, és igen megnövekedett a hívők száma. A mű kifejlődött. Barnabás szük-

ségét érezte megfelelő segítségnek, hogy kellően kihasználhassa az isteni Gondviselés által nyújtott alkalmakat. Ezért elment Tárzuszba, hogy felkeresse Pált, aki Jeruzsálemből történt távozása óta „Szíriában és Ciliciában” munkálkodott, és hirdette „azt a hitet, amelyet egykor pusztított” (Gal 1:21–23). Barnabásnak sikerült találkoznia Pállal, és rábeszélte őt, hogy térjen vissza vele, és legyen munkatársa az igehirdetésben.

Itt, a népes Antiókhiaiban Pál apostol kitűnő munkaterületet talált. Tanultsága, bölcsessége és nagy buzgalma hatalmas befolyást gyakorolt a kultúr hely lakóira és látogatóira; valóban olyan segítségnek bizonyult, mint amire Barnabásnak szüksége volt. A két tanítvány egy teljes éven át munkálkodott együtt egyetértésben, hűségesen az Úr szolgálatában. Sok lélek ismerte meg általuk a názáreti Jézus Krisztust, a világ Megváltóját. – *Az apostolok története*, 156. o.

Habár a pogányok és zsidók közötti válaszfal leomlott Krisztus halála által, és a pogányokat is az evangélium teljes kiváltságaiba vonta be, mégis sok zsidó szemérről még nem hullt le a fátyol, és nem látták világosan felismerni annak célját, amit Isten Fia eltörölt [a ceremóniális áldozatokat]. A munkát most nagy erővel kellett végezni a pogányok között, ami az egyház megerősödését eredményezte a lelkek számának gyarapodása által.

Az apostolok különleges feladata volt, hogy eltávolítsák a gyanút, előítéletet és féltékenységet. A zsidók elzárkózásától való eltérésük természetes következménye lett volna, hogy tantételüket és nézetüket az eretnesség vádjával illetik, és hogy sok hívő zsidó kétségbe vonja az evangélium szolgálóinak hitelességét. Isten előre látta ezeket a nehézségeket, amelyekkel találkozni fognak, ezért bölcs előrelátásában felruházta őket kétségbevonhatatlan tekintéllyel az általa alapított egyház részéről, hogy minden kétség felett álljon a munkájuk. – *A megváltás története*, 303. o.

Az Úr a pogányok közül választott magának népet, és keresztényeknek nevezte őket. A név görög eredetű, és azokra az emberekre utal, akik egyesültek Krisztussal... Péter mondta: „Ha pedig

mint keresztény szenved [valaki], ne szégyellje, sőt, dicsőítse azért az Istent!” (...)

Ó, bárcsak elhinnék az emberek Isten szavát, és elfogadnák a rendelkezésükre bocsátott csodálatos ismeret kincseit! – *Lift Him Up*, 291. o.

Június 29., csütörtök – Nézeteltérés a gyülekezeten belül

Antiókiában igen jól fejlődött a gyülekezet, állandóan nőtt a tagok száma. Mint a missziómunka központja, a keresztény hívők legfontosabb csoportja is volt. Tagjai a lakosság legkülönbözőbb rétegeiből kerültek ki: zsidókés pogányok közül.

Mialatt az apostolok a prédikátorokkal és az egyszerű tagokkal együtt azon fáradoztak, hogy minél több lelket nyerjenek meg Krisztusnak, addig bizonyos zsidó hívőknek, a júdeabeli „farizeus szektából” sikerült felvetni egy olyan kérdést, ami csakhamar szerteágazó vitákra adott okot a gyülekezetben, a hívő pogányok között pedig megdöbbenést keltett. Ezek a júdeabeli tanítók azt állították, éspedig nagyon határozottan, hogy csak a körümetékedés és a ceremóniák törvényének betartása vezet el az üdvösségre.

Pál és Barnabás hevesen tiltakozott e tévtanítás ellen, és nem is akarta ezt a pogányokkal közölni. (...)

Pál megtérése előtt a „törvénybeli igazság tekintetében” (Fil 3:6) „feddhetetlennek” tartotta magát. Amióta azonban felfogása megváltozott az Üdvözítő misszióját illetőleg – aki az egész emberiség Megváltója, úgy zsidónak, mint pogánynak –, és világos ismeretet nyert, felismerte az élő hit és a holt formaságok közötti különbséget. Az izraelitáknak elrendelt régi szertartások és ceremóniák az evangélium fényében teljesen új és mély értelmet nyertek. Aminek képletes ábrázolására szolgáltak, az valósággá lett és így akik már az új szövetségben élnek, felszabadulnak, azaz nincsenek kényszerítve azok megtartására. Viszont Isten megmásíthatatlan törvényét, a Tízparancsolatot Pál még most is megtartotta,

úgy szellemi, mint szó szerinti értelmében. – *Az apostolok története*, 188, 190. o.

Minden emberi lény testileg, lelkileg, szellemileg Isten tulajdona. Krisztus mindenkinek a megmentéséért meghalt. Semmi sem bánthatja jobban az Urat, mint ha emberek vallási vakbuzgóságából olyanoknak okoznak szenvedést, akiket vérén váltott meg az Üdvözítő. – *Jézus élete*, 488. o.

Az őskeresztény gyülekezetekben fenntartott rend tette képessé őket, hogy fegyelmezetten és szilárdan, Isten fegyverzetével felöltve haladjanak előre. A hívők csoportjai, noha nagy területen szóródtak szét, valamennyien egy test tagjait voltak. Egy akaratral és egyetértésben munkálkodtak. Ha valamelyik helyi gyülekezetben nézeteltérések támadtak, mint később Antiókhiaiban, de máshol is, nem okoztak szakadást köztük, mert a különböző helyi gyülekezetek küldötteiből megalakult legfőbb tanácstestület volt hivatva a vizsályt elsimítani. A testület felelősségteljes irányítása pedig az apostolok és vének feladata volt. Ily módon sikerült szembeszállniuk Sátán mesterkedéseivel, a messze lévő gyülekezeteket megóvni és egységes eljárásukkal az ellenség terveit megghiúsítani.

„Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene, miként a szentek minden gyülekezetében.” (1Kor 16:33–34) Azt kívánja, hogy mint akkor, úgy most is a gyülekezeti ügyek intézésénél rend és rendszer uralkodjon. (...) Keresztény kereszténnyel és gyülekezet gyülekezettel fogjon össze. Az emberi eszköznek együtt kell működni az istenivel. Minden erőt alá kell rendelni a Szentléleknek, de valamennyi együttesen hirdesse a világnak Isten kegyelmi üzenetét! – *Az apostolok története*, 95–96. o.

Június 30., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyágtételek, 3. köt., „Függetlenedés, önállósodás” című fejezet.

2. tanulmány

PÁL TEKINTÉLYE ÉS EVANGÉLIUMA

Július 1., szombat délután

A jeruzsálemi hívők közül érkező hamis tanítók befolyása következtében gyorsan terjedtek a szakadások, tévtanok és az érzékiség a galáciai hívők között. Ezek az álnok tanítók zsidó hagyományokat keverték össze az evangélium igazságával. Mellőzték a jeruzsálemi nagygyűlés határozatait; ráerőszakolták a pogányok közül megtértekre a ceremoniális törvények betartását.

A helyzet válságos volt. A bűnöket hagyták elburjánzani, emiatt gyors pusztulás fenyegette a galáciabeli gyülekezeteket.

Pált szíven ütötte és mélyen megrendítette ez a nyílt hitehagyás, éppen azok részéről, akiket olyan hűségesen oktatott az evangélium alapelveire. Azonnal írt a félrevezetett hívőknek: felfedte a tévtanokat, amelyeket elfogadtak, és nagyon szigorúan megfeddte a hittől eltérteket. (...)

Bízott Isten megmentő hatalmában; pellengérré állította a hitehagyó tanítók eszméit, és igyekezett a volt hívőket meggyőzni arról, milyen csúfosan megtévesztették őket – de ha visszatérnek az evangéliumba vetett régebbi hitükhöz, még megakadályozhatják az ördög terveit. Pál határozottan kitartott az igazság, az élet-szentség és az igazságosság mellett; a hirdetett üzenetbe vetett erős hite és bizalma sokakat, akik hitükben már meginogtak, felsegített, hogy visszatérjenek Üdvözítőjükhöz. – *Az apostolok története*, 383–384. o.

Sátán arra törekszik, hogy minél több embert megtévesszen. Ő vezet minden széthúzást; bőven rendelkezik a megtévesztés eszközeivel. Állandóan keletkeznek új szekták, hogy az igazságtól eltérítsenek; és ahelyett, hogy az élet kenyerét ajánlanák, az embereket mesékkel telt tállal szolgálják ki. Az írásokat csúrik-csavarják, kiszakítják helyes összefüggésükből, úgy idézik, hogy a hamisságot igazságként tüntetik fel. Ellopják az igazság öltönyét, hogy az eretnekségeket rejtegtessék. – *Evangelizálás*, 358. o.

Nem azért, hogy önmagát magasztalja, hanem hogy Isten kegyelmét dicsőítse, bizonyította Pál azok előtt, akik tagadták apostoli hivatását, hogy: „semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál” (2Kor 11:5). Mindazok, akik igyekeztek lebecsülni elhívását és munkáját, Krisztus ellen hadakoztak, akinek kegyelme és ereje nyilvánult meg általa. Ellenségeinek ellenállása arra kényszerítette az apostolt, hogy ilyen határozottan síkra szálljon hivatásáért és tekintélyéért.

Pál kérte azokat, akik életükben már tapasztalták Istennek erejét, hogy térjenek vissza az evangélium igazsága iránt érzett első szeretetükhöz. Megdönthetetlen érvekkel bizonyította be előttük, milyen nagyszerű kiváltság szabadnak lenni Krisztusban, akinek engesztelő kegyelme mindazokat, akik teljesen átadják életüket neki, igazságának öltönyével ruházza fel. Pál azt az álláspontot foglalta el, hogy minden léleknek, aki meg akar menekülni, személyes tapasztalatot kell szereznie Istennel. – *Az apostolok története*, 388. o.

Július 2., vasárnap – Pál, a levélíró

Pál az evangélium tiszta igazságait hintette el Galáciában. Hirdette a hit általi megszentelődés tantételét. Munkája jutalmaként láthatta, hogy a galáciabeli gyülekezet megtért az evangéliumhoz. Majd Sátán kezdte el munkáját a hamis tanítók által, hogy néhány hívő gondolatvilágát megzavarja. Ezeknek a tanítóknak a dicsekvése, csodatevő

erejük fitogtatása több újonnan megtért hívő lelki látását is elhomályosította, és tévedésbe estek. (...)

Egy ideig nem irányíthatta Pál apostol a megtévesztettek gondolkodását, mert befolyása meggyengült felettük. Azonban az Igére és Isten erejére támaszkodva visszautasította a hitehagyó tanítók magyarázatait, így képessé vált arra, hogy a híveket jobb belátásra bírja, hogy felismerjék: megtévesztették őket. Így semmisítette meg az ördög terveit. Az új hívek visszatértek a hithez, felkészülten arra, hogy értelmes álláspontot foglaljanak el az igazság mellett.

Mindannyiunknak szigorú próbákat kell kiállnunk. Akik az igazság híveiként tüntetik fel magukat, ránk erőszakolják téves tételeiket, amelyek, ha elfogadjuk őket, megrendítik hitünket az időszerű igazságban. Egyedül az igazi vallásos hit állja ki az ítéletet és a próbát. – *Evangelizálás*, 359. o.

Némelyek úgy gondolják: képesek rá, hogy korlátolt ítélőképességükkel fogják Isten Igéjét és eldöntsék, melyek az ihletett és melyek a nem ihletett szövegek. Figyelmeztetni szeretnék, hogy ne lépjetez erre a területre... Nincs olyan ember, bárki legyen is ő, bármilyen beosztásban, akit Isten felhatalmazott volna, hogy az Ő Igéjében válogatást vigyen véghez. (...)

Úgy kell elfogadnia Isten Igéjét, ahogyan le van írva, értékelnie kell azt, bele kell szőnie az életébe és a jellemébe. Az Igében minden ki van nyilatkoztatva az ember üdvösségére vonatkozóan, és ha minden tőlünk telhetőt megteszünk a megértése érdekében, akkor a menny is a segítségünkre siet. (...)

Sose próbáld kutatni az Írásokat, csak akkor, ha kész vagy az engedelmességre, a tanulásra, és ha kész vagy úgy hallgatni az Igét, mint az Úr szavát, mintha Ő beszélne hozzád a szent lapok által. Halandó ember ne ítélkezzen Isten Igéje fölött, nem vonhatja kétségbe annak ihletett voltát, és nem állíthatja, hogy egyik vagy másik igeszakasz ihletettebb a többinél. A Mindenható arra figyelmeztet, hogy ember ne lépjen ilyen területre. Az Úr nem bízott ilyen munkát az emberre. – *Adventista Bibliakommentár*, 7. köt., 919. o.

Július 3., hétfő – Pál elhívása

Saul megtérése fényesen bizonyítja a Szentlélek csodatevő hatalmát, ami embereket győz meg bűneikről. Saul komolyan hitte, hogy a názáreti Jézus megveti Isten törvényét: azt hitte, hogy arra tanítja tanítványait, hogy hatályát vesztesse a törvény. Megtérése után azonban felismerte Krisztusban, aki azzal a kifejezett szándékkal jött a földre, hogy Atyja törvényének érvényt szerezzen. Teljesen meggyőződött arról, hogy Ő a szerzője az egész zsidó áldozati szertartásnak. Felismerte, hogy a keresztre feszítéskor lényegben feloldódott az árnyékszolgálat, és hogy Jézusban teljesedtek be az ótestamentumi jóvendölések, amelyek Izrael Megváltójára vonatkoztak.

Saul megtérésének történetéből igen fontos alapelveket ismerünk fel, amelyeket mindig szívleljünk meg. Saul közvetlenül Jézus színe elé került. Krisztus rendkívül fontos munkára szemelte ki, és „választott edényévé” kellett lennie. – *Az apostolok története*, 120. o.

Barnabás... teljesen elhitte és elfogadta Pál tapasztalatát, és kézen fogva az apostolokhoz vezette őt. Előadta nekik Pál tapasztalatát, amit hallott, hogy Jézus személyesen jelent meg neki a damaszkuszi úton, és beszélt vele. Elmondta, hogy Anániás imájára nyerte vissza látását, és hogy a város zsinagógájában hirdette, miszerint Jézus Krisztus az Isten Fia.

Az apostolok nem vonakodtak tovább. Nem állhattak ellen az Istennek. Péter és Jakab, akik abban az időben az egyedüli apostolok voltak Jeruzsálemben, baráti jobbot nyújtottak hitük egykori ellenségének, elkeseredett üldözőjének, és most éppen olyan nagyon szerették és becsülték, mint amennyire korábban félték tőle, és kerülték. Itt találkozott az új hit két nagy alakja: Péter, Krisztus kiválasztott társainak egyike földi szolgálata alatt, és Pál, a farizeus, aki Jézus mennybemenetele után találkozott vele szemtől szembe, beszélt vele, és látomásban látta Őt és mennyei munkájának természetét is.

Azt a hangot, amely oly komolyan vitatkozott Istvánnal, nemso-kára ugyanabban a zsinagógában hallhatták, amint félelem nélkül

hirdeti, hogy Jézus az Isten Fia. Ugyanazt a hitet védelmezte, melynek védelmében István meghalt. Elbeszélte saját csodálatos tapasztalatát, majd testvéreiért és korábbi társaiért sóvárgó szívvel tárta eléjük bizonyítékait a jövendölésekről – ahogy István is tette –, miszerint a megfeszített Jézus: Isten Fia. – *A megváltás története*, 278. o.

Ne engedd, hogy bárki is hozzád jöjjön, és elkezdje boncolgatni Isten Igéjével kapcsolatban, hogy mi ihletett abból és mi nem. Meg kell dorgálnod őt. Mindenkinek el kell mondanod, hogy erről egyszerűen nem lehet tudomásuk. Egyszerűen nem érthetik meg Isten titkait. Mi csak annyit szeretnénk, hogy hitre készítsük az embereket. Nem akarjuk, hogy valaki így vélekedjen: „Ezt elutasítom, azt pedig elfogadom” – hanem azt szeretnénk, hogy a Bibliában mint teljes egészben higgyünk. – *Adventista Bibliakommentár*, 7. köt., 919. o.

Július 4., kedd – Pál evangéliuma

Mindent Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk. Az Úr nem azért szeretett, mert mi előbb szerettük Őt, hanem már akkor szeretett, amikor „még bűnösök voltunk”. Krisztus meghalt értünk... Habár engedetlenségünk miatt Isten elutasítását és ítéletét érdemelnénk, Ő nem hagyott magunkra, nem hagyta, hogy egyedül nézzünk szembe az elenség erejével. Mennyei angyalok harcolnak mellettünk és értünk, és ha együtt munkálkodunk velük, győzhetünk a gonosz erői fölött.

Sosem ismerhettük volna meg a „kegyelem” szó értelmét, ha nem estünk volna bűnbe. Isten szereti a bűntelen angyalokat, akik neki szolgálnak és parancsainak engedelmeskednek, ám nekik nem nyújt kegyelmet. Ezek a mennyei lények nem tudják, mi a kegyelem, sosem volt rá szükségük, mivel sosem vétkeztek. A kegyelem isteni tulajdonság, ami a méltatlan emberek felé irányul. Nem mi kerestük, hanem a keresésünkre küldetett. A Mindenható örömmel árasztja kegyelmét azokra, akik éheznek, és nem azért teszi, mert méltók vagyunk rá, hanem épp a méltatlanságunk miatt. Szükségletünk biztosítja, hogy megkapjuk ezt az ajándékot.

Isten kegyelmének tartalékai arra várnak, hogy a bűntől beteg lélek igényelje őket. A kegyelem minden lelki betegséget meg fog gyógyítani. Átala minden szennytől megtisztul a szív. A kegyelem az evangélium gyógymódja minden hívő számára. – *In Heavenly Places*, 34. o.

Amikor a Szentlélek által Krisztus kegyelme beültetésre kerül a lélekbe, a hívő alázatossá válik, és keresni fogja azok társaságát, akik mennyei dolgokkal foglalkoznak. Akkor a Lélek kinyilatkoztatja a krisztusi dolgokat, és ezzel nem az igazság elfogadját, hanem az igazság Adóját magasztalja fel. Ha tehát Jézus szent békéje lakik a szívetekben, ajkatokról dicsőítés és hála fog szólni Isten iránt. Gondolataitok és beszélgetéseitek témája nem imáitok, nem kötelelességetek teljesítése, nem az önmegtagadás és a jóindulat lesz, hanem dicsőíteni fogjátok, aki önmagát adta értetek, amikor még bűnösök voltatok. – *Hit és cselekedetek*, 87. o.

Krisztus a „béke fejedelme” (Róm 9:6), ezért az Ő küldetése helyreállítani földön és mennyen a bűntől megrontott békét. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) Aki beleegyezik, hogy elhagyja a bűnt, és helyette Krisztus szeretete előtt nyitja meg szívét, mennyei békében részesül.

A békéhez más alap nem létezik. A Megváltó szívünkbe fogadott kegyelme és kegyessége lefegyverzi az ellenségeskedést; elcsendesíti a viszályt, helyett szeretettel tölti meg a lelket. Akinek békesség él a szívében Isten és embertársai iránt, az nem lehet boldogtalan. Nem talál helyet irigység a szívében, gonosz gyanakvás nem lel otthont benne; gyűlölködés nem tud megállni ajtajánál. Az Istennel összhangban álló szív a menny békéjében részesül, és a béke áldásos hatását árasztja. A béke lelkülete harmatként száll majd a világi gondoktól megfáradt szívekre.

Krisztus a békesség üzenetével küldi követőit a világba. Aki a megszentelt élet csendes, öntudatlanul áldásos hatásával Jézus szeretetét tanúsítja, aki szavával és viselkedésével arra vezet másokat, hogy

elvessék a bűnt, és Istennek adják át szívüket, az békességszerző.
– *Gondolatok a hegyibeszédről, 27–28. o.*

Július 5., szerda – Nincs más evangélium

Az Isten művében munkálkodók napjainkban ugyanolyan nehézségekkel fognak találkozni, mint amilyeneket Pál élt át munkája során. Sátán ugyanolyan kérkedő és csaló törekvésekkel próbálja majd elfordítani a megtérteket a hittől. Olyan elméletek férkőznek majd be soraink közé, melyekkel nem lenne bölcs szóba állni. Az ördög ravasz és körmönfont tévtanokat hoz közénk, hogy elsötétítse és megzavarja a gondolkodást, és semmivé tegye a megváltás tanításait.

Sátán csapdájába fognak esni mindazok, akik nem fogadják el az Igét úgy, ahogy az van. Szent bátorsággal szóljuk az Igét! Az Úr szolgáján keresztül az ősegyháznak küldött bizonyágtételt népének ma is meg kell hallania: „De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok.” (Gal 1:8) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból Ellen G. White írásaiból, 2. köt., 52. o.*

Hamis tanítók akarták megtéveszteni a galáciabelieket olyan tanításokkal, amelyek ellenkeztek Krisztus evangéliumával. Ezeket kívánta Pál leleplezni. Nagyon vágyott arra, hogy a hamis tanítókat elszigetelje a gyülekezettől, de olyan sok hívőre kiterjedt a hatásuk, hogy veszélyesnek látszott intézkedni ellenük. Ez a lépés vitákat váltott volna ki, belharccal fenyegetve, sőt, romlásba sodorva a gyülekezetet. Ezért inkább azt igyekezett a testvérekkel megértetni, hogy milyen fontos egymást szeretettel segíteni. Kijelentette, hogy a törvény mindenkire érvényes elvárását töltik be, ha szeretik egymást.
– *Bizonyágtételek, 5. köt., 243. o.*

Az evangéliumi vallás élő, cselekvő alapelv: Krisztus jelenléte életünkben, jellemének megmutatkozása jellemünkben és cselekedeteinkben. Az evangélium elveit életünk semmilyen területétől sem

lehet elvonatkoztatni. A keresztény embernek mindig Jézust kell bemutatnia.

Az istenfélelem alapja a szeretet. Senki sem szeretheti Istent igazán, bármi legyen is hitvallása, ha nem szereti önzetlenül testvérét. Ez a lelkület nem alakul ki bennünk pusztán azzal, hogy megpróbálunk szeretni másokat. Jézus szeretetének a szívünkben kell élnie. Amikor énünk feloldódik Krisztusban, a szeretet akaratlanul is árad belőlünk. A keresztény jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor belső énje állandóan arra készíti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye betölti a szívét, és ez arcáról is sugárzik.

Lehetetlen, hogy abból a szívből, ami az Üdvözítő lakhelye, hiányozzon a szeretet. Ha szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket, azokat is szeretjük, akikért Jézus meghalt... Ha közösségre lépünk Krisztussal, a szeretet láncának arany láncszemei összekapcsolnak társainkkal... Akkor nem kell a mások fájdalma iránti szánalmat kicsikarni belőlünk, mert olyan természetességgel fogunk szolgálni a nélkülözőknek és szenvedőknek, mint ahogy Ő „széjjeljárt, jót tévén”. – *Krisztus példázatai*, 384. o.

Július 6., csütörtök – Pál evangéliumának eredete

Miután ilyen szavakkal üdvözölte a galáciabelieket: „Kegyelem néktek és békesség az Atya Istentől és a mi Urunk, Jézus Krisztustól!” – a következő éles feddést intézte hozzájuk: „Csodálkozom, hogy attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ilyen hamar más evangéliumra hajlotok. Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják ferdíteni Krisztus evangéliumát. De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok!” (Gal 1:3–8) Pál a Szentírással összhangban tanított, és a Szentlélek rányomta pecsétjét munkájára; ezért óva intette testvéreit bármilyen más tan elfogadásától, ami ellenkezik az általa tanított igazságokkal. – *Az apostolok története*, 384. o.

Szinte minden gyülekezetben volt néhány zsidó származású tag. Általuk a zsidó tanítókna könnyű bejárásuk volt a közösségbe. De mivel az Írásokból képtelenek voltak megdönteni Pál tanításait, fondorlatos taktikákhoz folyamodtak, hogy gyengítsék befolyását, és csorbát ejtsenek a tekintélyén. Azt hangoztatták, hogy nem is volt Jézus tanítványa, és nem az Úrtól kapta küldetését, és ennek ellenére mégis a Péter, Jakab és a többi apostol által hirdetett tanításokkal ellentétes dolgokat tanít. A judaizmus küldötteinek ily módon sikerült nagyon sok keresztényt eltávolítani attól, aki nekik bemutatta az evangéliumot. S amint ezt elérték, arra próbálták rávenni a híveket, hogy térjenek vissza a ceremóniális törvényekhez, ami elengedhetetlen az üdvösség szempontjából. Kevésbé tartották fontosnak a Krisztusba vetett hitet és a Tízparancsolat iránti engedelmisséget. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1108. o.

Mikor Pál a Szentírást kutatta, felismerte, hogy már kezdettől fogva „nem sokan hívtak bölcsnek test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek; hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse az erőseket. És a világ nemtelenjeit és megvetetteit választotta ki magának az Isten, és a semmitket, hogy a valamiket megsemmisítse; hogy ne dicsekedjék előtte egy test sem.” (1Kor 1:26–29) És amikor így a kereszt fényében szemlélte a világ bölcsességét, elhatározta, hogy semmi egyébről sem akar tudni, mint egyedül „Jézus Krisztusról, mégpedig a megfeszítettről” (1Kor 2:2).

Későbbi tanítói működése alatt Pál tényleg sohasem tévesztette szem elől bölcsességének és erejének forrását. Halljuk csak, hogyan erősítette meg évek múlva is: „Mert nékem az élet Krisztus.” (Fil 1:21) És ismételten: „Annak felette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt, akiért mindent kárba veszni hagytam... hogy Krisztust megnyerjem és találtassam őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján: hogy megismerjem Őt és az Ő feltámadásának erejét és

az Ő szenvedéseiben való részesülésemet.” (Fil 3:8–10) – *Az apostolok története*, 127–128. o.

Július 7., péntek – További tanulmányozásra

Evangelizálás, „Sátán igyekszik Isten népét széthúzásra bírni” című alfejezet.

3. tanulmány

EGYETLEN EVANGÉLIUM

Július 8., szombat délután

Az ima egygé kovácsol minket egymással és Istennel. Az imádság tár-sunkká teszi Jézust. Új erőt ad a lankadó, tépelődő léleknek, hogy legyőzze a világot, a test kívánságait és az ördögöt. Az ima elhárítja Sátán támadásait. Amikor az ember nem saját fogyatékoságaira, hanem Jézusra figyel, jelleme átalakul. Krisztus Lelke munkálkodik a szívében és formálja át Isten képmására. Igyekezünk Jézust úgy bemutatni, hogy az emberek lelki szemükkel meglássák „Istennek ama bárányát, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29). – *Krisztus példázatai*, 250. o.

Isten azt akarja, hogy népe fegyelmezett legyen, egy akarattal cselekedve. Azt akarja, hogy megértsék egymást, hogy fogjanak össze egyazon elvben, egyazon felfogásban. Az ilyen állapot eléréséhez sokat kell még tennünk. Le kell csillapítanunk, át kell alakítanunk gonosz szívünket. Isten terve, hogy mindig ott legyen az élő bizony-ságtétevés a gyülekezetben. Mindig szükség lesz inteni, némelyeket szigorúan meg is kell dorgálni, amint a helyzet megköveteli. Halljuk a kifogást: „Jaj, érzékeny vagyok, a legenyhébb helytelenítést sem vi-selem el!” De ha tárgyilagosan szólnának, ezt mondanák: „Annyira beképzelt, büszke, önfejű vagyok, hogy nem tűröm, hogy megfedd-jenek. Jogot formálok az egyéni felfogásra. Jogom van azt hinni, azt mondani, ami nekem tetszik.” Az Úr nem akarja, hogy feladjuk egyéniségünket. S ki lehetne alkalmas bíró, hogy mennyire terjedhet az egyéni függetlenség?

Péter inti testvéreit: „Hasonlatosképpen ti, ifjabbak, engedelmeskedjétek a véneknek, mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén, az alázatossgot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” Pál apostol egységre inti filipibeli testvéreit: „Ha annakokáért helye van Krisztusban az intésnek, ha helye van a szeretet vizsgáztatásának, ha helye van a lélekben való közösségnek, ha helye van a szívnek és a könyörgésnek. Teljesítsétek be az én örömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, ugyanazon indulattal lévén. Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbnek tartván ti magatoknál. Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. Annakokáért az az indulat [lelkület] legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is.” – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 360. o.

Teljes erőből fáradozz, hogy megfelelj Krisztus imájának, hogy tanítványai egyek legyenek, amint Ő is egy az Atyával. Egyetlen lélek sincs biztonságban köztünk, hacsak naponta nem Jézustól tanulja a szelidséget és az alázatos szívűséget. (..)

Törekedjél egy értelemmel és ítélettel lenni testvéreiddel. Ugyanazokat is szóljátok. Az ellenség tevékenysége nem az Úré. „Törekedjétek egyképpen szólni, ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben.” Szóljátok az egyszerű igazságot, amin meg tudtok egyezni. Beszéljétek egységről, ne legyetek szűklátókörűek és önhittek, hagyjátok tágulni értelmeteket. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 40. o.

Július 9., vasárnap – Az egység fontossága

Amikor az Úr bizonyágtétele a bűnöshöz jut, gyakran felvetik a kérdést: „Ki mondta ezt Ellen G. White-nak?” Bizonyára így volt ez Pál idejében is, mert kellett, hogy legyen valaki, aki annyira a hordozta az egyház érdekeit, hogy az apostol elé tárta az egyháztagokat fenyegető veszélyeket. Ideje van a szólásnak, és ideje van a hallgatásnak.

Természetes, hogy valamit tenni kell, és az Úr választott szolgája nem halaszthatja el a bűnök megfeddését. Ezek a bűnök létező bűnök voltak, és Pálnak munkálkodni kellett azok ellensúlyozásán...

Tudjuk, hogy az Atya feltárta Pál előtt a gyülekezetek állapotát. Világosságot és ismeretet adott neki az egyházban megőrzendő rendről, a felelevenedő bűnökről és azok nagyságának mértéke szerinti feddéséről és rendezéséről. Az Úr megmutatta az apostolnak azt a tisztságot, odaszentelődést és kegyességet, amit fenn kell tartani az egyházban. Pál tudta, hogy az ezekkel ellentétes felbukkanó dolgokat meg kell feddenie az Istentől kapott világosságnak megfelelően. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 65. o.

Isten azért helyezte a gyülekezetbe a különféle adományokkal rendelkező embereket – mint általa elrendelt segítőköt –, hogy együttes tanácskozással tegyenek eleget a Lélek kívánságainak. Az olyan személy, aki állandóan csak a saját akaratát akarja keresztülvinni, és nem hajlandó másokkal együttműködni, akik pedig az Úr művében gazdag tapasztalatokat szereztek, önbizalmától elvakultan képtelen lesz megkülönböztetni a tévelygést az igazságtól. Őket nem tanácsos a gyülekezetben vezető tisztségre megválasztani, mivel a testvérek ítéletét mellőzve csupán saját akaratukat vinnék keresztül, és saját terveik szerint járnának el. Könnyű azután az ellenségnek az ilyen emberek által tevékenykedni. Annak ellenére, hogy minden lépésnél tanácsra szorulnak, nem tanultak Krisztustól szelídlelkűséget és alázatosságot, ám mégis saját erejükből vállalkoznak lelkek vezetésére.

Nem bizonyulnak egymagukban biztos vezetőnek a kötelességteljesítésben. Az ellenség gyakran ringatja az embereket abba a hitbe, hogy Isten vezetése alatt állnak, holott a valóságban pusztán emberi érzéseket követnek. Ellenben ha éberon figyelünk és tanácskozunk hittestvéreinkkel, az Úr közli velünk akaratát, mivel nekünk szól ígérete: „Igazságban járhatja az alázatosokat, és az Ő útjára tanítja meg az alázatosakat.” (Zsolt 25:9) – *Az apostolok története*, 280. o.

Hogyan lehetnek nézeteltérésünk testvéreinkkel, ha alávetjük akaratunkat Krisztus akaratának? Ha vitáink vannak, tudnunk kell,

hogy ez azért történt így, mert az ént keresztre kell szegeznünk. Akit Jézus szabaddá tesz, valóban szabad lesz. Életünk nincs teljesen az Üdvözítőben, csak akkor, ha úgy szeretjük egymást, ahogy Jézus szeretett bennünket. Ha a Krisztus parancsa szerinti szeretetet táplálunk, arról teszünk bizonyosságot, hogy teljesen őbenne élünk. – *Istennel ma*, 257. o.

Július 10., hétfő – A körülmetélés és a hamis atyafiak

Mikor az emberek ismét eltértek Istentől, akkor az Úr Ábrahámot választotta ki magának, és neki jelentette ki a következőket: „Hallgatott Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet.” (1Móz 26:5) Az Úr Ábrahámnak adta a körülmetélkedés szertartását, ami az Isten szolgálatára való felajánlás jele volt. Záloga volt annak is, hogy elkülönüljenek a bálványimádástól, és csak a mennyi törvényének engedelmeskedjenek. Ábrahám leszármazottai nem tartották meg ezt a fogadalmat. Ez abban is megmutatkozott, hogy hajlandók voltak szövetséget kötni a pogányokkal, és magukévá tették szokásaikat, gyakorlataikat. Ez volt az oka az Egyiptomba való menetelüknek és ottani rabszolgáságuknak. – *Patriárkák és próféták*, 363. o.

Pál büszke volt szigorú, farizeusi pontosságára, de miután Krisztus megjelent neki a damaszkuszi úton, megvilágosodott benne a Megváltó küldetése és saját munkája a pogányok megtérítése érdekében, és teljesen megértette a különbséget az élő hit és a halott formák, a külsőségek között. Pál még mindig vallotta, hogy Ábrahám gyermeke, és a Tízparancsolatot oly hűségesen megtartotta betű és lélek szerint, mint bármikor azelőtt, hogy keresztény hitre tért volna. Azonban tudta, hogy nemsokára meg kell szünniük a különleges ceremóniáknak, szertartásoknak, amióta elérkezett az ideje, azok beteljesedtek, amelyeknek előrevetített árnyképei voltak, és az evangélium kiáradt a zsidó vallásra, és új jelentőséget adott a régi szertartásoknak. – *A megváltás története*, 306. o.

Akkor nyilvánul meg valódi hit, amikor a lélek az üdvösség egyedüli reményeként kapaszkodik Jézusba. Ez a hit arra készíti birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt áll, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára formálódik. Hite nem holt, hanem szeretet által munkálkodó hit, ami arra indítja, hogy Krisztus szépségére tekintsen, és a mennyei jellemre alakuljon át. „Mert e parancsolat, melyet én e mai napon parancsolok néked, nem megfoghatatlan előtted, sem távol nincs tőled. Nem a mennyben van, hogy azt mondanád: Kicsoda hág fel értünk a mennybe, hogy elhozza azt nekünk, és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? Sem a tengeren túl nincsen az, hogy azt mondanád: Kicsoda megy át érettünk a tengeren, hogy elhozza azt nekünk, és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? Sőt, felette közel van hozzád az Ige: a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsed azt.” (5Móz 30:11–14) „Körülméleti az Úr, a te Istened a te szívedet és a te magodnak szívét, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy élj.” (5Móz 30:6)

Isten az, aki körülméleti a szívét. Az egész munka az Úré, elejétől a végéig. A veszendő bűnös így szólhat: „Elveszett bűnös vagyok, de Krisztus eljött, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet. Ő ezt mondja: „Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.” (Mk 2:17) Bűnös vagyok, de Jézus meghalt a Kálvária keresztyén, hogy megváltson. Egy percre sem kell már szolgátságban élnem. Krisztus meghalt és feltámadt az én megigazulásomért, és ezért most megszabadít engem. Elfogadom megígért bűnbocsánatát. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 222. o.

Július 11., kedd – Egység a különbözőségben

Pál lelkében zavart keltett az a gonoszság, ami rövid idő alatt tönkretethette ezeket a gyülekezeteket. Azonnal levelet írt a galáciabeli hívőkhöz, leleplezte a hamis tanokat, és kemény szavakkal dorgálta

meg, akik eltávolodtak a hittől. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1108. o.

Az Üdvözítő meg akarta értetni a tanítványokkal azt az igazságot, hogy le kell dönteni a zsidó és a többi nép között fennálló válaszfalat. Azt tanította, hogy a „pogányok örököstársak” a zsidókkal és „részesei az Ő ígéreteinek a Krisztus Jézusban az evangélium által” (Ef 2:14; 3:6). (...)

Jézus ily módon világította meg a tanítványoknak azt az igazságot, hogy Isten országa nem elhatárolt terület. Ott nincs fajkülönbség vagy főnemesség, hanem nekik minden népnek hirdetniük kell az Üdvözítő szeretetének üzenetét. Igaz, hogy csak sokkal később értették meg tökéletesen, hogy az Úr „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározva eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait, hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák Őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikünktről sem” (Csel 17:26–27). – *Az apostolok története*, 19–20. o.

Ritkán találni két olyan személyt, akik nagyon hasonlítanak egymásra. A természet világához hasonlóan az emberek között is sokféleség létezik. Isten gyermekei között az egység a különbözőségben – a szeretet és hosszútűrés megnyilvánulása a különböző vérmérsékletek ellenére – azt bizonyítja, hogy Isten elküldte az Ő Fiát a földre, hogy üdvösséget szerezzen a bűnösöknek.

A Jézus és tanítványai között lévő egységet egyik fél személyisége sem rontja meg. Egyek gondolkodásmódban, célokban, jellemében, ám nem egy személyből állnak. A Szentlélekkel való részesedésben, az Isten törvényei iránti engedelmességben az ember a mennyei természet részesévé válik. Krisztus élő egységre vezet tanítványait önmagával és az Atyával. A Szentléleknek az értelemre gyakorolt hatása révén az ember teljesen Jézusé lesz. A Krisztussal való egység szoros kapcsolatot eredményez. És ez az egység a legékeőbb bizonyítéka a világ előtt a Megváltó fenségének és hatalmának, amivel képes eltávolítani a bűnt.

A sötétség erőinek kevés esélyük van azokkal a hívőkkel szemben, akik úgy szeretik egymást, ahogy Krisztus szereti őket, és akik nem hajlandók vitába és nézeteltérésekbe keveredni, akik összetartanak, kedvesek, előzékenyek és jólelkűek, valamint olyan hitet táplálnak, amely szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket. Krisztus Lelkével kell rendelkezünk, különben nem vagyunk az övéi. (...)

Minél szorosabban egyek vagyunk Jézussal, annál szorosabb lesz az egységünk egymással is. A viták és a kedvesség hiánya, az önzés és a hatalmi harc a megosztott szív termései, amely fogékony a lélek ellenségének sugallataira. Sátán repes az örömtől, amikor sikerül elhíntenie a nézeteltérés magvait. – *Sons and Daughters of God*, 286. o.

Július 12., szerda – Vita Antiókhában

Mikor később Péter Antiókhát meglátogatta, a pogányok iránt tanúsított bölcs magatartásával sokak bizalmát megnyerte. Egy ideig a mennyből nyert világosság szellemében munkálkodott is; annyira legyőzte ösztönös előítéletét, hogy egy asztalnál is étkezett a megtért pogányokkal. De amikor olyan zsidók érkeztek Jeruzsálemből, akik a ceremóniális törvény érdekében buzgólkodtak, oktanul megváltoztatta magatartását a pogányok közül megtérőkkel szemben. Az Írásból tudjuk, hogy még több zsidó „vele képmutatóskodott”, „úgy, hogy Barnabás szintén elcsábított az ő tettetésük által” (Gal 2:13–14). A gyengeségnek ez a megnyilvánulása a vezetőként tisztelt és szeretett férfiak részéről nagyon fájdalmasan hatott a hívőkké lett pogányokra. Félő volt, hogy a gyülekezet kettészakad. Azonban Pál felismerte, hogy milyen pusztító hatást gyakorolt a gyülekezetre Péter kétszínű viselkedése, tehát nyilvánosan megróttá őt igazi érzelmeinek ilyen álcázása miatt. A gyülekezet előtt kérdezte meg Pétertől: „Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszerítetted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek?” (Gal 2:13–14)

Péter felismerte tévedését és azonnal igyekezett a magatartásával okozott bajt lehetőleg ismét jóvátenni. Isten engedte meg, aki elejétől kezdve ismeri a véget, hogy Péternek ez a jellemgyengesége megnyilvánuljon. Ezáltal a megkísértett apostol belátta, hogy nincs benne semmi, amivel dicsekedhetne. – *Az apostolok története*, 197. o.

Hitvallásból nagyon sok van, de kevés a tartalom. Mondhatjuk, hogy követjük Krisztust, és állíthatjuk, hogy hiszünk Isten szavának minden igazságában, de ez nem sokat használ felebarátainknak. (...)

Az istenfélelem alapja a szeretet. Senki sem szeretheti Istent igazán, bármi legyen is a hitvallása, ha nem szereti önzetlenül testvérét. Ez a lelkiület nem alakul ki bennünk pusztán azzal, hogy megpróbálunk szeretni másokat. Krisztus szeretetének kell a szívünkben élnie. Amikor énünk feloldódik Jézusban, a szeretet akaratlanul is árad belőlünk. A keresztyén jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor belső énje állandóan arra készíti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye tölti be a szívét, és ez arcáról is sugárzik. Lehetetlen, hogy abból a szívből, ami az Üdvözítő lakhelye, hiányozzon a szeretet. Ha szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket, azokat is szeretjük, akikért Krisztus meghalt. – *Krisztus példázatai*, 383–384. o.

Vajon nem megdöbbentő-e Péter viselkedése? Vereségei, bukása és újbóli beiktatása, valamint hosszú szolgálata után? Vegyük ehhez Krisztussal való bensőséges ismeretségét és annak tudatát, hogy a Megváltó mindenkor becsületesen megélte a helyesnek elismert alapelveket. Az a sok-sok tanítás, amiben részesült, és az Úrtól kapott képességek, továbbá az Ige prédikálása és tanítása közben nyert ismerete és befolyása ellenére mégis képes volt arra, hogy emberektől való félelemből vagy tekintélye megóvása szempontjából képmutatóskodjon és feladja az evangélium alapelveit!? Vajon nem megdöbbentő-e, hogy abbeli elhatározásában, hogy csak az igazságot fogja követni, mégis megingott? Bár a jó Isten mindenkivel megismeretné saját gyengeségét és tehetetlenségét, hogy életének kis hajóját képtelen egyenesen és biztosan a kikötőbe vezetni! – *Az apostolok története*, 199. o.

Július 13., csütörtök – Amit Pál fontosnak tartott

Az egység titka a Krisztusban hívők egyenlőségében rejlik. Minden nézeteltérés és vita oka a Jézustól való elszakadás. Krisztus a központ, amely felé mindenkinek vonzódnia kell, és minél közelebb vagyunk a központhoz, annál közelebb vagyunk egymáshoz érzelmekben, együttérzésében, szeretetben, és növekedünk jellemében Jézus képmására. Isten nem részrehajló. – *That I May Know Him*, 99. o.

Isten semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget nem ismer el. Ő az egész emberiség Alkotója. Mindnyájan egy család vagyunk a teremtés által, valamint egyek vagyunk a megváltás jogán. Krisztus azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat. Kitérta a templom minden ajtaját, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete olyan széles, olyan mély, olyan teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán vonzásköréből azokat a nyomorultakat, akiket a kísértő megtervezett csalásaival. Isten trónjához emeli őket: ahhoz a trónhoz, amit ígéretének szívárványa vesz körül. Jézusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. Krisztus drága vére mindenkit egyggyé kovácsol. (Lásd: Gal 3:28; Ef 2:13!)

Minden valláskülönbséget félretéve meg kell hallanunk a szenvedő emberiség kiáltását. Ahol a valláskülönbség keserű érzéseket kelt, sok jót tehetünk a személyes szolgálattal. A szeretettel végzett szolgálat eloszlatja az előítéletet, és lelkeket nyer meg Istennek. – *Krisztus példázatai*, 386. o.

Akik kutatják a Bibliát, Istennel tanácskoznak és Krisztusra támaszkodnak, őket az Úr képessé teszi, hogy minden körülmények között bölcsen cselekedjenek. A jó elvek a való életben látszanak meg. Csak fogadd be szívélyesen a jelennek szóló igazságot, és ezt tedd jellemed alapjává! Így tehetetlenül hullnak le rólad az élvezetek csábításai, a divat szeszélyei, a világ szerelmeseinek megvetése, de még a szíved kényeztetést követelő zajos akaratmegnyilvánulásai is. Először meg kell tisztítanunk a lelkiismeretünket, és saját vezetésünk alá kell vonnunk az akaratunkat. az igazság szeretetének kell uralkodnia

a lelkünkben. Akkor olyan jellem alakul ki bennünk, amit a menny is jóváhagyhat.

A szilárd, vallásos elv erejének szemléletes példái állnak a rendelkezésünkre: a szomjúságtól az ájulás szélén álló Dávidot még a halálfélelem sem tudta rávenni, hogy igyon Betlehem vizéből, amiért vitéz férfiak kockáztatták az életüket. Dánielt az oroszlánok verme sem tudta visszatartani, hogy naponta imádkozzon, a tüzes kemencével sem kényszeríthették Sidrákot és társait, hogy letérdeljenek a bálvány előtt, amit a király állíttatott fel. Az az ifjú, akinek megingathatatlanok az elvei, inkább lemond az élvezetekről, dacol a fájdalommal, mintsem hogy hűtlen legyen Istenhez, és bátor marad még az oroszlánok barlangjában és a tüzes kemencében is. Figyeljünk József jellemére! Súlyos próba alá vettetett az erényessége, végül mégis diadalmaskodott. A nemes ifjú minden ponton kiállta a próbát. Ugyanaz az emelkedett, hajthatatlan elvhűség mutatkozott meg jellemében minden egyes próba alkalmával. Az Úr vele volt, s Igéje törvény volt József számára. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 43. o.

Július 14., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt., „Az időről nincs kijelentés” című fejezet.

Az evangélium szolgálói, Tapintatos tanítás” című fejezet.

4. tanulmány

MEGIGAZULÁS CSAK HIT ÁLTAL

Július 15., szombat délután

Pál felismerte, hogy nem benne rejlik alkalmasságának, tehetségének alapja, hanem a Szentlélek jelenlétében, akinek kegyelmi befolyása szívét áthatotta és minden gondolatát alárendelte Krisztusnak. Önmagáról beszélt, amikor ezt mondta: „Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is láthatóvá legyen a mi testünkben.” (2Kor 4:10) Krisztus mindenkor központja volt az apostol tanításainak. „Élek pedig többé nem én – jegyezte meg –, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2:20) Az „én” elrejtőzött, ellenben kinyilatkoztatta és felmagasztalta Krisztust. – *Az apostolok története*, 251. o.

Hit által nyerjük el a megigazulást. A lélek, amikor megérti ezen szavak jelentőségét, többé nem lesz öntelt. Nem vagyunk elegek ahhoz, hogy valakinek is képzeljük magunkat. A Szentlélek jelenti a hatékonyságunkat a jellem mennyei képmásra való fejlesztésében. Ám nagyot tévedünk, amikor képesnek érezzük magunkat arra, hogy saját tapasztalatot alakítsunk ki. Sosem győzhetünk önerőből a kísértés fölött. Azonban a Szentlélek fog annak a szívében dolgozni, akinek valódi hite van Krisztusban. Az az ember, akinek a szívében megmarad a hit, az Úr szép templomává válik. És Jézus kegyelme vezet tovább. Olyan mértékben fog növekedni, amilyen mértékben a Szentlélek tanításaitól függ az élete. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1109. o.

A Jézus körül tolongó kíváncsi tömeg nem kapott éltető erőt. A szenvedő asszony azonban, aki hittel érintette meg a Mestert,

meggyógyult. A lelki dolgokban is ez a különbség a véletlen kapcsolat és a hit érintése között. Ha Krisztusban csupán mint a világ Megváltójában hiszünk, soha nem fog meggyógyulni a lelkünk. Az üdvösséghez vezető hit nem csupán az evangélium igazságainak pusztá elfogadása. Az az igazi hit, ami személyes Megváltóként fogadja el Őt. Isten azért adta egyszülött Fiát, hogy mivel hiszek, el ne vesszek, hanem örök életem legyen (Jn 3:16). Amikor Jézus-hoz fordulok, ahogy Igéje javasolja, hinnem kell, hogy megmentő kegyelmében részesít. Azt az életet, amit most élek, „az Isten Fiában való hitben” kell élnem, „aki szeretett engem, és önmagát adta értem” (Gal 2:20).

Sokan a hitet csak állásfoglalásnak tartják. A megmentő hit azonban egyezés, amely által a Krisztust befogadók szövetséges viszonyba lépnek Istennel. Az élő hit az erő fokozódását, a gyermeki bizalmat jelenti, és általa Krisztus kegyeméből diadalmas hatalommá lesz a lélek.

A hit erősebb, mint a halál. Ha a betegek hitben a hatalmas Gyógyítóra néznek, az eredmény csodálatos lesz. E hit nyomán testük és lelkük is megelevenedik. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 62. o.

Július 16., vasárnap – A „megigazulás” kérdése

Amikor a bűnbánó bűnös összetörik Isten előtt, felfogja az érte hozott krisztusi áldozatot, és elfogadja azt mint egyedüli reménységét erre és az eljövendő életére vonatkozóan, bűnei megbocsáttatnak. Ez a hit általi megigazulás. Minden hívő léleknek teljesen alá kell vetnie akaratát Isten akaratának, megtérő és alázatos lelkületben kell maradnia, gyakorolnia kell hitét a Megváltó érdemeiben, és haladnia kell előre dicsőségről dicsőségre.

A megbocsátás és a megigazulás egy és ugyanaz. Hit által a hívő lázadóból, Sátán és a bűn gyermekéből Jézus Krisztus hűséges alattvalójává válik, ám nem született jóságának eredményeképpen, hanem azért, mert Jézus Krisztus a fiává fogadta őt. A bűnös

megbocsátást nyer, mivel bűneit átvállalja tőle Helyettesítője... S így a megtért, megbocsátásban részesült és Krisztus feddhetetlenségének ruháiba öltöztetett ember bűn nélkül állhat meg az Isten előtt. (...)

A megigazulás az ítélet ellentéte. Az Úr vég nélküli kegyelme nyilvánul meg a teljes mértékben méltatlan emberek iránt. Ő megbocsátja a vétkeket Jézusért, aki feláldoztatott a bűneinkért. A Krisztusba vett hit által a törvényt áthágó embert Isten a kegyeibe fogadja, és felkínálja neki az örök élet reménységét. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1070. o.

Amikor a bűnös meglátja az Úr Jézus semmihez sem fogható szépségének csak egy kis árnyékát, többé már nem vonzódik a bűnhöz, mivel azt szemlélheti, aki az első, és aki méltó a szeretetünkre. Személyes tapasztalata révén megérti az evangélium erejét, melynek magasított tervéhez csak annak célja fogható.

Élő Megváltónk van. Ő nem József új sírjában fekszik. Feltámadt, és felment a mennybe, hogy esedezzen minden lélekért, aki hisz benne. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) A bűnös Jézus érdemei által igazul meg, és ez azt jelenti, hogy Isten elismeri az emberért fizetett váltságdíj tökéletességét. Az a tény, hogy Krisztus engedelmes volt a kereszthaláláig, azt szavatolja számunkra, hogy az Atya elfogadja a megtérő bűnöst. És akkor hogyan engednénk meg magunknak az ingadozást a kétely és a hit között? Az Úr Jézus a garancia arra, hogy az Atya elfogad. Isten jóindulatában nem érdemeink miatt részesülünk, hanem azért, mert hiszünk abban, aki az „Úr, a mi igazságunk”. – *Hit és cselekedetek*, 107. old.

Isten törvénye – jellegénél fogva – változhatatlan, Alkotója akaratát és jellemét nyilatkoztatja ki. Isten szeretet, és törvénye is szeretet. A törvény két nagy elve: az Úr iránti szeretet és az ember iránti szeretet... Az Örökkévaló törvénye, amely gondolatának és akaratának kifejezése, olyan maradandó, mint a szerzője. – *A nagy küzdelem*, 467. o.

Július 17., hétfő – A törvény cselekedetei

A valódi hit jó cselekedetekben nyilvánul meg, mert a hit gyümölcse a jó cselekedet. Ha az ember átadja akaratát Istennek, és együttműködik vele, miközben Ő munkálkodik szívében, akkor már életében megvalósítja, amire Szentlelke által készíteti őt Isten, és ekként összhang lesz a szív szándéka és az élet gyakorlata között. Minden bűnt meg kell tagadni, mint olyan gyűlöletes dolgot, ami keresztre feszítette az élet és dicsőség Urát. A hívőnek növekednie kell tapasztalatokban, azáltal, hogy szüntelen Krisztus dolgait cselekszi. Az akarat folytonos átadása és állandó engedelmesség által részesülünk a megigazulás áldásában.

A hit által megigazultaknak meg kell őrizniük az Úr útját. Ha az ember cselekedetei nincsenek összhangban hitvallásával, akkor ez annak bizonyítéka, hogy nem igazult meg hit által. Jakab mondja: „Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit.” (Jak 2:22) Az a hit, amely nem terem jó gyümölcsöket, nem igazítja meg a lelket. „Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből.” (Jak 2:24) „Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonított az őnéki igazságnak.” (Róm 4:3) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 222. o.

Az Úr Jézus most a szentek szentjében van, Isten elé járult értünk. És ott Krisztus nem szűnik meg népét önmagában feddhetetlennek bemutatni. Ám az a tény, hogy így vagyunk bemutatva az Atyának, nem kell, hogy azt a képet keltse bennünk, hogy visszaélhetünk az Ő irgalmával, közömbösek vagy önteltek lehetünk. Jézus nem a bűnt szolgálja. Mi benne lettünk tökéletesek, és így fogadott el a szeretet Istene, ám csak ha hit által benne maradunk.

Saját jó cselekedeteink által sosem érhetjük el a tökéletességet. Aki hittel tekint Jézusra, visszautasítja saját feddhetetlenségét. Meglátja bűnös voltát, látja, hogy híjával találtatik, legerősebb hitét is gyengének tartja, legnagyobb áldozatát is szegényesnek, és alázattal borul a kereszt lábához. Ám Isten Igéjéből egy hang szólítja meg őt.

Csodálkozással hallgatja az üzenetet: „Mindenetek megvan benne.” És ez teljes békét hoz a lelkébe. Többé már nem kell küzdelmek árán keresnie saját érdemeit, hogy elnyerhesse Isten jóindulatát. – *Hit és cselekedetek*, 95–96. o.

Az Úr a legerősebb buzdításokat, a legmagasabb rendű indítékokat, a legdicsőségesebb jutalmakat tárja elénk. A keresztények legyeknek Krisztus képviselői, Isten fiai és leányai. A menny ékszerai ők, az Ő különleges kincsei. Isten ezt mondja mindazokról, akik állhatatosak: „Velem fognak járni, fehér ruhában, mert megérdemlik.” (Jel 3:4) Akik belépnek az örökkévalóság kapuin, csekélységnek tekintenek majd minden érte hozott áldozatot. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 368. o.

Július 18., kedd – Megigazulásunk alapja

Még ha kötelességünk is összhangban élni Isten törvényével, mégsem a törvény cselekedetei üdvözítenek, ám az üdvösség sem lehetséges engedelmesség nélkül. A törvény a jellem mércéje. Ám Krisztus megújító kegyelme nélkül nem vagyunk képesek megtartani az Úr parancsolatait. Csak Jézus tisztíthat meg minden bűntől. Nem a törvény által üdvözít, ám üdvözíteni sem fog, ha nem engedelmeskedünk a törvénynek.

Olyan mértékű lesz a Megváltó iránti szeretetünk, amilyen mély a meggyőződésünk bűnösségünkről, a bűn ismerete viszont a törvény által van. Ám amikor meglátjuk magunkat úgy, ahogy vagyunk, tekintünk az Úr Jézusra, aki önmagát adta értünk, hogy minden bűntől üdvözíthessen. Hit által hagyatkozzunk Krisztus érdemeire, és akkor a lelket megtisztító vére elvégzi a munkát. Minél inkább felismerjük a gonosztságot és a veszélyeket, amelynek kitéttük magunkat, annál hálásabbak leszünk a Jézus által elnyert szabadulásért. Krisztus evangéliuma nem jogosítja fel az embert a törvény áthágására, hiszen az özönvíz is épp a törvény áthágása miatt következett be. – *Hit és cselekedetek*, 84–85. o.

Ez az Isten Igéjébe vetett hit olyan életre szólít fel, amiben a Krisztusba vetett hit élő és tevékeny elvet képvisel. Az az Úr akarata, hogy a Jézusba vetett hit cselekedetek által váljék tökéletessé; Ő üdvösséget és örök életet ad mindazoknak, akik hiszik a hit és a cselekedetek közötti összefüggést, és arra törekednek, hogy az igazság fénye eljusson minden nemzethez. Ez Isten Lelke munkájának a gyümölcse.

Istenhitünket nem a törvény iránti engedelmisséggel bizonyítjuk. A hit minden esetben szavak és tettek által nyer bizonyítást. Gyakorlati eredményei vannak, mivel fontos életem. A hit által megváltozott élet a haladás mellett dönt, és követi az Üdvözítő lábnyomát.

Az igazság baltájával kivágattunk a világ kötörjéből mint faragatlan kövek, és Isten műhelyébe lettünk áthelyezve. Aki hisz Krisztusban mint személyes Megváltóban, rá fog jönni, hogy az igazság munkálkodik érte. Hite munkálkodó hit... Hitünket nem tudjuk önmagunk növelni, ám Jézus munkatársaiként elősegíthetjük a hit növekedését és diadalát.

A szeretet által munkálkodó és lelket megtisztító hit gyümölcse az alázatosság, a türelem, az engedelkenység, a hosszútűrés, a békesség, az öröm és az önkéntes engedelmisség. – *In Heavenly Places*, 109. o.

Akik a mennyei kegyelem által győzni tudtak vétkeik fölött, meg kell, hogy tanítsanak másokat is győzni, az erő Forrása felé haladni. Minden megtérő léleknek előjoga, hogy segíthet a körülette levőknek is megtalálni a világosságot, hogy ők is megismerhessék a megtalált örömet. „Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek.” (Jn 1:12) Ők az Úr világosságának hordozói lehetnek ezen a földön. – *Istennel ma*, 221. o.

Július 19., szerda – Hitből fakadó engedelmisség

A hit általi megigazulás a jellem átalakulásában nyilvánul meg. A világ számára ez a jele annak, hogy hisszük is azokat az igazságokat, amelyekről bizonyosságot teszünk. Naponként bizonyítja, hogy élő egyház

vagyunk, és az Igét gyakoroljuk. Élő bizonyágtevése ez következetes keresztény életünknek.

Azt hangoztatja a világ előtt az ilyen élet, hogy van egy nép, amely hiszi, hogy biztonsága a Bibliához való ragaszkodás. Ez a bizonyágtevés nyilvánvalóan eltérő a nagy hitehagyó egyházétól, amely emberi értelmet és tekintélyt gyakorol az isteni tekintély és bölcsesség helyett. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1071. o.

Sátán minket is úgy kísért, ahogy Krisztust kísértette, felajánlva a föld királyságait az iránta való hűség ellenében. De az ördög kísértéseinek nincs ereje azokon, akik hitük elkezdőjeként és bevégezőjeként tekintenek Jézusra. Sátán nem sarkallhatja bűnre, aki hit által elfogadja annak erényeit, aki mindenben megkísértetett hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Aki megbánja bűnét, és elfogadja Isten Fia életének ajándékát, az nem szenvedhet vereséget. Hit által megragadva a mennyei természetet Isten gyermekévé válik. Imádkozik és hisz. Amikor kísértések és próbák érik, arra az erőre hivatkozik, amit Krisztus halála révén ő is elnyerhet, és kegyelem által győzelmet arat. Ezt minden bűnösnek meg kell értenie! Az embernek meg kell bánnia bűnét, és hinnie kell Krisztus erejében, ami megszabadíthatja őt bűneiből, és meg is tartja a bűn nélkül való életre. Milyen hálásnak kellene lennünk a krisztusi példa ajándékáért! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 132. o.

A hitben nincs semmi, ami üdvözíthetne. A hit nem tudja elvenni a bűnt. Krisztus jelenti Isten hatalmát mindazoknak üdvösségére, akik hisznek. Jézus Krisztus érdemei által következik be a megigazulás. Ő fizette meg a bűnösért az árat. Mindezek mellett Jézus a hívőt csak az Ő vérébe vetett hit által üdvözítheti.

A bűnös nem igazul meg saját jó cselekedetei által. El kell jutnia arra a pontra, amikor lemond a bűnről, és világosságot világosságra fogad el, mígnem ragyogni kezd az életúton. Egyszerűen hit

által fogadja el a Krisztus vére által kapott ingyen és gazdag biztosítékot. Elhiszi Isten ígéreteit, amiket Krisztus révén a megszentelődésre, megigazulásra és megváltásra vonatkozóan adott. És ha Jézus követője lesz, alázatosan jár majd a világosságban, örül ennek a világosságnak, és megosztja azt másokkal is. Mivel hit által igazult meg, élete hátralévő részében magával viszi engedelmessége által ezt az örömet. Békessége Istennel jelenti azt az eredményt, amit számára Jézus Krisztus jelent. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1071. o.

Július 20., csütörtök – Vajon a hit bűnre ösztönözne?

Amikor Krisztust felfedezve a korábban keresztyüldöző Pál megtért, idétlennek nevezte magát. Ezért jelentett számára Jézus mindenben mindent. „Mert nekem az élet Krisztus” – jelentette ki. A Szentírásban ez a legtömörebb meghatározása a keresztyén életnek. Itt van az evangélium teljes igazsága. Pál megértette, amit sokan nem. És milyen komolyan vette! Szavai arról tanúskodnak, hogy az Üdvözítő állt gondolatai középpontjában, és hogy az élete egyesült Urával. Krisztus volt élete szerzője, fenntartója és erőforrása. – *Adventista Bibliakommentár*, 7. köt., 903. o.

Ha [a Biblia] elvei már valóban alkotóelemeivé váltak jellemünknek, mi lesz az eredménye? Milyen változást hozott létre életünkben? „A régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.” (2Kor 5:17) Ereje által férfiak és nők letépték bűnös szokásaik láncait, és elhagyták önzésüket. A közönséges ember tisztelettudóvá, az iszákos józanná, az erkölcstelen erkölcsössé vált. Az egykor Sátán képmását viselők Isten képére alakultak át. Ez a változás maga a csodák csodája. Az Ige által véghezvitt változás a Biblia egyik legmélyebb titka, amit nem tudunk megérteni, csak elhiszhetjük kijelentését: „Krisztus köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége.” (Kol 1:27)

E titok ismerete a kulcsa minden másnak. Megnyitja a lélek számára a világegyetem kincseit, a végtelen fejlődés lehetőségeit. Ezt

a fejlődést akkor érhetjük el, ha újból és újból feltáruul előttünk Isten jelleme, az írott Ige dicsősége és titka.

Ha teljes mértékben meg tudnánk érteni Istent és Igéjét: a Szentírást, akkor már nem fedoznánk fel több igazságot, nagyobb ismeretet, és nem fejlődnénk tovább. Az Úr többé nem lenne a legfőbb, és az ember többé nem haladhatna előre. Hála Istennek, hogy nem így van! Miután az Atya végtelen, és benne van elrejtve a bölcsesség minden kincse, azért az örökkévalóságon át mindig kutathatunk, mindig tanulhatunk, mégse meríthetjük ki az Ő bölcsességének, jóságának és hatalmasságának gazdagságát. – *Előtted az élet*, 171–172. o.

A lehetetlent kíséri meg, aki saját cselekedetei – a törvény betöltése – által próbálja elérni a mennyet. Az ember engedelmesség nélkül nem üdvözülhet, de cselekedetei nem lehetnek saját erejéből valók. Krisztusnak kell munkálnia benne mind az akarást, mind a véghezvitelt jókedvéből. Ha az ember képes lenne saját tettei révén megmenteni magát, akkor lehetne valami saját magában, aminek örülhet. Kain áldozata az embernek azt a törekvését szemlélteti, amit saját erejéből próbál tenni üdvössége érdekében. Mindent, amit az ember Jézus nélkül képes tenni, önzés és bűn szennyezi be; ami viszont hit által történik, az elfogadásra talál Istennél. Akkor van részünk lelki fejlődésben, mikor Krisztus érdemein keresztül törekszünk a menny elérésére. Jézusra mint hitünk szerzőjére és bevezetőjére tekintve győzelemről győzelemre jutunk, mert az Úr kegyelme Krisztus által tette lehetővé teljes megváltásunkat. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 1. köt., 207. o.

5. tanulmány

HIT AZ ÚJTESTAMENTUMBAN

Július 22., szombat délután

Milyen szavak fejezhetnék ki erőteljesebben Isten szeretetét az emberek iránt, mint hogy egyetlen Fiát ajándékozta oda nekünk megváltásunkért. Az ártatlan viselte el a bűnös büntetését. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az Ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. Aki hisz őbenne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” (Jn 3:16–18)

Krisztus feláldozta magát elfedező áldozatul az elveszett világ megmentéséért. Úgy bántak vele, ahogy mi érdemeljük, hogy velünk úgy bánjanak, amint Ő érdemli. Elítélték bűneinkért, melyekben nem volt része, hogy igazságos tettei, melyekben nekünk nincs részünk, igazoljanak bennünket. Elszenvedte halálunkat, hogy miénk lehessen az élet, ami az övé. „Az Ő sebeivel gyógyultunk meg.” (Ésa 53:5) (...)

Az a gondolat vidította Jézus fáradsággal és lemondással teli fiatalkori életét, hogy mindezt nem hiába kell elszenvednie. Az Úr életét adta az emberek életéért, így nyeri vissza a világot a hűséghez. Bár előbb át kell esnie a vérkeresztségen, noha a világ bűneinek súlya fog nehezedni ártatlan lelkére, a kereszt elviselését választotta az előtte álló örömért, semmibe véve a gyalázatot. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 208–209. o.

Krisztus soha nem hagy el, hiszen az életét adta értünk. Az ember elhagyhatja Jézust, legyőzhetik a kísértések, de az Üdvözítő sohasem fordul el azoktól, akiknek a megváltásáért életével fizetett. Ha megnyílhatna a szemünk, embereket látnánk görnyedni súlyos terhek alatt – akár a nehéz rakománytól roskadozó szekerek –, bánattól gyötörtöten, a csüggedés miatt készen a halálra. Látnánk az angyalokat is: segítségül sietnek a megkísértettekhez, akik mintegy a szakadék szélén tántorognak. Az angyalok elűzik a gonoszok seregét, és szilárd alapokra helyezik a megkísértetteket. A két csoport közti harc éppoly valóságos, mint két evilági hadsereg csatája. A lelki küzdelmek kimenetelétől függ az emberek örök sorsa. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 118. o.

Az Atya szeretete felfoghatatlan, leírhatatlan és egyedülálló. Ebből a szeretetből fakadt, hogy beleegyezett egyszülött Fia halálába, hogy ezáltal a lázongó ember összhangba kerülhessen a menny kormányzatával, és megmeneküljön törvényszegésének büntetésétől... Isten megengedte szeretett, kegyelemmel és igazsággal teljes Fiának, hogy a leírhatatlan dicsőségű országból egy olyan világba érkezzen, amit megcsúfított a bűn, és amit a halál és átok keserűsége árnyékoz be. – *Isten csodálatos kegyelme*, 79. o.

Július 23., vasárnap – A „balgatag” galáciaiak

Sátán szakadatlan igyekezettel próbálja Isten népét hatalmába keríteni azoknak a korlátoknak ledöntésével, amelyek a világtól elválasztják őket. Az ősi Izrael vétkezett, amikor a pogányokkal tiltott kapcsolatokat létesített. A modern Izrael hasonlóképpen jut tévútra. „E világ istene megvakította a hitetlenek elméjét, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe.” (2Kor 4:4) Azok, akik nem állnak eltökélten Jézus oldalára, Sátánt szolgálják. A meg nem tisztult szív szereti a bűnt: szívesen elköveti, sőt, mentegeti is. A megújult szív pedig gyűlöli a bűnt, és eltökélten harcol ellene. – *A nagy küzdelem*, 508. o.

Olyan idöket élünk, amikor utat tör magának a hitehagyás, és amikor éppen azok zárják ki szívükből a kegyességet, akiknek a mennyei Mester nyomában kellene járniuk. Isten népe eltávolodik ereje forrásától, és a büszkeségnek, hiúságnak, fényűzésnek és kihívó viselkedésnek hódol. Kívül és belül is bálványok vannak; Isten azonban elküldi a Vigasztalót, hogy feddje meg a bűnt, és hogy népe figyelmeztetve legyen hitehagyásáról. Amikor elismerik és értékelik Isten szeretetének legértékesebb megnyilvánulásait, az Úr kiárasztja a vigasztalás balszámát és az öröm olaját.

Mikor az emberek tanítást kapnak tévedésükről, és meggyőződnek arról, hogy saját bölcsességük lényegében csak bolondság, akkor ez annak a jele, hogy az Úrhoz tértek, és ha teljes szívvel keresik Őt, megtalálják. – *A keresztény nevelés alapelvei*, 197–198. o.

Neked kell megtanulnod a szemeddel és az értelmekkel is látni! Ítéloképességedet kell fejlesztened, hogy ne maradjon gyenge és hatástalan. Imádkozz vezetésért, és bízd az Úrra utadat. Zárd be a szívedet minden megfontolatlan és bűn előtt, de nyisd ki a mennyei befolyás előtt. A végsőkig használd ki az időt és a rendelkezésedre álló lehetőségeket, hogy arányos jellemet fejleszthess. (...)

Mi „őbenne vagyunk beteljesedve”. „Azért amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne.” Ez azt jelenti, hogy a Megváltó életét kell szemlélned. Sokkal komolyabban kell tanulmányoznod minden földi ismeretnél, mivel az örök érdekek fontosabbak a mulandó földi dolgoknál. Ha értékeled az örök szentséget, akkor örök jóléted érdekében munkába fogod állítani legélesebb gondolataidat, legjobb erődöt, mivel minden más érdek eltörlődik ezek mellett.

Előtted a példakép: Jézus Krisztus; járj az Ő lábnyomán, és képessé válsz bármilyen elhívás betöltésére... Nem kell szolgának érezned magad, mivel Isten fia vagy. – *Sons and Daughters of God*, 283. o.

Július 24., hétfő – Erősen állni az Igében

Amikor a tanulóban felébred a Biblia iránti igazi szeretet, és kezdi felismerni, hogy milyen roppant nagy terület ez, és milyen értékesek a kincsei, akkor vágyódik arra, hogy minden alkalmat megragadjon, Isten Igéjének megismerésére. Tanulmányozása nem korlátozódik különleges időre vagy helyre. Ez az állandó ismeretszerzés az egyik legjobb eszköz arra, hogy ápolják a Szentírás iránti szeretetét. A tanuló tartsa mindig magánál a Bibliáját! Amikor csak alkalmad van, olvass el egy szöveget, és elmélkedj róla! Ha az utcán jársz-kelsz, a vasútállomáson időzöl, vagy találkozóra várakozol, használd ki jól az alkalmat, hogy néhány értékes gondolatot nyerj az igazság kincs-tárából. (...)

A Szentírás külső szépsége, kifejezéseinek és képeinek gyönyörűsége csak valódi értékének, a szentség szépségének írásba foglalása. Azokról a férfiakról szóló feljegyzésekben, akik Istennel jártak, az Ő dicsőségének halvány sugarait láthatjuk meg. Abban, aki mindeztől fogva gyönyörűséges, Őt szemléljük, akinek a menny és a föld minden szépsége csak homályos visszatükröződése. Üdvözítőnk így szólt: „Ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” (Jn 12:32) A Biblia tanulója a Megváltót nézi, és felébred lelkében a hit, az imádat és a szeretet csodálatos ereje. Tekintetét Krisztusra irányítja, és a szemlélő átalakul annak hasonlóságára, akit szemlél. – *Előtted az élet*, 191–192. o.

Nincs ellentét az Ó- és az Újtestamentum között. Az Ótestamentumban olyan evangélium található, ami az eljövendő Üdvözítőről szól; az Újtestamentumban pedig a próféták által megjövendölt és már kinyilatkoztatott Üdvözítőről szóló evangéliumot találjuk. Míg az Ószövetség folyton előre, az igazi áldozatra mutat, az Újszövetség bemutatja, hogy az áldozatok által előrevetített Üdvözítő eljött. A zsidó korszak halvány dicsőségének helyét a keresztény korszak nagyobb és ragyogóbb dicsősége veszi át. – *The Faith I Live By*, 12. o.

Nem kellene megengednünk magunknak, hogy időnket lefoglalják a mulandó dolgok, de még az isteni dolgokhoz kötöttek sem

olyannyira, hogy anélkül teljen el akár egy nap is, hogy Jézushoz, a megfeszítetthez járultunk volna. Naponta közösséget akarunk vállalni vele. Azt a tanácsot kaptuk, hogy vívjuk meg a hit nemes harcát. Nem lesz könnyű komoly hitéletet élni, ám ha teljesen átadjuk magunkat Krisztusnak, és elhatározzuk, hogy csak az Ő karjába kapaszkodunk, akkor képesek leszünk elúzni az ellenséget és győzelmet aratni. Pál apostol tanácsol: „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van!” Majd hozzáfűzi: „Az igaz pedig hitből él.” (...)

Amikor úgy érezzük, hogy nem igazán akarunk a Megváltó közösségében lenni, akkor imádkozzunk többet. Ezáltal szétszakítjuk Sátán csapdáját, a fekete felhők eltűnnek, és megismerjük Jézus kellemes jelenlétét. – *Lift Him Up*, 372. o.

Július 25., kedd – Akit Isten igaznak nyilvánít

Roszul tesszük, ha saját érdemeinkkel büszkélkedünk. „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; hanem azzal dicsekedjen, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer 9:23–24)

Nem cselekedeteinkért kapjuk a jutalmat, nehogy bárki is dicsekedjen. Minden jutalom kegyelemből van. „Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám, a mi atyánk nyert volna test szerint? Mert ha Ábrahám cselekedeteiből igazult meg, van mivel dicsekednie, de nem az Isten előtt. Mert mit mond az Írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonítottatott az őnéki igazságul. Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulajdonítatik kegyelemből, hanem tartozás szerint. Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdonítatik igazságul.” (Róm 4:1–5) Ezért egyik embernek sincs oka arra, hogy értékesebbnek tartsa magát a másíknál, vagy hogy irigykedjen másokra. Egyik ember

sem kiváltságosabb, mint a másik, és senki sem mondhatja, hogy joga van a jutalomhoz. – *Krisztus példázatai*, 401. o.

Sokan nem látnak tisztán a megváltási terv első lépéseit illetően. Azt gondolják, hogy a bűnbánatot a bűnösnek magának kell véghezvinnie, hogy azután Krisztushoz jöhessen. Úgy gondolják, először a bűnösnek kell biztosítania magát afelől, hogy elnyerje Isten kegyelmi áldását. Igaz ugyan, hogy a bűnbánatnak meg kell előznie a bűnbocsánatot – mert Isten csak a bűnbánó és töredelmes szívet fogadja el –, de a bűnös nem képes magától bűnbánatra jutni vagy felkészülni arra, hogy Jézushoz jöjjön. Bűnbánat nélkül nincs bűnbocsánat, a válaszra váró kérdés pedig az, hogy a bűnbánat vajon a bűnös munkája-e vagy pedig Krisztus ajándéka? Mielőtt hozzá megy, várnia kell-e a bűnösnek addig, amíg bűne miatt megtelik lelkiismeret-furdalással? A legelső lépés a Megváltóhoz az Isten Lelkének vonzása által történik. Amint az ember válaszol erre a vonzásra, Jézus felé közeledik, hogy megbánhassa bűneit... Önmagától senki nem képes a bűnbánatra és arra, hogy méltóvá tegye magát a megigazulás áldására. Az Úr Jézus szüntelen arra törekszik, hogy hatást gyakoroljon a bűnös elméjére és magához vonja, hogy rá, az Isten Bárányára tekintsen, aki elveszi a világ bűneit. Egy lépést sem tehetünk a lelki élet felé, ha Jézus nem vonja és erősíti a lelkünket, ha nem vezet el a bűnbánatnak arra a tapasztalatára, melynek megbánására nincs szükség. (...)

A bűnbánat nem kevésbé Isten ajándéka, mint a bűnbocsánat vagy a megigazulás, és egyedül akkor tapasztalható meg, ha Krisztus adja a léleknek. Ha közeledünk hozzá, akkor az az Ő ereje és kegyelme által van. A töredelmes szívet is Ő adja, és a megigazulás is tőle jön. – *Szemlények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 221. o.

Július 26., szerda – Evangélium az Ószövetségben

Jakab apostol látta, hogy a hit általi megigazulás tanítására veszélyek leselkednek, és igyekezett bemutatni, hogy az igazi hit nem létezhet megfelelő cselekedetek nélkül. Ábrahám példáját állítja elének: „A hit

együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetéből lett teljessé a hit.” Ez az igazi hit valóságos módon munkálkodik a hívő életében. A hit és az engedelmisség erős és értékes tapasztalatokat eredményez.

Létezik olyan meggyőződés, amely nem üdvözítő hit. Az Ige kijelenti, hogy az ördögök és hisznek és rettegnek. Ez csak úgynevezett hit, amely nem szeretet által munkálkodik, és nem tisztítja meg a lelket, így senkit sem fog megigazítani. Az apostol a következőket mondja: „Látjátok tehát, hogy cselekedetéből igazul meg az ember, és nem csupán hitből.” Ábrahám hitt Istenben. Ezt honnan tudjuk? Cselekedetei bizonyítják hitének jellegét, és ez a hite tulajdonított neki igazságot.

Napjainkban Ábrahám hitére van szükségünk, hogy felszállhasson a bennünket körülvevő homály, amely nem engedi, hogy meglássuk Isten szeretetének világosságát, és növekedjünk lelkileg. Hitünknek tele kellene lennie jó cselekedetekkel, mivel a hit cselekedetek nélkül halott. A Jézus nevében elvégzett minden feladat, minden áldozat felbecsülhetetlen jutalmat hoz. Isten a kötelességek által szólít meg, és árasztja ránk áldásait. – *Krisztushoz hasonlóan*, 69. o.

Az ősi időkben az Úr megjelent Ábrahámnak, és így szólt: „Én pajsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges.” (1Móz 15:1) Ez a jutalma Krisztus minden követőjének. Az Úr, Immánuel, „velünk az Isten”, Ő az, akiben van „a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve... mert őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:3, 9). Amilyen mértékben feltárul előtte szívünk, olyan mértékben válunk hozzá hasonlóvá. Tapasztalhatjuk szeretetét és mindenhatóságát, birtokolhatjuk, felfoghatjuk Jézus kikutathatatlan gazdagságát, hogy „mi a szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig” (Ef 3:18–19). „Ez az Úr szolgálóinak öröksége és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.” (Ésa 54:17) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 34. o.

Dávid bukásának történetét Isten figyelmeztetésnek szánta, mert még azok sem érezhetik magukat biztonságban, akiket Isten feletőbb megáldott és pártfogolt, ha elhanyagolják az éberséget és az imádkozást. E lecke áldásnak bizonyul azok részére, akik Istentől jövő tanulságként szívükbe fogadják. Ezek ismerték fel nemzedékről nemzedékre, hogy veszedelmük a kísértő hatalmából származik. Dávid elbukása – akit az Úr nagyon becsült – felébresztette bennük az önmaguk iránt való bizalmatlanságot. Megérezték, hogy egyedül Isten tarthatja meg őket hatalmával hitük által. Ha tudatában vannak annak, hogy egyedül az Úrban rejlik az erejük és biztonságuk, akkor félnek attól, hogy Sátán területére lépjenek. – *Pátriárkák és próféták*, 724. o.

Július 27., csütörtök – A törvény átkától szabadon

A kereszténytől megvonni a keresztet annyit jelentene, mint kioltani a napot az égen. A kereszt közelebb visz bennünket Istenhez, és kiengesztel vele. Az atyai szeretet gyöngéd részvételével tekint az Úr az Ő Fiának gyötrelmeire, amelyeket azért szenvedett, hogy az embereket megmentse az örök haláltól. Bennünket pedig elfogad szeretett Fiában.

A kereszt nélkül nem lehetne az embernek közössége az Atyával. Minden reménységünk benne gyökerezik. Róla sugárzik az Üdvözítő szeretetének fénye, és ha a bűnös a kereszt tövéből felnéz arra, aki meghalt megmentéséért, teljes örömmel örülhet, mert bűnei megbocsáttattak. Hittel térdelve a kereszt alá eléri azt a legmagasabb helyet, amit ember a földön elérhet.

A kereszt által tudjuk, hogy az Atya végtelen szeretettel szeret bennünket. Csodálkozhatunk, hogy Pál így kiáltott fel? „Nekem pedig ne legyen másban dicsekvésem, hanem a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztjében!” (Gal 6:14) Kiváltságunk, hogy dicsekedjünk a kereszttel; kiváltságunk, hogy magunkat teljesen átadjuk annak, aki önmagát adta oda értünk. Arcunkon a Golgotáról áradó fény sugaraival mehetünk

embertársaink közé, hogy közvetítsük a világosságot azok számára, akik még sötétségben vergődnek. – *Az apostolok története*, 209–210. o.

Mekkora árat fizetett értünk! Tekints a keresztre és a felemelt áldozatra! Nézd kezét, melyet kegyetlenül átütöttek a szögek. Nézd lábát, melyet hosszú, éles vasak rögzítettek a fához. Krisztus a testében hordozta bűneinket. Szenvedése, kínja a megváltásunk ára. (..)

Nem tudjátok, hogy szeretett minket, és azért adta magát értünk, hogy mi is neki adjuk magunkat? Akik hittel elfogadják Őt, olyan mértékben fejezzék ki Jézus iránti szeretetüket, mint amilyenel Ő fejezte ki szeretetét értünk, akikért meghalt.

A Szentírás úgy ábrázolja Krisztust, mint aki keres, kutat az elveszett juh után. Szeretetével körülölel minket, és visszavisz a nyájhoz. Szeretete adja az előjogot, hogy vele lehessünk a mennyben. Majd ha beragyognak szívünkbe az igazság Napjának áldott sugarai, és békével meg örömmel nyugszunk meg az Úrban, akkor dicsérni fogjuk Őt. Dicsérni, aki szabadítónk és Istenünk. Dicsérjük, de ne csak szóval, hanem mindannak odaszentelésével, amik vagyunk, és amink van. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 479. o.

Láttam, hogy a gonoszokat megemészítő tűzben elégett minden szenny, és megtisztult a föld. Amikor ismét odanéztem, a föld már tiszta volt. Árnyéka sem volt az átoknak. A föld meghasadt, és egyetlen kérge olyan lett, mint egy tágas rét. Isten egész világegyeteme tiszta lett, és a nagy küzdelem örökre véget ért. Bárhová is tekintetem, bármire néztem, minden szép és szent volt. Az üdvözültek nagy serege, idősek és fiatalok, kicsik és nagyok koronáikat Megváltójuk elé helyezték, hódolattal borultak le és imádták azt, aki él örökkön-örökké. – *Korai írások*, 322–323. o.

6. tanulmány

AZ ÍGÉRET FONTOSSÁGA

Július 29., szombat délután

Növekednünk kell a hitben, különben nem újulunk meg a mennyei képmás szerint és Isten kívánalmaiban: a szeretetben és engedelmisségben. Őszintén kérjük Öt: „Uram, növeld a hitem; adj isteni világosságot, mert semmit sem tehetek a segítséged nélkül!” Alázattal gyere és hajolj meg a Mindenható előtt; nyisd meg a mennyei ígéretek tartalmazó Bibliádat az Úr előtt; helyezd rá tisztiségedet; köss szövetséget vele, hogy megfelelhess kívánalmainak; mondd: hinni akarsz ígéréteiben minden bizonyíték nélkül. Ez nem elbizakodottság; de ha nem dolgozol buzgón, komolyan és határozottan, Sátán fölényre tesz szert, és te hitetlenségbe és sötétségbe merülsz. Isten Szava és ígérete hitünk egyetlen alapja. Szavát igazságnak, élő, beszélő, neked szóló hangnak tartsd, és hűségesen engedelmeskedj minden kívánalmának. Az Úr hűséges, az ígéretet Ő adta. – *Tanácsok a szombatiskolai munkához*, 34–35. o.

Krisztus mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” Ő küldte el Szentlelkét, hogy minden szükségükben segítők legyen. Ám sokan igen gyenge, gyér tapasztalatot tesznek vallási életükben, mert ahelyett, hogy az Urat keresnék és a Szentlélek segítségét, emberben bíznak. Neveljük Isten népét úgy, hogy bajában Urához forduljon, merítsen erőt ígéreteiből, melyek igent és áment jelentenek minden hívő léleknek. (...)

Isten ígéretei teljesekek, bőségesek, nincs szüksége senkinek sem arra, hogy emberhez forduljon erőért. Akik az Úrhoz fordulnak, közel

van hozzájuk, hogy segítse őket. Viszont szégyent hoz Istenre, hogy miután bizalomra szólít fel, mi elfordultunk tőle – az Egyetlentől, aki megért minket, az Egyetlentől, aki biztos, jó tanácsot adhat – emberekhez, akik emberi gyengeségeikben könnyen félrevezethetnek bennünket. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 381. o.

Ő személy szerint mindnyájunkhoz szól bennük [a Biblia ígéreteiben], olyan közvetlenül, mintha ténylegesen hallanánk szavát. Krisztus megígéri nekünk kegyelmét, és megosztja velünk hatalmát. Ezek azok a falevelek, amelyek „a népek gyógyítására szolgálnak” (Jel 22:2 – új prot. ford.). Elfogadva, belénk ivódva jellemünk erősségévé, az élet mozgatórugójává és fenntartójává lesznek. Semmi másnak nincs ilyen gyógyító ereje. Ezenkívül semmi sem képes azt a biztonságot és hitet adni, ami az egész ember életető erejévé válik. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 122. o.

Július 30., vasárnap – Törvény és hit

Azután Ábrahám megkapta az ígéretet, hogy az ő törzséből fog származni a világ Megváltója: „Megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei.” „Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, aki a Krisztus.” (1Móz 22:18; Gal 3:16)

Mózes, Izrael vezetője és tanítója közvetlenül működésének befejezése előtt ugyanígy jövendölt a Messiásról az egész nép előtt érthető szavakkal: „Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened teközüled, a te atyádfiai közül, olyat, mint én; azt hallgassátok!” Biztosította az izraelitákat, hogy Isten nyilatkoztatta ki ezt előtte a Hóreb hegyén, amikor így szólt: „Prófétát támasztok nékik az ő atyafiaik közül, olyat, mint te, és az én Igémet adom annak szájába, és megmond nékik mindent, amit parancsolok néki.” (5Móz 18:15, 18) – *Az apostolok története*, 222. o.

Fel sem fogjuk, milyen sokan járnak látás és nem hit által. Elhisszük a látható dolgokat, és nem értékeljük a drága ígéreteket, amelyeket az

Igében kaptunk. Nincs is gyalázatosabb dolog Istenre nézve annál, hogy bizalmatlanul viszonyulunk szavaihoz.

Egyetlen másodpercig se engedd, hogy gondolataid összhangban legyenek Sátán kísértéseivel! Úgy távolodj el tőlük, ahogy magától az ellenségtől távolodnál el! Az ördög meg akarja szomorítani a lelket. Krisztus azonban hitet és reményt kíván adni a szívbe. Sátán próbálja megingatni a bizalmat. Azt állítja, hogy reményeink hamis feltevésekre épülnek és nem annak biztos szavára, aki sosem hazudhat.

Amikor a gonosz azt a kételyt ébreszti a szívetekben, hogy talán nem is vagyunk Isten által vezetett nép, melyet Ő készít fel a megpróbáltatások által, hogy megálljon a nagy napon, akkor forduljatok szembe kísértéseivel az Úr Igéje határozott bizonyítékainak a bemutatásával, miszerint ez az a maradék nép, ami megtartja Isten parancsolatait és a Jézus hitét. – *Our High Calling*, 85. o.

Ahol tökéletessé válik a szeretet, a törvényt megtartják, és az én már nem talál helyet a lélekben. Akik magasztos szeretettel szeretik Istent, érte dolgoznak, szenvednek és élnek, aki életét adta értük. Csak akkor tarthatjuk meg a törvényt, ha elsajátítjuk Krisztus feddhetetlenségét. Ő mondta: „Nélkülem semmit sem cselekedhetek.” Ha elfogadjuk a mennyei ajándékot, a Megváltó feddhetetlenségét, felfedezzük a rendelkezésünkre bocsátott mennyei kegyelmet, és az emberi erőforrások erőtlenné válnak. Jézus a vészhelyzetekben gazdagon árasztja ki a Szentlelket, hogy segítsen gyengeségeinken, bátorítson, elménkbe világosságot hozzon, megtisztítson, és nemesebbé tegye a szívünket. Krisztus lesz számunkra a bölcsesség, a feddhetetlenség, a szentség és a megváltás. – *Krisztushoz hasonlóan*, 93. o.

Július 31., hétfő – Hit és törvény

Nem őszinte az a bűnbánat, ami nem eredményez teljes megújulást. Krisztus igazságossága nem köpeny, mellyel eltakarhatók a meg nem vallott és el nem hagyott bűnök; sokkal inkább egy olyan életelv, ami átalakítja a jellemet, és befolyásolja a magatartást. Teljes átadást jelent

Isten számára az igazságosság; hogy a mennyei elvek bennünk lakozhassanak. – *Jézus élete*, 555. o.

Krisztus a bűnös védelmezője. Aki elfogadja az Ő evangéliumát, szemlélheti az Ő arcát. Megfigyelheti a Jézus küldetése és a törvény közötti összefüggést, elismeri Isten bölcsességét és dicsőségét úgy, ahogy ki lett nyilatkoztatva az Üdvözítő által. A Fiú dicsősége a törvényben mutatkozik meg, amely az Ő jellemének leírata, és az Ő átalakító erejét érzi a lélek mindaddig, amíg el nem változik az Ő képére. A mennyei természet részesevé válik, és fokozatosan fejlődik az Üdvözítő hasonlatosságára, lépésről lépésre igazodik Isten akaratához, míg eléri a tökéletességet.

A törvény és az evangélium tökéletes összhangban vannak. Egymást támasztják alá. A törvény a maga fenségében ráveszi a bűnöst a lelkiismeret révén, hogy felismerje, Krisztusra van szüksége mint engesztelő áldozatra. Az evangélium pedig elismeri a törvény hatalmát és elmozdíthatatlanságát. „A bűn ismerete a törvény által van” – mondta Pál apostol. A törvény véste a lélekbe a büntudatot, és ez vezeti a bűnöst az Üdvözítőhöz. Szükségében az ember a golgotai kereszt erőteljes érveit mutathatja fel. Magáénak vallhatja Krisztus feddhetetlenségét, mivel az minden megtérő bűnösnek adatott. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1096. o.

Az Úr Jézus vállalta, hogy az ember helyett elviseli a törvény áthágásának büntetését. Mennyei természetére emberi természetet vett föl, és így lett az ember Fia a mi Megváltónk és Üdvözítőnk. Isten szeretett Fiának halála is azt mutatja, hogy a törvény mennyei és változhatatlan. Milyen könnyű lett volna a törvényszegők szempontjából, ha Isten eltörli a törvényt, és így nyitja meg az üdvösség útját az emberek előtt, és akkor Krisztus is maradhatott volna a mennybe! Végzetes azonban az a tanítás, miszerint kegyelemben részesültünk, hogy szabadon áthághassuk a törvényt. Minden törvényszegő ember bűnös, és senki sem nyerhet szentséget, amíg bűnben él.

Isten szeretett Fia nem azért szenvedte el a megaláztatást és a fájdalmat, hogy azzal az embernek megszerezze a mennyei törvény

áthágásának jogát, ugyanakkor Krisztussal együtt maradjon az uralkodói trónon. Még a legbűnösebb ember is megbocsátásban részesülhet, és Jézus érdemei révén engedelmes életet élhet hit által, ha megtér. A bűnös nem a bűneiben, hanem a bűneitől nyer megváltást. – *Hit és cselekedetek*, 24–25. o.

Augusztus 1., kedd – A törvény célja

„A bűn ismerete a törvény által van” – szögezi le Pál. „A bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondja: Ne kívánd!” Némely Igével és tanítással szolgáló ember nem ismeri a gyakorlatban Isten törvényét, annak szent követelményeit, sem Krisztus elfedezését. Először nekik kell megtérniük, mielőtt bűnösöket téríthetnének meg.

Ők elhanyagolják a megbízható tükröt, ami feltárná a jellemhibákat. Így tovább él a fogyatékos, a bűn. Mások észreveszik, még ha a hibák elkövetői nem is veszik észre. Bizonyos fokig az önzés gyűlöletes bűne él azokban is, akik állítják, hogy odaadással végzik Isten munkáját. Ha összevetnék jellemüket az Úr elvárásaival, különösen a csodás mértékkel – szent, igazságos törvényével –, akkor ha lelkiismeretesen és szemellenző nélkül kutatnának, meggyőződnének róla, hogy félelmetes hiányosságaik vannak. De némelyek nem akarnak elég mélyre pillantani, hogy felismerjék szívük romlottságát. Holott sok mindenben fogyatékosak. Mégis szándékos tudatlanságban élnek bűnösségük felől, és annyira leköti őket a gondoskodás saját érdekeikről, hogy megfedkeznek Istenről. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 512. o.

Pál mindenkor magasztalta az isteni törvényt. Kimutatta azonban, hogy magában a törvényben nincsen erő, hogy az embert engedetlen-ségének büntetése alól felmentse. A bűnösnek meg kell bánnia bűneit, és meg kell alázkodnia Isten előtt, mert törvényének áthágása jogos haragját vívta ki; azután pedig Krisztus vérében kell bíznia, mint a bocsánat egyedüli lehetőségében. Emlékeztette a híveket arra a tanítására, hogy Isten Fia, mint áldozat, értük szenvedte el a halált,

felment a mennybe, és ott mint Szószólójuk áll az Atya előtt. Csak töredelem és hit által szabadulhatnak meg a bűn átka alól, hogy azután Jézus kegyelméből engedelmeskedjenek Isten törvényének. – *Az apostolok története*, 393. o.

Az üdvösségre vivő hit nem csupán értelmi egyetértés az igazsággal. Aki arra vár, hogy tökéletes ismeretre tegyen szert, mielőtt gyakorolná a hitet, nem részesül áldásban Istentől. Nem elég csak elhinni valamit Krisztusról: Krisztusban kell hinnünk! Az egyetlen olyan hit, amiből hasznunk származhat, személyes Megváltóként fogadni el Őt és érdemeit a miénkké tenni. Sokan egyfajta véleménynek tekintik a hitet. A megmentő hit egyezség: akik elfogadják Krisztust, szövetségi kapcsolatba kerülnek Istennel. Az őszinte hit: élet. Az élő hit az életerő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, ami által a lélek győztes hatalommá válik. (...)

Pál apostol világosan feltárja előttünk a hit és a törvény közötti összefüggést újszövetségi fogalmazásban. Azt mondja: „Megigazulván azért hit által békességünk van Istennel, a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” „A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol legyen! Sőt, inkább a törvényt megerősítjük.” „Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtlén volt a test miatt, az Isten az Ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Róm 5:1; 3:31; 8:3–4) – *Isten csodálatos kegyelme*, 140. o.

Augusztus 2., szerda – Isten törvényének érvényessége

Isten az élet tökéletes szabályát állította fel számunkra szent törvényében. Kijelentette, hogy a törvény követelményei utolsó pontig minden emberre kiterjednek a világ végezetéig. Krisztus azért jött, hogy ezt a törvényt nagygyá és dicsővé tegye; kimutatta, hogy talapzata: szeretet Isten és felebarátunk iránt; hogy az ember erkölcsi kötelességeinek foglalata: engedelmeskedni szabályainak. Az Úr törvénye iránti enge-

delmességről Ő maga adott nekünk példát életével. A hegyi beszédben pedig kifejtette, hogy a törvény követelményei túlmennék a külső cselekedeteken, kiterjednek a gondolatokra, sőt, a szándéokra is. – *Az apostolok története*, 505. o.

Jézus nem foglalkozott állandóan a törvény tételeivel, de azt a benyomást sem keltette hallgatóiban, hogy eljöveteleivel félretette volna annak követelményeit. Tudta, hogy lépten-nyomon kémek lesik minden szavát, kiforgathatják céljaik érdekében. Ismerte a sok hallgatójában még élő előítéleteket, és semmi olyat nem mondott, ami aláásta volna a Mózes által nekik adott vallásba és intézményekbe vetett hitüket. Maga Krisztus adta mind az erkölcsi, mind a ceremóniális törvényt. Nem azért jött, hogy lerombolja a saját műve iránti bizalmat. Éppen azért akarta áttörni a hagyományos követelmények falát, mellyel a zsidók bekerítették magukat, mert nagyon tisztelte a törvényt és a prófétákat. Miközben félretette a törvényről alkotott hamis értelmezéseiket, féltve intette a tanítványokat, nehogy feladják a zsidókra bízott létfontosságú igazságokat.

A farizeusok büszkék voltak a törvény iránti engedelmességükre, mégis olyan kevésbé ismerték az elveket a mindennapi gyakorlatban, hogy az Üdvözítő szavait eretnekségnek fogták fel. Amikor Jézus elsöpörte az igazságot elborító szemetet, azt hitték, hogy magát az igazságot törli el. Azt suttogták egymás között, hogy Ő nem sokat ad a törvényre. Krisztus olvasott gondolataikban, és így felelt: „Ne gondoltátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább hogy betöltssem.” (Mt 5:17) Ezzel Jézus visszautasítja a farizeusok vádjait. Éppen az volt a feladata, hogy a világ felfogásával szemben érvényt szerezzen a szent törvény követelményeinek, aminek áthágásával vádolják. Ha Isten törvénye megváltoztatható vagy visszavonható lenne, akkor Krisztusnak nem kellett volna szenvednie törvényszegésünk következményei miatt. Ő eljött és elmagyarázta, hogy mi a kapcsolat a törvény és az ember között; saját engedelmes életével szemléltette az előírásokat. – *Jézus élete*, 307. o.

Nos, ha Jézusnak adtátok át magatokat, ne vonuljatok vissza és ne távolodjatok el tőle, hanem mondjátok napról napra: „Én Krisztusé vagyok, teljesen neki adtam magamat.” Kérjétek, hogy Lelkét adja nektek, és hogy kegyelmében megtartsion benneteket! Valamint az Istenben való hit és neki való teljes önátadás által lehettek a gyermekei, hasonlóképpen egész életeteknek bele kell olvadnia az Ő életébe. Az apostol figyelmeztetése így szól: „Azért amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne.” (Kol 2:6) – *Jézushoz vezető út*, 52. o.

Augusztus 3., csütörtök – Az ígélet különb volta

A jellem zsinórmértéke a királyi törvény. A törvény a bűn kinyomozója. A bűn ismerete a törvény által van, de a bűnöst szüntelenül vonzza Jézus szeretete, melyet megmutatott a szégyenletes kereszthalálig való leereszkedésében. Micsoda tanulmány tárgya ez! Angyalok vágyakoztak betekinteni ebbe a csodálatos titokba. Ez a tanulmány meghaladja a legmagasabb emberi értelmet. A bukott, Sátán által megtévesztett és a gonosz oldalára állt ember átalakulhat a végtelen Isten Fiának képmására! Az ember hasonlóvá válhat Krisztushoz! Jézus részesített igazságossága révén az Úr úgy szereti az elbukott, de megmentett embert, mint ahogy egyszülött Fiát szerette!

Ez pedig a kegyesség titka. Ez a legértékesebb kép, ami a prédikációk tárgya lehet, ami az emlékezet csarnokában függhet, ami embertől elhangozhat. Olyan kép ez, ami az Úr jóságát megízlelő és megismerő emberek által kikutatható, elmélkedésre méltó, és minden prédikáció magvát képezheti... Tartsuk Őt az emberek elé isteni tulajdonságaiba öltözötten, mennyei dicsőséggel körülövezve és a végtelen Isten hasonlatosságában! Amikor így állítjuk az emberek elé, a teremtmény minden érdeme a porba hull. Minél inkább rátekinünk, minél tovább tanulmányozzuk életét, tanításait és jellemének tökéletességét, a bűn annál bűnösebbnek és gyűlöletesebbnek tűnik előttünk.

Őt szemlélve az ember nem tehet mást, mint csodálattal tekint fel rá, és közelebb húzódik hozzá. Őt szemlélve az ember egyre jobban kíván hasonlítani hozzá, mígnem elváltozik az Ő képére, és gondolkodásmódjában is hasonló lesz hozzá. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 3. köt., 152. o.

A szív, ami ajtót nyitott Jézus előtt, szeretni fogja a tiszta, megtisztító és átalakító igazságot, és lelkesen fog küzdeni a szenteknek örökségül hagyott hitért. Senki se vigyen Isten elé kevesebbet a teljes, fenntartás nélküli odaadásnál. A munkát kezd a szívben! És ne figyelj többé az utat, amit mások tettek meg Krisztus felé. Lelked üdvössége a tét, és ez sokkal fontosabb, mint hogy közömbösen tekints rá.

Az Igében található egyik legbuzgóbb ima a következő: „Tiszta szívet teremts bennem ó, Isten!” (Zsolt 51:12); és Ő, aki szeretett, és életét adta értünk, a következő bátorítással fordul hozzánk: „Adok nektek új szívet.” (Ezék 36:26) – *That I May Know Him*, 129. o.

Mindannyian az emberi nagy vászon részei, egymásba szőtt fonalak vagyunk, és így alakul ki az egységes minta, az összkép... Légy Isten fonala, amivel megvalósíthatja az Ő nagy művét! – *That I May Know Him*, 323. o.

Augusztus 4., péntek – További tanulmányozásra
Üzenet az ifjúságnak, „A győzelem felé” című fejezet.

7. tanulmány

A HITHEZ VEZETŐ ÚT

Augusztus 5., szombat délután

Számos izraelita úgy tekintett az áldozati szolgálatokra, mintha bennük büntől megszabadító erő lenne. Isten meg akarta nekik tanítani, hogy ezeknek sincs már nagyobb értékük, mint az érc kígyónak. Arra kellett, hogy gondolataikat a Megváltóra irányítsák. Maguk semmit nem tehettek sebeik gyógyulásáért, sem bűneik bocsánatáért, csupán Isten ajándékába vetett hitüket kellett megmutatniuk. Rá kellett tekinteniük, hogy éljenek. (...)

Ma ezreknek van rá szükségük, hogy megtanulják ugyanazt az igazságot, amelyet Nikodémus a felemelt kígyó segítségével értett meg. A törvény iránti engedelmességükben bíznak, abban, hogy az majd beajánlja őket Isten kegyébe. Az emberek, ha kérik őket, hogy nézzenek Jézusra, és higgyék el, hogy Ő egyedül a kegyelme által menti meg őket, így kiáltanak fel: „Hogy volna lehetséges ez?”

Nikodémushoz hasonlóan nekünk is ugyanúgy kell életre jutnunk, mint aki első volt a bűnösök között. Jézuson kívül „nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (Csel 4:12). Hit által kapjuk meg Isten kegyelmét, de nem a hit az üdvözítőnk. A hit nem érdem, hanem kéz, amivel megragadjuk Krisztust, át vesszük érdemeit, mint orvosságot a bűnre. – *Jézus élete*, 174–175. o.

Mélységes titkok vannak Isten Igéjében, titkok gondviselő munkájában, és az ember számára érthetetlen titkok vannak a megváltási tervben is. A korlátolt elme azonban mindenáron ki akarja elégíteni

kíváncsiságát, és meg akarja oldani a végtelen kérdéseit, de közben elhanyagolja, hogy azon a pontosan meghatározott úton járjon, amit elvár Isten kinyilatkoztatott akarata, és helyette inkább a világ megalapítása óta rejtett titkokat próbálja megtudakolni. Elméleteket gyárt, elveszíti az igazi hit egyszerűségét, túlságosan fontos lesz önmagának ahhoz, hogy elhiggye az Úr kijelentéseit, és így bezárkózik saját gögös mivoltába.

Nagyon sokan épp ebben a helyzetben vannak a magukat Isten gyermekeinek vallók közül. Gyengék, mivel saját erejükben bíznak. Isten nagy erővel dolgozik hűségés népéért, azokért, akik minden fenntartás és kétség nélkül engedelmeskednek szavának. A menny fensége az angyali seregekkel együtt tette a földdel egyenlővé Jerikó falait, hogy népe haladhasson előre. Minden csak Isten ereje által történt. Az ember mondjon le összes önfelmagasztaló vágyáról, alázattal vesse alá magát a mennyei akaratnak, és Isten újból ki fogja nyilatkoztatni akaratát annak érdekében, hogy gyermekeinek szabadságot és győzelmet adjon. – *Adventista Bibliakommentár*, 2. köt., 995. o.

A törvényeskedő vallás nem tudja összhangba hozni Istennel a lelket. A farizeusok zord, merev óhitűsége, melyből hiányzott a megtört szív, a gyöngédség vagy a szeretet, csupán a megütkezés köve volt a bűnösök számára. Olyanok voltak, mint az ízet vesztett só, hiszen a befolyásuknak nem volt ereje megóvni a világot a romlottságtól. Az egyedül igaz hit szeretetből munkálkodik, és megtisztítja a lelket. Ez a szeretet kovászként áthatja, majd átalakítja a jellemet. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 53. o.

Augusztus 6., vasárnap – A törvény és az ígélet

Az elmének engedelmeskednie kell a szabad királyi törvénynek, amelyet Isten Lelke vés be a szívbe és ad hozzá megértést. A lélek maga kell, hogy kiűzze a bűnt az által, hogy legnemesebb képességeit állítja munkába. Az egyetlen szabadságot, amelynek örülhet a korlátolt akarat, az Úr akaratával való összhang jelenti az által, hogy eleget

tesz azoknak a feltételeknek, amelyek révén a mennyei természet részese lesz.

A Sínainál adott törvény a végtelen Isten gondolatainak és akaratának másolata. A szent angyalok szigorúan betartják ezt a törvényt. Az elvárásai iránti engedelmesség fejleszti a keresztyén jellemet, és Krisztus által az embert a bűnbeesés előtti állapotba helyezi vissza. A törvényben tiltott bűnök sosem találnának helyet a mennyben.

A Mindenhatót arra készítette az ember iránti szeretete, hogy a Tízparancsolat tíz elvében fejezze ki akaratát... Isten a törvényét adta az embernek, mint teljes életszabályt. Ha engedelmeskedik, akkor él Jézus érdemei által. Ha megszegi, akkor a törvénynek hatalma van ítéletet mondani fölötte. A törvény az embert Krisztushoz küldi, és Ő újból a törvényre tereli az ember tekintetét. – *Our High Calling*, 138. o.

Krisztus isteni természetének volt hatalma a halál bilincseinek megtörésére. Ő kijelenti, hogy önmagában van élete, amellyel bárkit megeleveníthet, akit akar. Minden teremtetett lény Isten akarata és hatalma által él. Mindenki az Isten Fiában való életből nyeri életét. Bármennyire tehetséges és sokra is képes valaki, az élet Forrásától nyeri az életét. Az Üdvözítő az élet kútfeje. Csak az, akié egyedül a halhatatlanság, aki a világosságában és életben lakik, jelentheti ki: „Van hatalmam letenni azt [az életemet], és van hatalmam ismét felvenni azt...” (Jn 10:18) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 173. o.

Minden jó indíték, szándék és törekvés a menny ajándéka. A hit elfogadja Istentől azt az életet, amely egyedül hozhat igazi növekedést és erőt. Alaposan meg kell érteni, hogyan lehet a hitet gyakorolni!

Az Úr minden ígéretének feltétele van. Ha készek vagyunk cselekedni az Ő akaratát, akkor minden ereje a mienk. Mind ez az ajándék, amit az Atya nyújtani akar, benne van az ígéretben. „A mag az Isten beszéde.” (Lk 8:11) Amennyire biztos, hogy a tölgyfa benne van a makkban, Isten ajándéka ugyanolyan biztosan benne van az Ő ígéretében. Ha elfogadjuk ígéretét, miénk az ajándék.

A hit önmagában is lelki ajándék, ami képesít bennünket Isten többi ajándékának elfogadására. Amikor gyakorlás és cselekvés által elfogadjuk az Úr Igéjét, növekszik a hitünk. Abból a célból, hogy megerősítsük hitünket, kapcsolatba kell hoznunk azt az Igével. – *Előtted az élet*, 253. o.

Augusztus 7., hétfő – „Törvény alatt őriztettünk”

Egyetlen útja van az ember megváltásának. „Nélkülem semmit sem cselekedhettek” (Jn 15:5) – állítja Krisztus. Jézus által és egyedül csak általa újítják meg az élet folyamai az ember természetét, alakítják át ízlését, és fordítják a menny felé szeretetének irányát. Az isteni és az emberi természet egyesítése által az Üdvözítő megvilágosította a megértést, és életadó erőt árasztott a bűnei miatt halott lélekbe.

Amikor az ember gondolatai a Kálvária keresztje felé irányulnak, tökéletlen látásával felismeri Krisztust a szégyenletes kereszten. Miért halt meg? – A bűn következménye miatt. Mi a bűn? – Törvénytelenség. Az ember szeme megnyílik a bűn jellegének megértésére. Az áthágott törvény nem bocsáthat meg a törvényszegőnek. A törvény tanítómesterünk, és büntetést szab ki ránk. Hol a megoldás? – A törvény Krisztushoz vezet minket, aki azért feszítettett keresztre, hogy igazságában részesíthesse a bukott, bűnös embert, így az embert az Ő igaz jellemében mutathatja be az Atya előtt. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 194. o.

Sátán hamisan állítja, hogy Jézus halála törvényt helyettesítő kegyelmet eredményezett. De a Megváltó halála nem változtatta meg, nem helyezte hatályon kívül, és nem tette kevésbé fontossá a Tízparancsolatot. Az Üdvözítő drága vére által felkínált értékes kegyelem csak megerősíti a törvényt. Az ember bukása óta Isten erkölcsi uralkodása és kegyelme elválaszthatatlan. Korszakokon át haladnak kéz a kézben. „Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást.” (Zsolt 85:11)

Az Isten törvényei és rendelkezései iránti engedelmisség életet és jólétet jelent népe számára.

Az evangélium reménységének hatása nem fogja azt a képzetet kelteni a bűnös emberben, hogy a Krisztus általi üdvösséget ingyen kegyelemnek vélje, és így tovább élhet az Úr törvényének megszegésében... A bűnös megváltoztatja útját, Megváltójától kapott ereje révén hűséges lesz Istenhez, és új, tisztább életet él. – *That Faith I Live By*, 89. o.

A pogányokat úgy közelítette meg, hogy Krisztust méltatta, és a törvény kötelező követelményeit tárta fel, és bemutatta, hogy a Golgota keresztről visszatükröződő fény miként adott értelmet és dicsőséget az egész zsidó rendtartásnak.

Így változtatta meg munkamódszerét az apostol, és ahová eljutott, az adott körülmények figyelembevételével fogalmazta meg üzenetét. Felettébb eredményes volt türelmes munkálkodása, habár sokan akadtak, akik nem engedték magukat meggyőzni. Még ma is némelyek semmiképpen nem engedik magukat meggyőzni az igazságról, és Isten munkatársának gondosan kell keresnie a legjobb módszereket, nehogy felébredszék előítéletüket és ellenállásukat. – *Az evangélium szolgálói*, 118. o.

Augusztus 8., kedd – A törvény mint őrizőnk

A törvénytelenységben nyoma sincs a békének: a gonoszok Isten ellen harcolnak. Ám aki Krisztus által elfogadja a törvény feddhetetlenségét, az összhangban él a mennyyel.

Isten minden egyes törvénye az irgalom, a szeretet és az üdvözítő hatalom egy-egy mértéke. Ha engedelmeskedünk, akkor ezek életünket, üdvösségünket, boldogságunkat és békénket jelentik: „A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van, és nincs bántódásuk.” (Zsolt 119:165) – *Adventista Bibliakommentár*, 3. köt., 1153. o.

Az Úrral a legerősebb kötelékek által egyesülünk, és Atyánk szeretetének kinyilatkoztatása föl kell, hogy ébressze a legtisztább testvéri

szeretetet és a legforróbb hálát. Isten törvényének örök igazság az alapja, és úgy van megalkotva, hogy boldogságot hozzon megtartóinak. – *Sons and Daughters of God*, 267. o.

Az Úr azt akarja, hogy a vele együtt munkálkodók gazdag tapasztalatot szerezzenek szeretetéről és megváltó hatalmáról. Soha ne mondjuk, hogy nincs tapasztalatunk, mert az az Isten, aki tapasztalatot adott Pálnak, minden Őt kereső számára kinyilatkoztatja magát. Mit mondott Isten Ábrahámnak? – „Mert tudom róla – mondja a szíveket vizsgáló Atya –, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépeinek útána, hogy megőrizték az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén.” (1Móz 18:19) (...)

A szent Isten mindenki vezetésére adta törvényét, a jellemnek azt a zsinórmértékét, amitől senki nem fordulhat el büntelenül. Tanulmányozzuk szorgalmasan és lelkiismeretesen törvényét, és tegyük azt az első helyre életünk minden területén! A végtelen szeretet szívéből áradnak azok a törvények, amiknek minden embernek engedelmeskednie kell. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 199–200. o.

Mínthogy az izraelitáknak bizonyos tekintetben Isten törvényének őrizőivé és megtartóivá kellett lenni, rendeletének jelentőségét és az engedelmesség fontosságát nekik és általuk fiaiknak és unokáiknak különösen emlékeztükbe kellett vésni. Törvényeit illetően így rendelkezett az Úr: „Gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz... És írd fel azokat a te házában ajtófeleire és a te kapuidra.” „Ha a te fiad megkérdez téged ezután, mondván: Mire valók e bizonyágtételek, rendelések és végzések, amelyeket az Úr, a mi Istenünk parancsolt néktek”, akkor a szülőknek el kell mondani Isten kegyelmes tetteinek történetét – az Úr hogyan küzdött szabaddításukért –, és mondják el nekik: „Megparancsolta nekünk az Úr, hogy cselekedjünk mind e rendelések szerint, hogy féljük az Urat, a mi Istenünket, hogy jó dolgunk legyen teljes életünkben, hogy megtartsa minket az életben, mint e mai napon. És ez lesz nekünk igaz-

ságunk, ha vigyázunk arra, hogy megtartsuk mind e parancsolatokat az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, amiképpen megparancsolta nekünk.” (5Móz 6:7–9, 20, 24–25) – *Pátriárkák és próféták*, 468. o.

Augusztus 9., szerda – A törvény mint nevelőnk

A bűn nem a törvényt ölte meg, hanem Pál testies gondolkodását. „Most pedig megszabadultunk a törvénytől – írja –, minekutána meghaltunk arra nézve, amely által lekötve tartattunk; hogy szolgáljunk a léleknek újságában és nem a betű óságában.” (Róm 7:6) „Tehát a jó nékem halálom lett-é? Távol legyen: sőt, inkább a bűn az, hogy megtegyék a bűn, mely a jó által nékem halált szerez, hogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által.” (Róm 7:13) „Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó.” (Róm 7:12) Pál az áthágott törvényre fordítja hallgatói figyelmét, és rámutat bűnösségükre. Úgy tanítja őket, mint tanító a diákjait, és megmutatja nekik a visszautat az Isten iránti hűséghez.

A törvény áthágásában nincs biztonság, megnyugvás, és megigazulás. Ha az ember megmarad a bűnben, akkor nem remélhet ártatlanságot Isten előtt, és Krisztus érdemei nem békéltethetik meg az Úrral. Fel kell hagynia a bűnnel. Hűséggé és igazzá kell válnia... Ugyanakkor tudja, hogy a törvény semmiképp sem tudja elvenni vagy megbocsátani a bűnös vétkét. Tovább kell lépnie. A törvény csak a Jézushoz vezető tanítómester. A bűnöket hordozó Megváltóra kell tekintenie. Miközben feltárul előtte a Kálvárián függő Krisztus, amint az egész világ bűnének terhe alatt haldoklik, a Szentlélek megmutatja neki Isten viszonyulását mindazokhoz, akik bánkódnak bűneik felett: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 126. o.

Sokan kereszténynek vallják magukat, mivel keresztény hitvallást tettek. Ám az igazságot nem valósítják meg a gyakorlati életben. Hiányzik belőlük a hitből való szeretet, ezért nem is nyertek erőt és

kegyelmet, amely az igazság szentségéből fakad. Az ember megvallahatja hitét az igazságban, de ha ez a hit nem teszi őszintévé, kedvessé, türelmessé, elnézővé, mennyei lelkületűvé, akkor az igazság átokká válik számára, befolyása által pedig átokká lesz a világ számára.

A Krisztus által tanított igazság a szív és az élet alkalmazkodását jelenti az Úr kinyilatkoztatott akaratahoz. A bűnös ember csak úgy igazulhat meg, ha hisz Istenben, és élő kapcsolatot tart fenn vele. Ekkor az igazi istenfélelem emelkedett gondolatokat szül, és megneemesíti az életet. Így a vallás külső formaságai összhangba kerülnek a keresztyény belső tisztasággal, miáltal az Isten szolgálatában megkívánt cselekedetek nem válnak értelmetlen rítusokká, mint amilyen volt a képmutató farizeusok szolgálata. Jézus sorra veszi külön-külön a parancsolatokat, és megmagyarázza követelményeik mélységét, szélességét. Ahelyett, hogy egyetlen pontocskát is elmozdított volna a helyéről, megmutatta, milyen messzire terjednek ki a törvény alapelvei, és micsoda végzetes hibát követtek el a zsidók engedelmisségük külső fitogtatásával. Kijelenti, hogy a gonosz gondolat vagy a kívánó tekintet már Isten törvényének áthágása. Ha valaki akár csak a legcsekélyebb igazságtalanságban is részt vesz, megszegi a törvényt, megrontja annak erkölcsi jellegét. A gyilkosság először gondolatban születik meg. Aki gyűlöletnek ad helyet a szívében, az a gyilkos útjára teszi lábát, és annak áldozatai utálatosak Isten szemében. – *Jézus élete*, 309–310. o.

Augusztus 10., csütörtök – A törvény és a hívő

Krisztus Urunk kegyelme nélkül tehetetlen a bűnös. Semmit sem lehet már tenni az érdekében, ám a mennyei kegyelem révén természetfeletti erőt kap az ember, amely az elméjében, szívében és jellemében munkálkodik. Csak Jézus kegyelemében részesülve értheti meg a bűn szörnyű és visszataszító voltát, és végül teljesen kiúzi azt a lélek templomából. Kegyelem által közösségünk van a Megváltóval, hogy munkatársai lehessünk az üdvösség munkájában.

A hit feltétel, mely alapján Isten jónak látja, hogy bűnbocsánatot ígérjen a bűnösöknek, ám nem azért, mert a hitben valami érdemszerző erény van, hanem azért, mert a hit Krisztus érdemein, mint a bűnre hozott egyetlen gyógymódon nyugszik. A hit felmutathatja Jézus Urunk tökéletes engedelmességét a bűnös ember hiányosságai és törvényszegései helyett. Amikor a bűnös elhiszi, hogy Krisztus a személyes Megváltója, akkor Isten megbocsátja a bűnt, és ingyen megigazítja őt. A megtérő lélek rájön, hogy a megigazítás csak Jézus által lehetséges, hiszen Ő engesztelő áldozatként halt meg helyettünk. – *Hit és cselekedetek*, 88–89. o.

Jézus így szólt: „Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” Ha Isten gyermekei vagyunk, természetének is részeseivé válunk. Hozzá hasonlók leszünk. Minden gyermek az atya élete által él. Ha Isten gyermekei vagyunk, ha az Ő Lelkétől születünk, mi is Isten élete által élünk. Krisztusban „lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:9). „Hogy Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben.” (2Kor 4:11) Ez az élet ugyanazt a jellemet, ugyanazokat a cselekedeteket fogja létrehozni, amelyeket Krisztusban teremt. Ezáltal Isten törvényével összhangban állunk majd, hiszen „az Úr törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” (Zsolt 19:8). Szeretet által „a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem lélek szerint” (Róm 8:4). – *Gondolatok a hegyibeszédéről*, 77. o.

Wesley a törvény és az evangélium tökéletes harmóniáját hirdette: „A törvény és az evangélium között tehát olyan szoros kapcsolat van, amilyen csak elképzelhető. A törvény egyrészt állandóan utat készít az evangéliumnak, és figyelmünket rá irányítja; másrészt az evangélium állandóan a törvény tökéletesebb betöltésére befolyásol bennünket. A törvény például azt kívánja, hogy szeressük Istent, szeressük felebarátainkat, legyünk szelídek, alázatosak és szentek. Mi pedig érezzük, hogy erre nem vagyunk képesek. Igen, »ez embereknél lehetetlen«, de ismerjük azt az isteni ígéretet, hogy Ő ad nekünk ilyen szeretetet, és alázatossá, szelíddé és szentté tesz minket. Ragadjuk meg

az evangéliumot, ezt az örömmüzenetet, és hitünk szerint a törvénynek igazsága beteljesül bennünk” a Jézus Krisztusba vetett hit által!
– *A nagy küzdelem*, 263. o.

Augusztus 11., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt., „Krisztus a mi Főpapunk” című fejezet.

8. tanulmány

SZOLGÁKBÓL ÖRÖKÖSÖK

Augusztus 12., szombat délután

„Örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak” – ez a magas, méltóságteljes kiváltságunk! Elszakadva és elkülönülve a világtól, Sátán minden álnokságától védetten! Isten követői a keresztséggel tett fogadalmuk révén elhatározták, hogy szembeszállnak a gonoszszálgal. A lelkek ellensége az összes képességét latba veti, hogy megrontsa a gondolatainkat. Próbálja bevezetni módszereit a hívők Istenért végzett szolgálataiba. Ám az emberek biztonságban vannak, ha figyelnek a parancsolatra: „Legyetek erősek az Úrban és az Ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben.” (...)

Vágyhatunk-e nagyobb előjogra, mint arra, hogy fiainak nevezhessen bennünket Isten? Rendelkezhetünk-e magasabb ranggal vagy nagyobb örökséggel annál, ami azokat illeti meg, akik az Úr örökösei és Krisztus örököstársai? – *Sons and Daughters of God*, 15. o.

Csodálatos a szeretet, mely által Istenünk, a végtelen Isten abban az előjogban részesített, hogy az Ő nevében az Atya elé járulhatunk! Egyetlen földi szülő sem szólhatna buzgóbban gyermeke érdekében, mint aki a bűnösért szólal fel. Egyetlen szeretettel és törődéssel rendelkező ember sem szólt még ilyen szelíd meghívással bűnbánó lélekhez. (...)

Az Ő Igéje a garancia. Hegyek mozdulhatnak el, és halmok rendülhetnek meg, ám az Ő szeretete nem távozik el népétől, és békéltető szövetsége nem inog meg. Hallható a hangja: „Örökkévaló

szeretettel szerettelek téged.” (Jer 31:3) „Örök irgalmassággal könyörülök rajtad.” (Ésa 54:8) Csodálatos ez a szeretet, hiszen Isten készségesen eltávolítja az emberi kétely, félelem és gyengeség bármilyen okát, megragadja a hittel felé nyújtott kezét, számtalan ígéretével és biztosítékával segít, hogy bízzunk benne! – *That I May Know Him*, 262. o.

Minden szülői szeretet, ami az emberek szívében él nemzedékről nemzedékre, az ember lelkében megnyíló gyöngédség forrásai jelentéktelen csermelyek csupán Isten végtelen, kimeríthetetlen szeretetének határt nem ismerő óceánjához képest. Nyelv el nem mondhatja, toll le nem képes írni. Elmélyedhetsz abban életed minden napján. Szorgalmasan kutathatod a Szentírást, hogy megértsd. Segítségül hívhatod összes Isten adta erődöt és képességedet abbéli igyekezetben, hogy felfoghasd a mennyei Atya szeretetét és irgalmasságát, de azután még mindig megmarad a végtelenség. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 740. o.

Augusztus 13., vasárnap – Helyzetünk Krisztusban

Távozzatok közülük és váljatok el tőlük, szól az Úr, és magamhoz fogadlak titeket, és az Úr, a Mindenható fiai és lányai lesztek. Milyen csodálatos ígéret! Azt fogadja meg, hogy a királyi család gyermekei, a mennyei ország örökösei lesztek. Ha valakit a föld egyik uralkodója megtiszteltetésben részesít, vagy barátságra lép vele, és az eset bekerül az újságba, a kevésbé szerencsések irigykednek. Pedig itt a mindenek uralkodója, a mindenség Királya, minden jó forrása áll: Ő ígéri, hogy fiaivá és lányainvá fogad, magához kapcsol, hogy a királyi család tagjai, a mennyei király gyermekei lehetünk. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 592. o.

Mikor János, az ihletett apostol látta a mennyei Atya szeretetének nagyságát és mélységét e veszendő világ iránt, félelemmel és imádattal telt el; és nem találva megfelelő szavakat arra, hogy e szeretet bensőséges voltát kifejezze, felszólította a világot, hogy figyelmét erre írá-

nyítsa. „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 3:1) Micsoda értéket nyer ez által az ember! A bűn következtében az emberek Sátán alattvalói lesznek, de Krisztus engesztelő áldozatában való hit által Ádám fiai ismét az Úr gyermekeivé lehetnek. Az emberi természet felvételével Jézus felemelte az elesett emberiséget, olyannyira, hogy a vele való összeköttetés által tényleg méltók lehetnek az „Isten gyermekei” elnevezésre.

Ez a szeretet páratlan! A mennyei Király gyermekeinek neveztesünk! Ó, milyen becses ígéret! A legmélyebb elmélkedésre méltó dolog! Még ha minden emberi kötelék megszűnik is, ha barát baráthoz hűtlen lesz, ha az anyák megszűnnek gyermekeiket szeretni, ha az ég és a föld elmúlnak, Isten hozzánk való szeretete soha meg nem változik. Ez a gondolat meghódítja a lelket, és a szívet Isten akaratának rendeli alá. Minél többet foglalkozunk a keresztfényében a Megváltó jellemével, annál több kegyelmet, gyengédséget és megbocsátást látunk egybefonódva igazsággal és jogossággal. Annál érthetőbben és világosabban felismerhetjük Isten végtelen és örökkévaló szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékát, és annál inkább megérthetjük azt a bensőséges, szívből jövő részvétet, ami egy anyának az elveszett gyereke utáni szerető vágyódását is végtelenül felülmúlja! – *Jézushoz vezető út*, 15. o.

A keresztség ünnepélyes lemondás a világról. Akik keresztesény életük legelején az Atya, a Fiú és a Szentlélek hármias nevében megkeresztelkednek, nyilvánosan kijelentik, hogy elhagyták Sátán szolgálatát, a királyi család tagjaivá, Isten gyermekeivé lettek. Engedelmeskedtek a parancsoknak: „Menjetez ki közülük, szakadjatok el tőlük, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek.” Beteljesedett számukra az ígéret: „Lesztek néktez Atyátok, és ti lesztek fiammá és lányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.” (2Kor 6:17–18) – *Bizonyiságtételek*, 6. köt., 91. o.

Augusztus 14., hétfő – A „világ elemei” alá vetetten

Hittel kell Istenhez járulnunk, és kéréseinket azzal a meggyőződéssel tárjuk elé, hogy munkálkodni fog a mi érdekünkben és azokéban

is, akiket próbálunk megmenteni. Sokkal több időt kell szánunk a buzgó imára. Gyermeki bizalommal járulunk mennyei Atyánk elé, és mondjuk el szükségleteinket. Ő mindig kész megbocsátani és segíteni. Kifogyhatatlan a mennyei bölcsesség tárháza, és az Úr bátorít, hogy bőséggel merítsünk belőle. A következő szavakkal van megfogalmazva a lelki áldások utáni vágy, amivel rendelkezünk kellene: „Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, ó, Isten!” A menny által felkínált gazdag ajándékok utáni nagyobb lelki éhségre van szükségünk. Éheznünk és szomjúhozunk kell a feddhetetlenséget.

Ó, bárcsak égne bennünk a vágy, hogy tapasztalatok révén ismerjük meg Istent, hogy a Magasságos fogadótermébe lépjünk, kinyújtsuk a hit karját, és tehetetlen lelkünket a gondjaira bízjuk, aki képes üdvözíteni! Az Ő jósága jobb az életnél. – *Adventista Bibliakommentár*, 3. köt., 1147. o.

Az újonnan megtérők állandóan fejlődnek a kegyelemben. Mind több kegyelmi ajándékban részesülnek, de nem azért, hogy véka alá rejtsek, hanem hogy továbbadják mások áldására. Aki őszintén megtért, munkálkodni fog mások üdvösségéért, akik a sötétségben élnek. Csak az őszintén megtérő emberek nyújtják ki karjukat hitben, hogy mindig újabb és újabb lelkeket mentsenek meg. Akik ezt teszik, Isten ügyvivői, fiai és leányai, nagy vállalkozásának részesei, és munkájuk hozzájárul a romlás, a rés megépítéséhez, amit Sátán és ügynökei ütöttek a menny törvényén azzal, hogy lábbal tiporják az Úr szombatját, és helyébe pedig álnyugalomnapot helyeztek. – *Evangelizálás*, 244. o.

Ha lehetséges lenne, hogy teremtett lények eljuthassanak Isten és tevékenysége teljes megértéséig, akkor nem fedezhetnének föl további igazságot már, többé nem növekedhetne a tudásuk, nem fejlődne tovább sem a gondolkodásuk, sem a jellemük. Az Úr nem lenne többé a legmagasztosabb lény. Az emberek nem fejlődnének tovább, miután elérték a tudás és a képesség határát. Köszönjük meg Istennek, hogy ez nincs így! Ő végtelen. „Benne rejlik a tudomány és bölcsesség min-

den kincse.” Az emberek végigtanulhatják és kutathatják az örökkévalóságot, mégsem meríthetik ki Isten bölcsességének, jóságának és hatalmának kincseit. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 703. o.

Augusztus 15., kedd – „Kibocsátotta Isten az Ő Fiát”

„Mikor pedig eljött az időnek tejjessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát.” (Gal 4:4) A Gondviselés irányította a nemzetek megmozdulásait, az emberi törekvések és hatások hullámszásait, míg a világ megérett a Szabadító eljövetelére. A nemzeteket egyetlen hatalom fogta össze; csaknem mindenütt egy nyelvet beszéltek, és ezt a nyelvet ismerték el irodalmi nyelvnek. A szórványban élő zsidók minden országból Jeruzsálemben gyülekeztek az évenkénti ünnepeken. Amikor pedig visszatértek otthonukba, világszerte elmondhatták a Messiás eljövetelének hírét.

Ebben az időben a pogány vallási rendszerek elveszítették már a népre gyakorolt befolyásukat. Az embereket fárasztotta az üres pompa, és unták a meséket. Olyan vallásra vágytak, ami nyugalmat ad a szívüknek. Mialatt úgy tűnt, hogy az igazság fénye már-már kialudt az emberek között, még mindig keresték néhányan az igazságot. Tanácstalanok voltak, és szívük megtelt fájdalommal. Szomjazták az élő Isten ismeretét, és bizonyosságot kerestek a síron túli élet felől. – *Jézus élete*, 23–24. o.

Ugyanígy határozta meg a mennyei tanács Krisztus eljövetelének óráját is. Amikor az idő hatalmas mutatója ehhez az órához ért, Jézus megszületett Betlehemben... Gondviselés irányította a nemzetek megmozdulásait, az emberi törekvések és hatások hullámszásait, míg a világ megérett a Szabadító eljövetelére. (...)

Sátán ujjongott, hogy sikerült az emberben eltorzítania az Úr képmását. De eljött Jézus, hogy helyreállítsa az emberben Alkotója képét. Csak egyedül Krisztus tudja újjáformálni azt a jellemet, amit a bűn megrontott. Eljött, hogy kiűzze a démonokat, akik az ember akaratát hatalmukban tartották. Eljött, hogy felemeljen bennünket

a porból, hogy eltorzított jellemünket átalakítsa az Ő isteni jellemére, és saját dicsőségével megszépítse. – *Isten csodálatos kegyelme*, 11. o.

Bűnös voltunk miatt Krisztus eltávolodhatott volna tőlünk. Ám helyett Ő eljött, és köztünk lakott teljes isteni mivoltában, hogy egyesülhessen velünk, és kegyelme által tökéletességre jussunk. Az ember megváltásának árát szegyeteljes halállal és szenvedéssel fizette meg. Micsoda önfeláldozó szeretet! A magasságból jött le, mennyei természetére öltötte az emberi természetet, lépcsőfokról lépcsőfokra szállt alá a megaláztatás mélységeibe. Szeretete fölmérhetetlen. Krisztus bemutatta, Isten mennyire tud szeretni, és hogy milyen mértékben kész szenvedni Megváltónk annak érdekében, hogy megvalósítsa teljes helyreállításunkat. Vágya, hogy gyermekei az Ő jellemét tükrözzék, az Ő befolyását gyakorolják, hogy mások gondolkodásmódja is az Ő gondolkodásához igazodjon.

Krisztus, a mi Üdvözítőnk, aki teljes tökéletességben lakott, bűnné lett az elesett emberiségért. A bűnt nem a vétkezés tapasztalata által ismerte meg, viszont az egész világ bűnösségének terhét viselte. Engesztelő áldozat lett értünk, hogy ha valaki elfogadja Őt, Isten fiává váljon. – *The Upward Look*, 191. o.

Augusztus 16., szerda – A fiak kiváltságai

Krisztus elvárja követőitől, hogy vonuljanak ki a világból, váljanak el tőlük, tisztátalant ne érintsenek. Akkor övék az ígélet, hogy a Magasságos fiai és lányai, a királyi család gyermekei lesznek. De ha nem tesznek eleget a feltételeknek, akkor az ígélet nem fog, nem tud megvalósulni rajtuk. A kereszténység pusztá vallása mit sem jelent Isten szemében; de a követelményei iránti őszinte, szerény, készséges engedelmesség – ez jelzi fogadott gyermekeit, kegyelmének részeseit, csodás mentésének alanyait. Ők különleges emberek lesznek, látványosságai a világnak, angyaloknak és embereknek is. Szembeszökő lesz különleges, szent jellemük, és vitathatatlanul elkülönülnek

a világtól, a világ szeretetétől és bűnös kívánságaitól. – *Bizonyosságtételek*, 2. köt., 441. o.

Mindazok, akik szövetségre lépnek Jézus Krisztussal, örökbefogadás által Isten fiaivá válnak. Az Ige megújító ereje tisztítja meg őket, és angyalok érkeznek hozzájuk, hogy szolgáljanak nekik. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében keresztelkednek meg. Vállalják, hogy Isten földi egyházának tevékeny tagjai lesznek. Meg kell halniuk a világi kívánságoknak; viszont beszédben és kegyességben a Lélektől megváltósított szentség által élő befolyást kell gyakorolniuk az Úrért. – *Sons and Daughters of God*, 15. o.

Az Isten családjába fogadottak átalakulnak Isten Szentlelke által. A vágyak kielégítését és az önszeretetet felváltja az önmegtágadás és az Atya szeretete. Egy ember sem születik szentnek, és senki nem képes saját eszközei által hűségessé válni Istenhez. „Nálam nélkül – mondja Krisztus – semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) Az ember igazsága olyan, mint a szennyes ruha. Istennel azonban minden lehetséges. A Megváltó erejével a gyenge, esendő ember több lehet, mint győztes az őt körülvevő gonosz felett. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 178. o.

Krisztus a szeretetével árasztja el az ember egész lényét, és ez éltető erő. Gyógyításával megérint minden létfontosságú szervet – az agyat, a szívet, az idegeket. Ezzel lényünk legmagasabb rendű képességeit serkenti tevékenységre. Számúzi a lélekből a bűnt és a bánatot, az aggodást és a gondot, amelyek felőrlik életerejét. Ez a szeretet derűt és nyugalmat hoz; olyan örömet ültet a lélekbe, amit semmiféle földi dolog nem tud elrontani: a Szentlélek örömét – gyógyító, éltető örömet. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 115. o.

Ha van valaki, akinek folyton hálásnak kell lennie, akkor az Krisztus követője. Ha van valaki, akinek igazi boldogsággal kell rendelkeznie még akár ebben az életben is, akkor az a hívő keresztény... Ha értékelni vagy tudatosítani fogjuk az üdvösségünkért fizetett drága árat, akkor bármi, amit áldozatnak nevezhetünk, jelentéktelennek tűnik számunkra. – *Our High Calling*, 201. o.

Augusztus 17., csütörtök – Vissza a szolgaságba?

Pál olyan életmódot folytatott Galáciában, hogy később elmondhatta: „Legyetek olyanok, mint én... kérlek titeket!” (Gal 4:12) Ajkát az oltárról származó égő tűz érintette. Emellett képes volt minden testi gyengeséget leküzdeni, és úgy mutatta be Jézust, mint a bűnös egyedüli reménységét. Aki hallotta őt, tudta, hogy Jézussal volt együtt. A magasságból származó erővel felövezve lelki dolgokat lelkileg ítél meg, és lerontotta Sátán erődítményeit. Szívek törtek meg, ha vázolta Isten szeretetét, ahogy egyszülött Fiának feláldozása által megnyilvánult. Többeket készítetett erre a kérdésre: mit is kell tennem, hogy üdvözüljek?

Az evangélium hirdetésének ez a módja jellemezte az apostol munkáját a pogányok között töltött ideje alatt. Állandóan a golgotai keresztet tárta eléjük. Későbbi élményei folytán elmondhatta: „Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat a Jézusért. Mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlataása végett.” (2Kor 4:5–6) – *Az apostolok története*, 208. o.

Vallási életünk tisztasága és szilárdsága nem csak az elfogadott igazságtól függ, hanem a környezetunktől, attól az erkölcsi légkörtől is, amit belélegzünk. A hit, a kedvesség és az erő, a reménység, az öröm, a kételyek és félelmek, a restség, balgaság, irigység és féltékenység, a bizalmatlanság, önzés, konokság és hitehagyás a kapcsolatainknak, a környezetünknek, az általunk belélegzett levegőnek a következményei.

A rossz kapcsolatok ápolásának rossz következményei lesznek... Ha rossz a levegő, amit belélegeznek, bár a Bibliát olvassák és imádkoznak, mégsem javul a lelki egészségük, nem következik be a lelki fejlődésük... a hívőknek nagyon kellene vigyázniuk, hogy szoros kapcsolatban legyenek Istennel és azokkal, akiket Isten tanított. Fájdalmas látnunk, hogy Sátán csapdájába esnek, akik hitték a jelenlévő igazságot. – *Our High Calling*, 255. o.

Mindenki hajlamos a tévedésre, ezért Isten Igéje érthetően közli, hogyan kell helyrehoznunk ezeket a tévedéseket. Senki sem állíthatja, hogy nem téved, hogy sosem vétkezett, ám fontos elgondolkodnunk, hogy mit kezünk ezekkel a hibákkal. Pál apostol súlyos hibákat követett el, és eközben végig meg volt győződve, hogy Istennek tesz jó szolgálatot, ám amikor az Úr Lelke a maga valóságában feltárta előtte a problémát, megvallotta vétkét, és elismerte Isten bűnbocsátó irgalmát. (...)

Akik elismerik, hogy Istentől jön a feddés és a helyreigazítás, és így sikerül észrevenniük és helyrehozniuk tévedéseiket, értékes leckét tanulhatnak még a hibáikból is. Látszólagos vereségük győzelemmé változik. Állva maradnak, ám nem saját erejükbe vetik bizodalmaikat, hanem az Úr erejébe. Őszinték, lelkesek, és alázattal egyesülnek Isten Igéjének előírásaival... nem botránkoznak meg, hanem biztosan haladnak előre az úton, amit mennyei fény világít meg. – *That I May Know Him*, 239. o.

Augusztus 18., péntek – Záró gondolat

„Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok a földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer 9:23–24)

Ez a legértékesebb feddés és bátorítás, a legfontosabb lecke minden lélek számára, aki Istent próbálja szolgálni. Itt határozott szavakkal van kifejezve, hogy miben leli örömét az Úr. Akik megértik és ismerik Istent, olyannak ismerik meg Őt, mint aki irgalmas, ítéletet oszt és igazságos. Ha alázatosan járnak Isten előtt, erőt nyernek ahhoz, hogy az Úr útján haladjanak, az Ő akaratát cselekedjék jósággal, együttérzéssel, irgalommal, szelídséggel és szeretettel, hiszen maga Isten mondta: „Ezekben telik kedvem.” Mennyire figyelmesnek kellene lennünk tehát ajkunk termésére, hogy ne gyalázzuk

meg Őt azok iránti gonosz magatartásunkkal, akiket a vérén váltott meg. Ha Isten jellemét tükrözzük, nemes keresztény férfiak és nők leszünk. (...)

Kimondottan attól függ népünk jóléte, hogy milyen mértékben van szükségünk Istenre a hűség, a kegyelem és a jellemformálás tekintetében Üdvözítőnk által, aki nagy érdemei révén lefizette értünk megváltásunk árát.

Akik Jézus Krisztust mint személyes Megváltójukat ismerik, abban az előjogban részesülnek, hogy az emberi iskoláknál feljebbvaló iskolákban nyernek ismereteket, a korlátolt emberi bölcsességnél sokkal magasabb szintű bölcsességben részesülnek. A valaha az emberek által ismert legnagyobb Mester irányítása alá kerülhetnek, és azt az ismeretet kaphatják meg, amit Isten Dánielnek adott. Az alázatos szívűek, akik magasabb rendű bölcsességre vágyanak, és nem bíznak korlátolt ítélőképességükben, komolyan kutatják a menny akaratát, méríthetnek minden tudás Forrásából, és kegyelmet, elővigyázatosságot, óvatosságot és ítélőképességet nyerhetnek. Részesei lesznek az Igében található ígéretnek: „A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket.” (Zsolt 119:130) – *That I May Know Him*, 126. o.

9. tanulmány

PÁL PÁSZTORI FELHÍVÁSA

Augusztus 19., szombat délután

Pál és Barnabás megtanultak hinni abban, hogy Isten megmentheti őket a veszélyektől. Szívükben szeretet égett a veszendő lelkek iránt. Elveszett juhok megkeresésére indult hűséges pásztorokként egyáltalán nem gondoltak saját kényelmükre. Megfeledeztek önmagukról, és nem estek el, ha fáradtak, éhesek voltak, vagy fázniuk kellett. Egyetlen cél lebegett a szemük előtt: megmenteni azokat, akik eltávolodtak a nyájtól. – *Conflict and Courage*, 348. o.

A Megváltó eltökélte szívében, hogy követői töltsék be Isten szándékát, annak teljes magasságában és mélységében. Bár szétszórta élnék a világon, legyenek egyik benne. Isten mégsem teheti őket egygy Krisztusban, ha nem készek földadni útjukat a mennyi útjaiért.

Majd ha az Úr népe teljesen elhiszi Jézus imáját, ha beleviszik mindennapi életükbe imája utasításait, akkor majd egységes tetteket látunk soraikban. Krisztus szeretetének arany köteléke testvért testvérhez fog kötni. Ezt az egységet csak Isten Lelke érheti el. Aki megszentelte magát, meg tudja szentelni tanítványait is. Vele egyesülve egymással is egyesülni fognak a legszentebb hitben. Mikor úgy törekszünk erre az egységre, ahogy Isten megkívánja, akkor az meg is valósul. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 243. o.

A nép csodálattól elragadtatva hallgatta az apostolt, aki az igaz Isten tulajdonságait meggyőző és logikus szavakkal tárta eléjük. Beszélt a Teremtő hatalmáról és mindent irányító előrelátásáról. Bensőséges és elragadó ékesszólással jelentette ki Pál: „Az Isten, aki teremtette

a világot és mindent, ami abban van, mivelhogy Ő a mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik; sem emberek kezétől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szűkölködnék, holott Ő ad mindeneknek életet, lehetet és mindent.” Az egek nem elég tágasak, hogy befogadhassák Istent, mennyivel kevésbé a templomok, amiket emberi kezek építettek.

Az osztályszellem e korszakában, amikor az emberi jogokat gyakran nem ismerték el, hirdette Pál az emberiség testvériségének magasztos igazságát, hogy Isten „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén”. Az Úr előtt mindannyian egyenlők vagyunk, és minden ember teljes engedelmességgel tartozik Teremtőjének. Azután az apostol rámutatott, hogy húzódik végig a mennyei kegyelem aranyfonálként az emberiség történelmében. – *Az apostolok története*, 238. o.

Akik Istent szeretik, és neki szolgálnak, erejük napról napra megújul. A Mindenható értelmet ad nekik, hogy ne tévedjenek szándéka kivételében... Nincs helye kétségbeesésnek az Úr szolgálataiban... Az Örökkévaló képes rá, hogy készségesen nyújtsa szolgáltaik mindazt az erőt, amire szükségük van, és annyi bölcsességgel ruházza fel őket, amennyit csak igényelnek. Sőt, akik bizalmukat belé helyezik, várakozásukon felül megsegíti. – *Az apostolok története*, 244. o.

Augusztus 20., vasárnap – Pál szíve

Az ember akarata megfeszítésével sem formálhatja át magát. Nincs hozzá ereje... A bűnösnek is el kell fogadnia Isten kegyelmét, hogy a dicsőség országába beleilleszkedhessen. A világ semmilyen kultúrája vagy iskolája nem képes a bűnbe süllyedt embert a menny polgárává formálni. Istentől származik a megújító erő. A változást csak a Szentlélek hozhatja létre. – *Krisztus példázatai*, 96. o.

Azonban csalódní fognak , akik eltökélt igyekezet nélkül valamiféle varázslatos jellemváltozásra várnak. Amíg Jézusra tekintünk,

nincs okunk a félelemre és a kételkedésre, hisz Ő képes megváltani a hozzá fordulókat. Viszont szüntelen félhetünk attól, hogy régi természetünk újra visszanyeri hatalmát és az ellenség valami olyan csapdát állít, ami által ismét foglyul ejtethet bennünket. Félelemmel és rettegéssel kell véghezvinnünk megváltásunkat, mert Isten munkálja bennünk az akarást és a véghezvitelt jókedvéből. Korlátolt lehetőségeinkhez képest olyan szentnek kell lennünk saját körünkben, amilyen Isten az Ő körében. Képességünknek megfelelően kell bemutatnunk az igazságot, a szeretetet és az Úr jellemének kiválóságát. Ahogy a viasz felveszi a pecsét lenyomatát, úgy kell az embernek is felvennie a Szentlélek képét és megtartania Krisztushoz való hasonlóságát.

Naponta kell növekednie a lelki szépségünknek. Az isteni minta utánzására való igyekezetünkben gyakran el fogunk bukni. Gyengeségeink és hibáink miatt sokszor le kell még ereszkednünk, hogy Jézus lábánál sírjunk. De nem kell elbátortalanodnunk! Imádkozzunk még lelkesebben, higgyünk még teljesebben, és próbáljunk meg újra, már nagyobb állhatatossággal felnőni az Úr hasonlatosságára. Ne saját erőnkben, hanem Megváltónk erejében bízunk! Dicsérjük Istent, aki a mi Istenünk és ábrázatunk szépsége. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 192–193. o.

Isten megígérte: „Kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem.” (Jer 29:13)

Egész szívünket át kell adni Istennek, különben nem munkálja bennünk azt a változást, ami Isten képmását alakítja ki. Bűnös természetünk elidegenített bennünket az Úrtól. A Szentlélek találóan ábrázolja állapotunkat: „Holtak voltatok a ti vétkeitek és bűneitek miatt.” (Ef 2:1) „Minden fej beteg, és minden szív erőtelen. Tetőtől talpig nincs e testben épség.” (Ésa 1:5–6) Sátán törében tart bennünket, foglyokká tétettünk az ő akaratára (2Tim 2:26). Isten meg akar bennünket gyógyítani, szabadítani bűneinkből. Miután ez teljes átalakulást igényel, egész lényünk megújulását, azért teljesen át kell adnunk magunkat Istennek. – *Jézushoz vezető út*, 43. o.

Augusztus 21., hétfő – A változás szükségessége

Jézus arra törekedett, hogy az egész emberiség megismerje az Ő menyeyei küldetését és munkásságát. Eljött bemutatni a világnak az Atya jellemét, és miközben az Ő életét, szavait és tetteit tanulmányozzuk, segítséget és kiképzést kapunk az Isten iránti engedelmességre; miközben példáját követjük, élő levelekké válunk, amiket mindenki ismer és olvas. Emberi ügynökök vagyunk, akiknek be kell mutatniuk Jézus Krisztust a világnak jellemünk által.

Krisztus nemcsak pontos szabályokat hagyott ránk, melyek által megmutatta, hogyan válhatunk engedelmes gyermekeivé, hanem bemutatva életét és jellemét is, valamint hogy miként tehetjük azt a jót, amit elfogad Isten, vagyis miként járhatunk, hogy kedvesek legyünk előtte. (...)

A nagy Tanítómester eljött a világunkban, hogy az emberiség Feje legyen, és hogy ezáltal az emberiséget az Isten elvárásai iránti szent engedelmességre emelje föl és megszentelje, továbbá hogy bemutassa, hogyan lehetséges Isten minden törvényének engedelmeskedni. Bebizonyította, hogy lehet engedelmes életet élni. Ezáltal kínálja fel a világnak a kiválasztott és Őt képviselő embereket, mint ahogyan az Atya is példaként adta Fiát, Jézus Krisztust. – *Hozzá hasonlóan*, 330. o.

Hallgasd őt [Pált] Festus udvarában, amikor Agrippa király az evangélium igazságáról meggyőződve felkiált: „Majdnem ráveszel engem, hogy kereszténnyé legyek!” Pál saját láncaira mutatva gyengéd udvariassággal válaszolt: „Kívánnám Istentől, hogy ne csak majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindazok is, kik ma engem hallgatnak, lennétek olyanok, aminő én is vagyok, e bilincsektől megválva.”

Úgy telt az élete, ahogy saját szavaival is leírta: „Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyóvizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; fáradságban és nyo-

morúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és mezítelenségben.” (2Kor 11:26–27) – *A megváltás története*, 195. o.

Ma emberek állnak Isten elé szennyes ruháikkal. Feddhetetlenségük olyan, mint a „megfertőztetett ruha” (Ésa 64:5). Sátán felhasználja ellenük kitűnő vádló tehetségét, és gyengeségük bizonyításaként rámutat tökéletlenségükre. Megvetéssel mutat azoknak a vétkeire, akik azt állítják, hogy a menny szolgálói. Ezeket az embereket ő ámította el, és most engedélyt kér elpusztításukra.

Ám Isten nem felejt el, akik hisznek Krisztusban, aki eljött a világra, hogy elvegye bűneiket, és feddhetetlenségét adja nekik. Kijelenti, hogy ha hisznek az Ő nevében, megbocsátást és Jézushoz hasonló tökéletes jellemet nyerhetnek. Megvallották bűneiket, és bűnbocsánatért könyörögtek, és Krisztus kijelenti, hogy mivel rá tekintenek és hisznek benne, erőt ad, hogy Istenéi legyenek. – *Istennel ma*, 221. o.

Augusztus 22., kedd – „Én is olyaná lettem, mint ti”

Amit Pál apostol az athéni filozófusokkal való találkozásakor tapasztalt, tanulságul szolgál számunkra. Amikor Pál az Areopagoszon összegyűltek elé tárta az evangéliumot, logikára logikával, tudományra tudománnyal, filozófiára filozófiával válaszolt. Hallgatóinak legbölcsebbjei lepődtek meg és némultak el. Szavait nem lehetett kétségbe vonni. Ám igyekezete nem sok gyümölcsöt hozott. Kevesen fogadták el az evangéliumot. Pál ezentúl más munkamódszert alkalmazott. Kerülte az elméletek szövevényes érveit és megvitatását; egyszerű módon hívta fel az emberek figyelmét Krisztusra, mint a bűnösök Megváltójára. Így írt a korinthusiaknak a közöttük végzett munkáról: „Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiái, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcsességgel hirdessem néktek az Isten bizonyágtételét. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak tiköztek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről... És az

én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédeiben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék.” (1Kor 2:1–5) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 214. o.

Maga Jézus sohasem vásárolt békét megalkuvással. Szíve túlcserélt a szeretettől az egész emberiség iránt, de sohasem volt elnéző bűneikkel szemben. Túlságosan a barátjuk volt ahhoz, hogy csendben maradjon, míg ők lelket romboló utat követnek – azokat a lelkeket pusztítják, akiket saját vérén vett meg. Azért munkálkodott, hogy az ember hűséges legyen magához és magasabb, örök érdekeihez. Krisztus szolgái ugyanerre a munkára hívtak el, és óvakodniuk kell, nehogy miközben meg akarják akadályozni a viszályt, lemondjanak az igazságról. Törekedniük kell „azokra, amik a békességre valók” (Róm 14:19), azonban igazi béke sohasem biztosítható az elvek feladásával. Senki emberfia nem lehet hű az elvekhez anélkül, hogy ellenkezést ne váltana ki. A lelki keresztyénséget ellenezni fogják az engedetlenség gyermekei. Jézus megparancsolta tanítványainak: „Ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik.” (Mt 10:28) Akik hűségesek Istenhez, azoknak nem kell félniük emberek erejétől vagy Sátán ellenségeskedésétől. Krisztusban biztosított az örök életük. Az legyen az egyetlen félelmük, nehogy lemondjanak az igazságról, és így elárulják a bizalmat, mellyel Isten megtisztelte őket. – *Jézus élete*, 294–295. o.

Ne kössetek kompromisszumot a gonosszal! Nézzetek szembe bátran a titeket érő veszélyes hatásokkal! Ne féljete az ellenség hatalmának visszautasításával járó következményektől! (...)

Ha nem vagyunk egyénenként elég éberek ahhoz, hogy felismerjük a Szentlélek tevékenységét, akkor minden bizonnyal megbotlunk, és a hitetlenség sátáni csapdájába esünk. Megkérem a testvéreket, hogy hűséges pásztorokként és őrállókként vigyázzanak a tapasztalatlanokra, akik csábító hatásoknak vannak kitéve. Tartsátok szüntelen távol a köveket és egyéb akadályokat, melyek az Isten napjainkra adott üzeneteinek elpusztításával fenyegetnek! Annak tudatában vigyázza-

tok a lelkekre, hogy majd mindennel el kell számolnotok. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 101. o.

Augusztus 23., szerda – Akkor és most

„Nem késik el az ígérettel az Úr.” (1Pt 3:9) Isten nem felejt el, és nem hanyagolja el gyermekeit, csak hagyja, hogy a gonoszok kimutassák valódi jellemüket, nehogy azoknak, akik követni kívánják az Úr akaratát, téves fogalmaik legyenek róluk. Az igazak még azért is kerülnek a szenvedések kohójába, hogy ők maguk is megtisztuljanak: hogy példájukból mások is meglássák, milyen kézzelfogható a hit és a kegyesség; hogy következetességük kárhoztassa a gonoszt és a hitelent. (..)

De van egy még fontosabb kérdés is, amivel korunk gyülekezeteinek foglalkoznia kell. Pál apostol kijelenti, hogy „mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak” (2Tim 3:12). Akkor miért van az, hogy napjainkban olyan ritkán üldözik a keresztényeket? Ennek csak az az oka, hogy az egyház alkalmazkodik a világ normájához, és ezért nem vált ki ellenkezést. Korunk vallásában nincs meg az a tisztaság és szentség, ami a Krisztus- és az apostolok korabeli keresztények hitét jellemezte. A kereszténység azért olyan népszerű a világ előtt, mert kiegyezik a bűnnel; mert Isten szavának nagyszerű igazságait közömbösen veszi; mert olyan kevés az életadó kegyesség az egyházban. Éledjen csak fel az őskeresztény egyház hite és ereje, az majd életre kelti a gyűlölet szellemét, és felszítja az üldözés tüzét! – *A nagy küzdelem*, 34. o.

Tanulmányozd József és Dániel történetét! Az Úr nem hiúsította meg a nekik ártani akarók cselszövéseit, de azokat a próbák és küzdelmek között is bízó és kitartó szolgálai javára fordította.

Ameddig ezen a földön élünk, áldatlan hatásoknak vagyunk kitéve. Bosszúságok teszik próbára idegeinket. De ha jó lelkülettel viseljük el őket, jellemünkben keresztény vonások fejlődnek ki. Ha Krisztus lakik bennünk, türelmesek, kedvesek és elnézőek leszünk; vidámak

a bosszantások és ingerlések között is. Miközben napról napra és évről évre legyőzzük önünket, nemes lelkű hőökké formálódunk. Ezt kaptuk feladatként; de Jézus segítsége, a kitartó igyekezet, rendíthetetlen elhatározás, folytonos éberség és szüntelen imádkozás nélkül ezt nem lehet megvalósítani. Mindenkinek meg kell vívnia a maga harcát. Közreműködésünk nélkül Isten sem tudja jellemünket nemesé és életünket hasznossá tenni.

Akik kitérnek a harc elől, nem érzik a győzelem ízét és örömét sem.

Nem szükséges megpróbáltatásainkról, nehézségeinkről, bajainkról és fájdalomainkról nyilvántartást vezetnünk. Azok be vannak írva a könyvekbe, és a menny gondot visel róluk. Miközben a kellemetlen dolgokat számolgatjuk, sok kellemes dologról megfeledkezünk: például arról, hogy Isten minden pillanatban körülvesz minket irgalmával és jóságával, és arról az angyalok által is megcsodált szeretetről, hogy Isten halálra adta a Fiát értünk. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 487. o.

Augusztus 24., csütörtök – Az igazságot szólni

Krisztus elegendő erőt ígért e mérték eléréséhez. Ő mondta: „Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt és nem ismeri Őt.” (Jn 14:13–17)

Gondolkozz el ezen a kijelentésen! Miért nem fogadhatja be a világ az igazságot? „Mert nem látja Őt és nem ismeri Őt.” (Jn 14:17) A világ az igazság ellen szövetkezett, mivel nem akarja hallani az igazságot. És én, aki értem az igazságot, zárjam be a szememet és a szívemet az üdvözítő hatalom előtt csak azért, mert a világ a sötétséget választotta a világosság helyett? Egyezzek bele, hogy majd a konkollyal együtt takarítatom be csupán azért, mert a szomszédaim nem akarják, hogy a búza között takaríttassanak be? Utasítsam vissza a világosságot, az

engedelmességhez vezető igazság bizonyítékát, mert a rokonaim és a barátaim az Istentől eltávolító engedetlenség útjára léptek? Zárjam be a fülemet az igazság megismerése előtt, mert az embertársaim és a barátaim nem akarják úgy megérteni az igazságot, ahogy az be van mutatva Jézusban? Tagadjam meg a növekedést a kegyelemben és Uram, Üdvözítő Jézus Krisztusom ismeretében csak azért, mert a szomszédaim beletörődtek, hogy törpék maradnak? – *That I May Know Him*, 116. o.

Isten népének az utolsó időkben nem kell a sötétséget választania. Keresniük kell a világosságot, várniuk kell rá... A világosság egyre nagyobb fényben fog megmutatkozni, és egyre tisztábban nyilatkozik meg az igazság Jézusban, hogy az ember szíve és jelleme még az erkölcsi sötétség közepette is fejlődhessen, és hogy ez a sötétség, amit Sátán igyekszik Isten népe közé hozni, eloszoljon... Ahogy haladunk az idők vége felé, egyre mélyebb és határozottabb józanságra, Isten Igéjének szilárdabb megismerésére, élő tapasztalatra, a szív és az élet szentségére lesz szükségünk, hogy szolgálhassunk neki. – *That I May Know Him*, 347. o.

A megszenyentetlen elmék akadályokat emelnek az Úr műve elé, mint ahogy ezt a múltban is tették. Ám ne állj meg, és ne keveredj kétes vitákba, hogy ne okozz magadnak kellemetlen helyzeteket. Ha valamilyen módon akadályoznak, állj készen tisztességet szerezni Istennek nyílt munkáddal. (...)

Jönnek majd próbák, mivel sokan saját céljaikat követik a keresztes felé vezető úton. Bizonyosodj meg afelől, hogy szelídséggel és alázattal mégy elé. Igen, meglehet, hogy tévesen ítélnék meg, ám akik rosszat beszélnek rólad, megszégyenülnek majd, ha te folyton Krisztus jellemének jó illatát terjeszted. – *Istennel ma*, 216. o.

Augusztus 25., péntek – Záró gondolat

Nagyon sokat nyom a latba az anyag, amit a jellemformáláshoz használunk. Az Úr régen várt napja nemsokára minden ember munkáját

próbának veti alá. „Kinek-kinek munkája nyilván lesz: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg.” Mint ahogyan a tűzben válik nyilvánvalóvá a különbség az arany, az ezüst, a drágakövek, a fa, a polyva és a nád között, ugyanúgy az ítélet napja majd próbának veti alá a jellemet, és megmutatja a különbséget a Krisztus hasonlóságára formálódott jellem és az önző szív által formált jellem között. Az önzés és a hamis vallás összes nyoma meg fog mutatkozni a maga teljes valójában. Az értéktelen anyag megemésztetik; ám az igazi, egyszerű és alázatos hit aránya sosem veszíti el értékét. Tűz sem emésztheti meg, mivel örök. Hatalmas veszteségnek tekinthető akár egyórányi törvénytelenység is, miközben az Úr félelme a bölcsesség kezdetének számít. Az önző engedékenységek majd elvész, mint a nádszál, miközben a mindenáron megőrzött kitartás elvének aránya örökre megmarad. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1087. o.

10. tanulmány

A KÉT SZÖVETSÉG

Augusztus 26., szombat délután

A szolgálalkúséget a legalista vallás szerinti élet vágya táplálja, mikor az ember saját erejéből törekszik eleget tenni a törvény elvárásainak. Ám csak abban az esetben van számunkra remény, ha belépünk az ábrahámi szövetségbe, ami lényegében a Jézus Krisztusba vetett hit általi kegyelem szövetsége. Az Ábrahám által hirdetett evangélium, mely a reménysége volt, ugyanaz az evangélium volt, amit ma is prédikálnak, és ami által nekünk is reménységünk van. Ábrahám Jézusra tekintett, hite fejedelmére és bevezetőjére. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1077. o.

Az Ó- és Újtestamentum elválaszthatatlan, mivel mindkettő Krisztus tanításait tartalmazza. A zsidók csak az Ószövetséget elfogadó tanai nem vezetnek üdvösségre, mivel elutasítják az Üdvözítőt, aki élete és munkássága révén teljesítette be a törvényt és a prófétákat. Ekképpen nem vezet üdvösségre az a tanítás, amely elutasítja az Újszövetséget, mivel ezzel elutasítja Krisztus közvetlen bizonyágtételét. A kételkedők az Ótestamentum alábecsüléséből indulnak ki, és csupán egy lépést kell tenniük az Újszövetség hitelességének tagadásáig, így mindkettőt elutasítják. – *Adventista Bibliakommentár*, 5. köt., 1094. o.

Ez okozta a zsidók romlását, és ez okozza napjainkban is sok lélek romlását. Ezek követik el ugyanazt a hibát, amit a farizeusok, akiket Krisztus megdorgált Máté asztalánál. Sokan inkább elutasítják az igazságot, ami a világhosszág Atyjától száll alá, semhogy feladják dé-

delgetett elképzeléseiket, vagy lemondjanak valamiféle bálványozott véleményről. Önmagukban bíznak, saját bölcsességükre alapoznak, nem ismerik fel lelki szegénységüket. Ragaszkodnak ahhoz, hogy olyan úton üdvözljenek, amin fontos dolgokat cselekedhetnek. Amikor azt kell látniuk, hogy a munkába lehetetlen az ént is beleszöniük, elutasítják a felkínált üdvösséget.

A jogszerű vallás sohasem vezethet lelkeket Jézushoz, mert szeretet nélküli, Krisztus nélküli. Az önigazult lelkülettel felajánlott böjt vagy ima utálatosság Isten szemében. Az imádkozók ünnepi gyülekezete, a vallásos ceremóniák körforgása, a külső megalázkodás, az impozáns áldozat mind azt hirdetik, hogy ezen dolgok cselekvője igaznak tekintti önmagát, aki jogosult a mennyországra – mindez azonban csalás. Saját cselekedeteinkért sohasem vásárolhatunk üdvösséget. – *Jézus élete*, 227. o.

Isten Ádámnak egy másik fiút adott, hogy ő örökölje a menny ígéreteit, a lelki elsőszülöttséget. Ez a fiú a Séth nevet kapta, jelezve, hogy ő „elrendelt” vagy „kárpótolt”, mert ezt mondta az anya: „Adott... énnékem az Isten más magot Ábel helyett, kit megölt Kain.” (1Móz 4:25) Séth még szebb volt, mint Kain vagy Ábel, és jobban hasonlított Ádámról, mint a másik két fiú. Kedves jellemű volt; Ábel nyomdokába lépett, de nem volt több öröklött jó tulajdonsága, mint Kainnak... Míg Ádámot Isten büntetlennek teremtette a saját képére, Séth, akárcsak Kain, már örökölte szülei bukott természetét. Ő is tudott a Megváltóról, és tanulta, hogy kell igaz életet élni. Isten kegyelme által szolgálta és tisztelte az Urat; igyekezett, ahogy Ábel is tette volna, ha életben marad, hogy a bűnös embereket megtanítsa tiszteletet adni és engedelmeskedni Teremtőjüknek. – *Pátriárkák és próféták*, 80. o.

Augusztus 27., vasárnap – A szövetség alapjai

Amiként a Biblia két törvénnyel ajándékozott meg bennünket: egy változhatatlan és örökkévaló törvénnyel és egy ideiglenes, átmeneti

törvénnyel, úgy szövetség is kettő van. A kegyelem szövetsége volt az első, amit az Úr Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztusban való hit és az engedelmesség által. Az örök életet is megígérte nekik a Mindenható azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak a menny törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét. – *Patriárkák és próféták*, 370. o.

Jézus nem csökkentette a törvény követelményeit, hanem félreértetlenül kijelentette, hogy megtartása az örök élet feltétele. Isten ezt a feltételt szabta meg Ádámnak a bukás előtt is. Az Úr most sem kíván kevesebbet, mint amit az Édenben elvárt az embertől: tökéletes engedelmességet, feddhetetlen, igaz életet. A kegyelem kínálta szövetség ugyanazt igényli az embertől, mint az Édenben felállított követelmény: összhangot Isten szent, igaz és jó törvényével. – *Krisztus példázatai*, 391. o.

Az Újszövetség áldásai kizárólag a bűn megbocsátásának az irgalmára alapoznak. Az Úr pontosít: „Ezt teszem mindazokért, akik hozzám jönnek, elhagyják a gonoszságot, és a jót választják.” „Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszágaikról meg nem emlékezem.” Aki megalázza a szívét és megvallja bűneit, irgalmat és kegyelmet talál. Talán Isten megszűnt igazságosnak lenni, amikor irgalmat tanúsított a bűnös iránt? Megrontotta a szent törvényt, és eltekint annak áthágásától ettől a pillanattól kezdve? Isten hűséges, Ő nem változik. Az üdvösség feltételei sem változtak. Az élet, az örök élet mindazoknak adatik, akik engedelmeskednek a mennyi törvénynek. (...)

Az új szövetségben ugyanaz az örök élet alapfeltétele, mint az első szövetségben: vagyis a tökéletes engedelmesség. A régi szövetségben több olyan törvényszegés létezett, amire vonatkozóan nem volt előírva engesztelési törvény. Az újabb és jobb szövetségben Jézus Krisztus betöltötte a törvényt a törvénytaposó helyett, ha

elfogadja hittel az Urat személyes Megváltójának. „Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek.” Az irgalom és megbocsátás azoknak a jutalma, akik abban bízva járulnak Krisztus elé, hogy az Ő érdemei révén veszi el bűnösségüket. E jobb szövetségben Krisztus vére által tisztulunk meg a bűntől. – *Adventista Bibliakommentár*, 7. köt., 931. o.

Augusztus 28., hétfő – Az ábrahámi szövetség

Ugyanezt a szövetséget újíttotta meg Isten Ábráhámmal a következő ígéletben: „Megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei.” (1Móz 22:18) Ez az ígélet Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd Gal 3:8, 16), és Krisztusban bízott bűnei bocsánataért. Ez volt az a hite, amit az Atya igazságul számított be neki. Az Ábráhámmal megújított szövetség a menny törvényének tekintélyét is fenntartotta. Az Úr azt mondta Ábráhámnak: „Én a mindenható Isten vagyok, járj énelöttem, és légy tökéletes.” (1Móz 17:1) Isten a következőképpen tett tanúbizonyságot hűséges szolgájáról: „Mivelhogy hallgatott Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet” (1Móz 26:5), az Úr kijelentette neki: „Megállapítom az én szövetségemet énközöttem és teközötted és teutánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened és a te magodnak teutánad.” (1Móz 17:7)

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg, és Ábráhámmal csak megújította, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Azóta létezett Isten ígérete alapján, mióta Ő először adott hírt a megváltásról, és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kedve azonban, amikor Jézus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már új szövetségnek nevezték. Ennek az új szövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek a mennyei akarattal. Oda vezette el az embereket,

ahol engedelmeskedni tudnak törvényének. – *Pátriárkák és próféták*, 370. o.

Ha hittel várták volna a fiúra vonatkozó ígéret teljesedését, Ábrahám és Sára nagyon sok kellemetlenséget elkerülhetett volna. Hiték, hogy pontosan be fog teljesedni Isten ígérete, ám azt már nem tudták elhinni, hogy előrehaladott korában Sárának még születhet gyereke. Sára egy tervet készített, és úgy gondolta, hogy így teljeseedik be majd az Úr ígérete. Megkérte Ábrahámot, hogy vegye feleségül Hágárt. Ezen a ponton mindkettejükből hiányzott a hit és az Isten hatalmába vetett tökéletes bizalom. Amikor Ábrahám hallgott Sárára, és feleségül vette Hágárt, tulajdonképpen elbukott a hit próbáján, mivel nem hitt Isten végtelen hatalmában, és ezzel magára és Sárára is sok kellemetlenséget zúdított. Az Úr próbára akarta tenni Ábrahám hitét és bizalmát a nekik adott ígéretekben. – *Spiritual Gift*, 3. köt., 101. o.

Miért olyan gyenge a hitünk?... Annyira hiányzik belőlünk a hit és a bizalom, hogy Isten nem képes megtenni értünk, amit eltervezett. Elménkben lehangoló és nehezen kiűzhető kételyek vannak... Vizsgáljátok meg ezeket Isten Igéjének fényében, majd mondjátok el Jézusnak is, kapaszkodjatok ígéreteibe, és imádkozzatok a kételyek eltávolításáért. Mondjátok az Úrnak: „Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!” (Mk 9:24) Ne engedd, hogy a kétely kényelmesen elhelyezkedjen az elmédben. A kétely veszélyes vendég, ha engedik, hogy zavart keltsen az elmében, és szembeforduljon a hittel. – *That I May Know Him*, 227. o.

Augusztus 29., kedd – Ábrahám, Sára és Hágár

Zakariás fiának születése, csakúgy, mint Ábrahámé és Máriáé, nagy lelki igazságra tanít, olyanra, amelyre csak lassan tanulunk meg, és rögtön elfelejtünk. Önmagunkban képtelenek vagyunk bármi jót tenni, de amit mi nem tudunk megcsinálni, azt Isten ereje elvégzi minden alázatos és hívő lélekben. Hit által született meg az ígéret gyermeke.

Hit által kapjuk a lelki életet, és hit által válunk képessé arra, hogy a megigazulás gyümölcseit teremjük. – *Jézus élete*, 98. o.

Ki az közületek, aki összegyűjtötte a kételyeket és kérdéseket, és azokat Krisztus feddhetetlensége ellen fordította? Valaki megtette ezt? Ti kinek az oldalán álltok?

Pontról pontra tanulmányoztátok az értékes igazságokat, ahogy be vannak mutatva? Vagy úgy gondoltátok, hogy saját elképzeléseiteket, véleményeteket követitek, és saját elméleteitek alapján ítélkeztek Isten Igéje fölött? Készek vagytok szembeállítani saját elméleteiteket Isten Igéjével, és megengeditek, hogy a szent iratok rámutassanak tanításaitok hiányosságaira, tévedéseire? Nem helyezkedhetünk szembe az Úr Igéjével csak azért, mert egyféleképpen hiszünk. „A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnalok.” (Ésa 8:20)

Ha valaha volt a népnek szüksége világosságra, akkor ez az a nép, ami a föld történelmének utolsó napjaiban él. Mi tudni akarjuk, mit mond a Szentírás. Isten szent irataihoz szeretnénk folyamodni. Azt az élő hitet akarjuk megszerezni, ami belekapaszkodik a végtelen hatalom karjába, és teljes lényünket Jézus Krisztusra akarjuk alapozni, mivel Ő a mi Igazságunk. Ezt megtehetjük. (...)

Testvéreim, nem rendelkezünk hittel. Túl hosszú ideig gyaláztuk Őt hitetlenségünkkel. – *Hit és cselekedetek*, 56. o.

Krisztus vallása nem az érzelmek vallása. Nem hagyatkozhat az érzelmeidre, amikor az isteni elfogadásról van szó, mivel az érzelmek változnak. Lábaddal szilárdan kell állnod az Úr Igéjének ígéretein... és tanulj meg hit által élni...

Ó, milyen sokan sírnak, vétkeznek és megternek, de folyamatosan az ítélet felhőjében maradnak! Ők nem hisznek az Ő szavában. Nem hiszik el, hogy be fogja váltani ígéreteit... Kételyeiddel megsebzod Krisztus szívét, pedig Ő bebizonyította szeretetét, amikor életét adta üdvösségünkért, hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen.

Bízunk kell, lelkünket nevelnünk kell, hogy higgye Isten Igéjét. – *In Heavenly Places*, 126. o

Augusztus 30., szerda – Hágár és a Sínai-hegy

Isten a hívők atyjává hívta el Ábrahámot, akinek hitével példát kellett mutatnia az eljövendő nemzedékek számára. De Ábrahám hite nem volt még tökéletes. Nem bízott Istenben, amikor eltitkolta, hogy Sára a felesége, és amikor feleségül vette Hágárt. Azért, hogy elérje a legmagasabb szintet, Isten másik próba elé állította, a legsúlyosabb elé, amit embernek valaha is ki kellett állnia. Isten éjszakai látomásban megparancsolta neki, hogy menjen el Mórija földjére, és ott egy hegyen, amelyet mutat neki, áldozza fel fiát égőáldozatként. – *Pátriárkák és próféták*, 147. o.

Istenbe vetett hitre van a legnagyobb szükségünk. Ha a dolgok sötét oldalát nézzük, elszakadunk Izrael Urától, Istenétől. Mikor szívünk elgyengül a félelem és annak várása miatt, amik a földre következnek, a hitetlenség elzárja fejlődésünk útját. Sose gondoljuk, hogy Isten elhagyja művét!

Szóljon kevesebbet a kétkedés... Ha ápoljátok a hitet, ha helyes kapcsolatra hozzatok magatokat vele, ha odaadó imával megerősítve nekiláttok kötelességetek végzéséhez, a Szentlélek munkálkodik majd rajtatok. Ha folyamatosan a Mindenhatóban bíztok, sok nehézség megoldódik, amiből most nem láttok kiutat. Nem kell keservesen bizonytalankodnotok, mert hisz a Szentlélek irányítása alatt éltek. Bizakodón járhattok és dolgozhattok.

Bízzunk kevésbé abban, amit mi tehetünk, és jobban, amit az Úr tehet értünk, ha kezünk tiszta, szívünk romlatlan. – *Bizonyágtételek*, 7. köt., 211–212. o.

Gyermekeinek Isten újból és újból kinyilatkoztatta magát... Most azonban, amikor nehézségeik támadtak, fellázadtak, nem bíztak Istenben, és azért zúgolódtak, hogy Mózes kihozta őket és gyermekeiket Egyiptomból a pusztába szomjan halni. (...)

Napjainkban nagyon sokan hiszik, hogy ha elkezdik a hitéletet, mentesülnek minden nélkülözéstől és nehézségtől. Ám aki felveszi a keresztyét és követi Krisztust, részesül a Refidimben szerzett tapasztalatban. Az élet nem csak zöld mezőkből és hús forrásokból áll. Erőt

vesz rajtunk a csalódás, nélkülözések bukkannak fel, és a körülmények nehéz helyekre vezetnek... Ilyenkor lelkiismeretünkől megdörögva arra gondolunk, hogy ha Istennel jártunk volna, talán nem kellett volna ennyit szenvednünk.

Az ókori időkben azonban az Úr Refidimbe vitte népét, és ma is dönthet úgy, hogy bennünket is odavezet, hogy próbára tegye hűségünket és ragaszkodásunkat. Irgalmában nem a legkönnyebb helyzeteket állítja elénk, mert ha ezt tenné, akkor megelégednénk önmagunkkal, és elfelejtenénk, hogy szükség idején az Úr a mi támaszunk. Szeretné kinyilatkoztatni magát a szükségben, meg akarja mutatni rendelkezésünkre bocsátott gazdag áldásait függetlenül a helyzettől, amiben vagyunk. A csalódásokat és a próbákat azért engedi meg, hogy felismerjük tehetetlenségünket és tanuljunk meg az Urat hívni segítségül, mint kisgyermek, akik ha éheznek és szomjúhozhatnak, földi atyjukhoz folyamodnak. – *Krisztushoz hasonlóan*, 343. o.

Augusztus 31., csütörtök – Ismáel és Izsák ma

Amikor Ábrahám csaknem százéves volt, Isten ismét megígérte neki a fiút és azt is, hogy születendő örököse Sára gyermeke lesz. De Ábrahám még mindig nem értette meg az ígéretet. Ismáelre gondolt abban a hitben, hogy általa valósul meg az Úr könyörületes szándéka. Fia iránti szeretetében így kiáltott: „Vajha Ismáel élne teelőtted!” (1Móz 17:18) Az ígéret félreérthetetlen szavakkal megismétlődött: „Kétség nélkül a te feleséged, Sára szül néked fiat, és nevezed annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet övele.” De Isten nem feledkezett el az apa imájáról. „Ismáel felől is meghallgattalak – mondta –, ímé, megáldom őt... és nagy néppé teszem őt.” (1Móz 17:19–20) – *Pátriárkák és próféták*, 146. o.

Lehetetlenséget kísérel meg, aki a maga erejéből, a törvény megtartásával próbálja elérni a mennyet. Nincs biztonságban, akinek valása pusztán a törvényesség, a kegyességbe burkolózás. A keresztyén

élet nem a régi módosítása vagy továbbfejlesztése, hanem a természet átalakulása. Halál a bűnnek és az énnak, és egészében új élet. Ezt a változást csakis a Szentlélek hatékony munkálkodása hozhatja létre. – *Jézus élete*, 172. o.

Isten igaz követőinek minden korszakban és minden országban elkeseredett ellenállást kellett elszenvedniük azok részéről, akik szándékosan vetették el a mennyei világosságot. Az evangélium ellenségei látszólag gyakran diadalt arattak, mikor alakoskodásuk és hazugságuk következtében ajtók zárultak be, amelyeken át Isten követői bejuthattak volna. Azonban ezek az ajtók nem maradhattak örökre zárva. Amikor az Úr szolgálói nemsokára visszatértek, hogy munkájukat ismét felvegyék, hatalmasan közbenjárt értük és képesítette őket, hogy neve dicsőítésére emlékművet állítsanak. – *Az apostolok története*, 179. o.

Krisztus mondta tanítványainak: „Úgy küldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé. Legyetek tehát okosak, mint a kígyók és ártatlanok, mint a galambok.” Sátánnak az igazság védői elleni támadásai egyre keserűbbek és eltökéltebbek lesznek egészen az idők végéig. Amint Krisztus idején a főpapok és fejedelmek föllázították a népet a Megváltó ellen, a vallásos vezetők úgy fognak ma is keserűséget és előítéletet kelteni a jelen igazsággal szemben. Olyan erőszakos tettekre és ellenállásra fogják rávenni az embereket, ami eszükbe se jutott volna, ha az állítólagos keresztények át nem itatták volna őket az igazsággal szembeni ellenállással.

Mit tegyenek az igazság védői? Övék Isten megmásíthatatlan, örök szava. Tegyük láthatóvá aényt, hogy övék az igazság, amint az Jézus Krisztusban él. Ne ejtsenek ki nyers, metsző szavakat. Amikor az igazságot hirdetik, tanúsítsák Krisztus szeretetét, szelídségét és gyöngédségét. A vágást hagyjuk az igazságra. Isten szava olyan, mint az éles kétélű kard, és be fogja vágni magát egészen a szívig. Aki tudja, hogy övék az igazság, ne adjanak kemény és szigorú kijelentéseikkel Sátánnak alkalmat, hogy félremagyarázza lelkületüket.

Népünk viselkedjen úgy, ahogy a világ Üdvözítője viselkedett.
– *Bizonyságtételek*, 9. köt., 239. o.

Szeptember 1., péntek – További tanulmányozásra
Pátriárkák és próféták, „A törvény és a szövetségek” című fejezet.

11. tanulmány

KRISZTUSBAN SZABADON

Szeptember 2., szombat délután

Hallgatói közül sokan hittel vonzódtak Jézushoz, nekik mondta: „Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizony az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.” (Jn 8:31–32)

E szavak sértették a farizeusokat. Félretették, hogy a nemzet menynyi ideje hordoz idegen igát, és mérgesen felkiáltottak: „Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mimódon mondd te, hogy szabadokká lesztek?” (Jn 8:33) Jézus végignézett ezeken a férfiakon, a gonosz rabjain, akiknek a bosszú körül forogtak a gondolatai, és szomorúan így felelt: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek.” (Jn 8:34) A legrosszabb fajta rabságban sínylődtek: a gonosz lélek tartotta hatalmában őket.

Minden lélek, aki nem hajlandó átengedni magát Istennek, egy másik erő uralma alá kerül. Nem önmagáé. Beszélhet szabadságról, mégis a legalávalóbb szolgaságban van. Nem láthatja az igazság szépségét, értelmét már Sátán irányítja. Azzal ámitja önmagát, hogy saját ítéletei szerint jár el, valójában azonban a sötétség fejedelmének akaratát követi. Krisztus azért jött, hogy letörje a lélekről a bűn rabságának bilincseit. „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” (Jn 8:36) „A Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye” megszabadít minket „a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8:2). – *Jézus élete*, 466. o.

Némelyek gondolatvilága olyan sokáig romboló hatásoknak volt kitéve, hogy ebben az életben sohasem lesznek olyaná, mint amilyenné kedvezőbb körülmények között válhattak volna. De az igazság Napjának fényes sugarai bevilágíthatnak a lélekbe. Kiváltságuk, hogy olyan életet élhetnek, amely Isten életéhez hasonlítható. Ültess értelmükbe felemelő, nemesítő gondolatokat! Életed tegye világossá előttük a bűnös élet és az erkölcsi tisztaság, a sötétség és világosság közötti különbséget! Lássák meg példából, mit jelent kereszténynek lenni! Krisztus meg tudja javítani a legbűnösebbet is, és gyermekévé, Jézus örökösársává teheti a halhatatlan örökségben.

Az isteni kegyelem csodája sok embert alkalmassá tehet a hasznos életre. Megvetve és magukra hagyva teljesen elcsüggednek; talán úgy tűnik, hogy érzéketlenek és közönyösek. De a Szentlélek segítségével a megjavulásukat reménytelenné tevő kábultság elmúlik. A nehézkes, tompa gondolkodás megélnkül. A bűn foglya szabaddá lesz. Eltűnik a bűn, és a tudatlanság legyőzetik. A szeretet által munkálkodó hit készítésére megvilágosodik az értelem. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 169. o.

Mínthogy önmaguknak szolgálnak, Sátán tömegeket tart rabságban. Rabságuk indulataiknak, szenvedélyeiknek, melyeket a gonosz, a Sátán irányít. Isten, amikor szolgálatába hívja őket, szabadságot ajánl fel nekik. Az Úr iránti engedelmesség megszabadít a bűn rabságából, megszabadít emberi szenvedélyektől, indulatoktól. – *Bizonyosságtételek a prédikátoroknak*, 247. o.

Szeptember 3., vasárnap – Krisztus szabaddá tett

Jézus meghalt, hogy megmentse népét a bűntől, és a Jézus Krisztus általi üdvösség azt jelenti, hogy többé nem taposod Isten törvényét, és megszabadulsz minden bűntől. Az Isten törvényével szembenálló szív nincs összhangban Krisztussal, aki azért szenvedett a Golgotán, hogy a világegyetem előtt igazolja és magasba emelje a törvényt.

Akik túlzottan bátor kijelentéseket tesznek saját szentségükre vonatkozóan, csak azt bizonyítják be, hogy nem a törvény fényében tekintenek magukra; nem nyertek lelki világoosságot, és nem gyűlölik az önzést és büszkeséget. Bűntől szennyes ajkukról ellentmondó kijelentések hangzanak el: „Én szent és bűntelen vagyok. Jézus azt tanítja, hogy ha megtartom a törvényt, akkor kiesem a kegyelemből. A törvény a rabság igája.” Az Úr pedig ez mondja: „Boldogok, akik megtartják az Ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemelessenek a kapukon a városba.” Nagy figyelemmel kell tanulmányoznunk Isten Igéjét, hogy jó döntéseket hozhassunk, mivel csak ezáltal fogjuk tiszteletben tartani az Igét, és csak így lehetünk összhangban az Úr szent törvényével. – *Hit és cselekedetek*, 84. o.

Micsoda komolysággal végezte Krisztus üdvösségünk munkáját! Milyen odaadást tanúsított, amikor értékessé akarta tenni érdemei alapján azokat a bűnösöket, akik hisznek és megtérnek! Fáradhatatlanul munkálkodott. A templomban, a zsinagógában, a városok utcáin, a piactereken, a műhelyben, a tengerparton, a hegyoldalon hirdette az evangéliumot és gyógyította a betegeket. Önmagát adta, hogy teljesedjen megváltási terve.

Jézus nem kényszerből hozta ezt a nagy áldozatot. Önként vállalta, hogy a törvény áthágója helyett viseli a büntetést. Csak a szeretete kényszerítette arra, hogy zúgolódás nélkül viseljen el minden fájdalmat, vállalja a megaláztatást, amely a megváltás tervének a része volt. – *In Heavenly Places*, 43. o.

Isten megtisztelt bennünket, amikor megmutatta, hogy értékek vagyunk a szemében. Áron vétettünk meg, Fiának drága vérén. Amikor örökösei az Igét követik, az Úr áldása nyugszik meg rajtuk imáik meghallgatásaképpen. „De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívetek szerint; böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez; mert könyörülő és irgalmas Ő; késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bánkódik a gonosz miatt” (Jóel 2:12–13) (...)

Ó, milyen értékes a titkos ima – a lélek közössége Istennel!... A lélek csendben, de vágyakozva emelkedik fel Istenhez... Aki egyszerű hit által lép közösségre Istennel, mennyei világosságot kap, amely megerősíti és támogatja a Sátánnal vívott küzdelemben. – *That I May Know Him*, 272. o.

Szeptember 4., hétfő – A keresztény szabadság természete
Mindaz, aki Krisztus szeretetének, igazságának és békéjének országát választja, és azt minden egyéb érdek fölé helyezi, minden áldásban részesül, amire életében szüksége van. Isten gondviselésének könyvében – az élet könyvében – mindegyikünk kap egy lapot. Ez a lap tartalmazza életünknek minden egyes eseményét; még hajunk szála is megszámláltatott. Isten sohasem feledkezik meg gyermekeiről.

„Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől.” (Mt 6:34) Naponta kell követnünk Jézust. Isten nem nyújt segítséget a holnapra. Nem adja meg gyermekeinek egyszerre az útmutatást egész életükre, mert attól összezavarodnánk. Éppen csak azt közli velük, amit megjegyezhetnek és végrehajthatnak. A felkínált erő és bölcsesség a jelen sürgős szükségét elégíti ki. „Ha valakinek közületek nincsen bölcsessége – mára –, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.” (Jak 1:5) – *Jézus élete*, 313. o.

Isten elhívta az embert, hogy szálljon szembe a gonosz erőivel. Ezt mondta: „Ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek. Mert a bűn tirajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt.” (Róm 6:13–14)

Csak mennyei segítséggel érhetünk el sikereket az igazság és a hamisság között dúló küzdelemben. Alá kell vetnünk korlátolt akaraterőnket a Végtelen akaratnak; az emberi akaratnak egyesülnie kell a mennyeivel. Ezt a segítséget adja a Szentlélek, minden győzelem

segít visszaszerezni Isten számára az életünket, és lelkünkben helyreáll az Ő képmása. – *Our High Calling*, 153. o.

A törvényszegés következménye: halál. Ám Krisztus életét adta, hogy az embernek még egy lehetőséget nyújtson. Nem azért halt meg a kereszten, hogy Isten törvényét eltörölje, hanem hogy az ember számára újabb második próbaidőt biztosítson. Nem azért halt meg, hogy a bűn halhatatlan jellemvonásunk maradjon, azért halt meg, hogy jogot szerezzen az ördög megsemmisítésére, akinek hatalma van a halálra. Az egész világért lefizette a megszegett törvény teljes bírságát. Ezt nem azért tette, hogy az ember folytassa törvényszegéseit, hanem hogy megtért, hű alattvalóként megtartsa Isten parancsolatait, törvényét. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 134. o.

Szeptember 5., kedd – A törvényeskedés következményei

A formalitás, világi bölcsesség, világi óvatosság és világi gondolkodás sokak számára Isten útját fogja jelenteni, de ezek – amennyiben mellettük döntenek – útjába fognak állni annak az isteni világosságnak, melyben az Úr figyelmeztető, feddő és tanácsoló üzenetek által hívja ki az embert a világból.

Sátán minden hízelgő és megtévesztő erejét összeszedi annak érdekében, hogy elvonja az emberek figyelmét a harmadik angyali üzenetről, melynek nagy erővel kell hangoznia. Ha Sátán látja, hogy az Úr megáldja népét és felkészíti arra, hogy felismerje csalásait, akkor azon lesz legnagyobb erejével, hogy fanatizmust hozzon be az egyik oldalról, a másiktól pedig hideg formalitást, hogy így sok lelket gyűjtessen be magának. (...)

Mindkét oldalról veszélyek fenyegetnek, és ezeket ki kell védeni. Lesznek kevésbé tapasztaltak hitünk elfogadói között, akiknek erősödéssre és tökéletes példára van szükségük. Némelyek helytelenül alkalmazták majd a hit általi megigazulás tanítását, és egyoldalúan fogják azt bemutatni. (...)

Nos, az őszinte hit mindig szeretetből táplálkozik... Krisztus követői nem lehetnek kíméletlenek kapcsolatainkban, nem lehetnek keményszívűek, együttérzés nélkül valók. Beszédük nem lehet nyers. Nem lehetnek eltelve önbecsüléssel és felfuvalkodottsággal. Nem lehetnek lekezelők, nem használhatnak durva szavakat, nem korholhatnak, és nem ítélnének el. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 19–20. o.

Az önigazultság nem megigazultság; és azoknak, akik ezt nem látják be, viselniük kell e végzetes tévedés következményeit. Ma sokan állítják, hogy engedelmeskednek Isten parancsolatainak, de szívükben nincs ott az Úr iránti szeretet, amiből másoknak is jutna. Krisztus arra szólítja ezeket az embereket, hogy munkálkodjanak vele a világ megmentésén, de nekik elég, ha csak ezt mondják: „Én elmegyek, Uram.” És nem mennek. Nem dolgoznak együtt azokkal, akik Istennek szolgálnak. Lusták. A megbízhatatlan fiúhoz hasonlóan hazug ígéreteket tesznek Istennek. Az egyház ünnepélyes fogadalmához csatlakozva megígérik, hogy követik az Igét, és szolgálják az Urat, de nem teszik. Szájukkal mondják, hogy Isten fiai, de életük és jellemük az ellenkezőjét bizonyítja. Nem adják át akaratukat a mennynek. Életük merő hazugság. – *Krisztus példázatai*, 279. o.

Akik azt állítják magukról, hogy ők szentek, igazából arról tesznek bizonyosságot, hogy még nagyon távol vannak a szentségtől. Nem látják meg hiányosságaikat és tökéletlenségüket. Ennek ellenére azt gondolják magukról, hogy Krisztus képmását tükrözik vissza, és ez azért van, mert nem igazán ismerik Őt. Minél távolabb vannak az Üdvözítőtől, annál inkább igaznak képzelik magukat.

Ám ha türelemmel és alázatos bizalommal elmélkednek Jézusról, aki átszegeztetett a mi bűneinkért, és aki fájdalmainkat hordozta, megtanulhatnak az Ő nyomdokaiban járni. Folyton rá tekintve elváltozunk az Ő mennyei képmására. És ha ez a munka végbemegy bennünk, akkor többé nem fogjuk azt állítani, hogy feddhetetlenek vagyunk, hanem Jézus Krisztust fogjuk magasztalni, és tehetetlen lelünk csak az Ő érdemeire fog hivatkozni. – *Megszentelt élet*, 5–6. o.

Szeptember 6., szerda – A szabadság nem szabadosság

Azok számára, akik már megkapták a szolgálatnak ezt a lelkét, az úrvacsora sohasem válhat pusztán szertartási eseménnyé. A szolgálat lelkének ez lesz az állandó leckéje számunkra: „Szeretettel szolgáljátok egymást!” (Gal 5:13) Tanítványai lábának megmosásával Krisztus nyilvánvaló bizonyítékát adta, hogy Ő minden szolgálatot elvégez, bármilyen megalázó legyen is az, amely tanítványait vele együtt örökösivé tenné a mennyei kincsek örökkévaló gazdagságának. Jézus tanítványai ugyanennek a szertartásnak az elvégzésével hasonló módon elkötelezték magukat arra, hogy szolgálják embertársaikat. Valahányszor helyes lelkülettel ünneplik meg ezt az Úr által rendelt szertartást, mindannyiszor Isten gyermekei szent kapcsolatba kerülnek egymással, hogy kölcsönösen segítsék és támogassák egymást. Elkötelezik magukat, hogy életüket önzetlen szolgálatra adják oda. De nem csak egymásért. Számukra éppen olyan széles és terjedelmes a munkamező, mint Mesterüké volt. A világ tele van azokkal, akiknek szükségük van a szolgálatunkra. A szegények, a tehetetlenek, a tudatlanok mindenütt kéznél vannak. Azok, akik közösségbe kerültek Krisztussal a felház szobájában az úrvacsora elfogyasztásával, úgy mennek ki onnan, és mennek tovább, hogy hasonlóképpen szolgáljanak, ahogy Ő is szolgált.

Jézus, akit mindenek szolgáltak, azért jött el, hogy mindenek szolgálja legyen. Mivel pedig Jézus mindenkinek szolgált, Őt is újból mindenki szolgálja és tiszteli majd. Azoknak, akik Krisztus isteni tulajdonságaival rendelkeznek, és megosztják vele a megváltott lelkek látásának örömét, követniük kell önzetlen szolgálatát példáját. – *Jézus élete*, 651. o.

A szeretet selyemfonala köti össze a szíveket. Ne gondoljuk, hogy kötelességünk saját magunkat példaként állítani. Amíg csak magunkra gondolunk, és arra, ami mások részéről kijár nekünk, nem fogjuk tudni elvégezni a lelkek megmentésének munkáját. Amikor uralma alá hajtja a szívet Krisztus, többé nem lesz saját személyünk gondolataink és felfogásaink középpontjában.

Élete és munkássága folyamán Jézus kiváló tiszteletet tanúsított az emberi élet iránt. Nem királyként jelent meg a nép között, nem kért figyelmet, tiszteletet és szolgálatot, hanem szolgálni akart, hogy fölemelhesse az emberiséget. Kijelentette: nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon... Ahol csak embert látott, úgy tekintett rá, mint akinek együttérzésre van szüksége. Sokan készek szolgálni bizonyos személyeknek – főleg akiket kedvelnek –, ám elmennek azok mellett, akiknek áldásul szolgálhatnának, ha nem lennének olyan ridegek, tiszteletlenek és önzők. – *Our High Calling*, 176. o.

Krisztus élete az érdekek nélküli szolgálat élete volt, és ez jelenti számunkra a nagy tankönyvet. Az általa megkezdett munkát nekünk kell továbbvinni. Akik az Ő nevét vallják, vajon tétovázhatnak az önmehtagadásban, a keresztfelvevésében és az Ő követésében, látva Jézus szenvedéssel és áldozattal teli életét? Teljesen megalázta magát, hogy mi a tisztaság, szentség és tökéletesség legmagasabb csúcsaira juthassunk fel. Szegénnyé lett, hogy szegény lelkünkbe gazdagságának teljességét önthesse. A keresztfelvetését viselte el, hogy békét, nyugalmat és örömet adhasson nekünk, és trónja szépségeinek részeseivé tegyen. – *In Heavenly Places*, 43. o.

Szeptember 7., csütörtök – Az egész törvény betöltése

Jézus biztosított bennünket az Atya szeretetéről, és azt is megparancsolta, hogy szeressük egymást – egyetlen átfogó elv által rendezve az emberi közösség összes kapcsolatát.

Krisztus kortársait az foglalkoztatta, hogy mi illeti meg őket, mihez van joguk. Aggodalmaikat, gondolataikat arra összpontosították, hogy mindazt biztosítsák maguknak, amiről úgy gondolták, őket megillető tekintély, tisztelet és szolgálat. Ezzel szemben Jézus Krisztus azt tanította: ne az legyen a legfőbb gondunk, hogy mi jár nekünk, mi illet bennünket, hanem hogy mennyit adhatunk. Pontosan annyival tartozunk másoknak, mint amennyivel – szerintünk – ők tartoznak nekünk.

Képzeld magunkat az emberek helyébe! Képzeld bele magunkat érzelmeikbe, nehézségeikbe, csalódásaikba, örömeikbe és szomorúságaikba! Ezekkel azonosítsuk magunkat, és azt tegyük másokkal, amit szeretnénk, ha ők tennének velünk. Ez a becsületesség tényleges mértéke, és nem más, mint a törvény – „Szeresd... felebarátodat, mint magadat” (Lk 10:27) – más szavakkal való megfogalmazása. Ez a próféták tanításainak összegzése, a menny egyik elve, és mindenkiben kifejlődik, aki alkalmassá válik a menny szent közösségére. (...)

Akinek helyes fogalma van a tökéletes jellemről, nem mulasztja el, hogy Jézus részvételével és gyöngédségével viseltessen az emberek iránt. A kegyelem hatására meglágyul a szív, megnemesednek, megtisztulnak az érzelmeik, és mennyei kifinomultságot és pontos fogalmakat kapunk arról, miként viselkedjünk adott körülmények között, hogy az valóban áldásos legyen. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 134–135. o.

Nem az a Krisztusba vetett, üdvösséget hozó hit, amiről sokan beszélnek. Ők ezt kiáltják: „Higgy, higgy, csak higgy, és üdvözülsz! Csak ennyit kell tenned.” És habár az igazi hit teljes mértékben Krisztusra hagyja az üdvösséget, mégis elvezet az Isten törvénye iránti teljes engedelmességhez. A hit cselekedetek által nyilvánul meg. János apostol mondja: „Aki ezt mondja: Ismerem Őt, és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság.” (1Jn 2:4)

Ha érzelmeinkben és benyomásokban bízunk, nem vagyunk biztonságban, mivel bizonytalan tanácsadóink vannak. Isten törvénye a szentség egyedüli helyes mércéje. A törvény által lesz megítélve a jellem. Ha az üdvösséget kereső ember felteszi a kérdést: „Mit tegyek, hogy az örök életet elnyerjem?” – a szentség modern tanítója a következőt válaszolja: „Csak hinned kell, és Jézus üdvözít.” Ám amikor Jézusnak tették fel ezt a kérdést, a következőképpen válaszolt: „Ímé, egy törvénytudó felkelt, kísértvén Őt, és mondván: Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem? Ő pedig mondta annak: A törvényben mi van megírva? Mint olvasod? Az pedig felelvén mondta: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint

magadat. Mondta pedig annak: Jól feleltél; ezt cselekedd, és élsz.” (Lk 10:25–29)

Az igazi szentség az Isten összes parancsolata iránti lelkiismeretes tiszteletben, minden képesség figyelmes fejlesztésében, elővigyázatos beszédben és a Krisztus szelidségével telt tettekben mutatkozik meg. – *Hit és cselekedetek*, 44–45. o.

Szeptember 8., péntek – Záró gondolat

„Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjetez neki az ő kívánságaiban.” (Róm 6:12)

Folyton Jézustól tanulj, folyamatosan növekedj hitben és kegyelemben, valamint az igazság ismeretében. Fontos munkát kell végeznünk, de az Úr a segítségünk és pajzsunk. Ő sosem hagy magunkra. Angyalai beavatkoznak a figyelmeztető üzenet hirdetésének munkájába. Egyedül semmit sem tehetünk. Ha nem rendelkezünk az Úr Lelkével, akkor gyenge lesz az erőnk. Akkor leszünk erősek, ha elrejtőzünk Jézusban. Krisztus úgy jelenik meg előttünk, mint megnyerő lény, aki mindenekfölött az első.

Ismét azt tanácsolom, hogy nagyon vigyázz arra a templomra, amit Istentől kaptál. Ne engedd meg a bűnnek, hogy halandó testedet uralja, és ne tékozz el az Úrtól kapott testi erődet, hanem értékeld azt, és helyezd minden bizalmadat a tökéletes Megváltóba. Ő azt akarja, hogy győzz, és hogy majd viseld az ékes koronát.

A menny, a drága menny a szentek örök otthona. Hamarosan ott találunk nyugalmat. Ezért tehát helyesen használjuk fel erőnket, hogy az Úr megsokszorozóssa és megszentelhesse, a szolgálat legmagasabb eszközévé tehesse. Az Úr közeledjen hozzád... és befolyásoljon, hogy szembe tudjál szállni a tévedéssel, a hiedelmekkel és Sátán munkájával.

Istentől nagy dolgokat kérhetünk, és Ő meg fogja adni. Ereje által leszünk erősek. Az emberek ellenszenvét vonod magadra, ha igyekszel a Biblia vallásának magas mércéjéhez felnőni és azt másoknak is

bemutatni. A megvetés, a gúny, a gyalázat és az igazságtalanság szavai érnek majd. Félreértik és elítélik indítékaidat, szavaidat és tetteidet. Ám ha folytatod a munkát, és nem figyelsz a visszaélésekre, ha jót teszel, kedves leszel és türelmes, alázatos lelkületű vagy, és örülni fogsz az Úrban, akkor befolyást gyakorolsz másokra. Az őszinte és helyes ítélőképességgel rendelkező személyek meg fognak érteni.

Az élet Igéjét emeld magasba, és akkor lassan elcsendesedik az ellenszegülés dühöngő szele... A hangoskodások elhallgatnak... És meglátszik az igazság, az istenfélő, őszinte emberek megérik annak összhangját, és engedelmeskednek. – *Istennel ma*, 56. o.

12. tanulmány

SZENTLÉLEK ÁLTAL VEZÉRELT ÉLET

Szeptember 9., szombat délután

Világosságban járni határozott döntéshozást jelent, a gondolkodás munkába állítását, az akarat gyakorlását abban az őszinte erőfeszítésben, hogy Krisztus jellemét mutassuk be. Minden kedvtelenség eltávolítását is jelenti. Nem szabad csupán a következő kijelentésre szorítkoznod: „Én Isten gyermeke vagyok.” Jézust nézed, és Őt nézve elváltotál az Ő képmására? Világosságban járni lelki értelemben fejlődést és haladást jelent. Pál mondta: „Én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna: de egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtván, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nékik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.” Példaképemre tekintve igyekszem az előttem levők felé. Világosságban járni a következőket jelenti: „igazságban élek”, „az Úr útján járok”, „hitben járok”, „a Lélek által járok”, „igazságban járok”, „szeretetben élek”, „új életet élek”. Továbbá azt is jelenti, hogy istenfélelemben viszem véghez a megszentelődést. – *Sons and Daughters of God*, 200. o.

A keresztyéneknek oda kell figyelniük szokásaikra, hogy megőrizhessék minden képességüket, amelyeket azért kaptak, hogy Krisztus szolgálatába állítsanak! Ha akarunk szentek lenni – lélekben, testben és értelemben –, akkor a mennyei törvénnyel összhangban kellene élnünk. A szív nem maradhat odaszentelve Istennek, miközben kívánságok és szenvedélyek uralkodnak egészségét és életét. (...)

Pál figyelmeztetései az engedékeny magatartás ellen napjainkig elhallatszanak... Bátorításunkra mutatja be azt a szabadságot, amelynek az igazán szent emberek örülhetnek. „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint” (Róm 8:1). A galáciabelieket a következőképpen tanácsolja: „Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen.” (Gal 5:17) A testies természet néhány cselekedetét is megemlíti: bálványimádás, részegség és ehhez hasonlók. Miután felsorolja a Lélek gyümölcseit, beleértve a mértékletességet is, még hozzáteszi: „Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indultáival és kívánságaival együtt.” (Gal 5:24) – *Egészségügyi tanácsok*, 65–66. o.

Világunkban vannak önelégült emberek. Ezek nem falánkok, nem részegesek, nem is hitetlenek. Csak egyszerűen önmaguknak akarnak élni, és nem Istennek. Nem gondolnak Istenre, ezért a hitetlenek közé tartoznak. Ha beléphetnének a kapukon Isten városába, nem lehetne joguk az élet fájához, mert amikor Isten parancsolatai – kötelező érvényű kívánalmaikkal – eléjük tárultak, akkor ezt mondták: „Nem!” Ezen a földön nem szolgálták Istent, ezért nem szolgálnák odaát sem. Nem éreznék jól magukat Isten közelében, és minden helyet kívánatosabbnak tartanának, mint a mennyet.

Krisztustól tanulni annyit jelent, mint felölteni jellemét. Aki azonban nem értékeli, és nem hasznosítja a földön kapott drága alkalmakat és megszentelő sugallatokat, az nem tudna részt venni a mennyi tiszta áhítatában. Jelleme nem alakult át a mennyei minta szerint. A saját felületességével vájta ki azt a szakadékot, amelyet semmivel nem lehet áthidalni. Közte és az igazak között hatalmas szakadék tátong. – *Krisztus példázatai*, 270–271. o.

Szeptember 10., vasárnap – Lélek szerint járni

Pál az efézusiakat az egység és a szeretet megóvására buzdítja: „Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy,

mint illik elhívásokatokhoz, mellyel elhívattatok. Teljes aláztatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben, igyekezhvén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében. Egy a test és egy a Lélek, miképpen elhívásokatoknak egy reménységében hívattatok el is; egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik.”

Az apostol inti testvéreit, hogy életükkel bizonyítsák az igazság erejét, amint ő mutatta meg nekik. Szelíden, gyengéden, türelemmel és szeretettel mutassák be Krisztus jellemét és üdvössége áldásait. Egy a test, egy a lélek, egy az Úr és egy a hit. Mint Krisztus testének tagjait, minden hívőt ugyanaz a lelkület és ugyanaz a reménység hasson át. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 239. o.

Akik rendelkeznek Krisztus aláztatosságával, tisztaságával és szeretetével, örülni fognak Istenben, és világosságot valamint vidámságot terjesztenek maguk körül. A gondolat, hogy Krisztus érettünk halt meg, hogy megszerezze nekünk az örökélet ajándékát, elégséges ahhoz, hogy szívünkben a legmélyebb és legőszintébb hála ébredjen, és hogy ajkainkról lelkendező dicsőítés hangozzék. Isten ígéretei gazdagok, teljesek és ingyenesek. Bárki, aki Krisztus ereje által eleget tesz a feltételeknek, személyesen hivatkozhat ezekre az ígéretekre, és az azokkal járó gazdag áldásokra. És ha az isteni tárházból ekképpen részesül, képessé válik az életúton „méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel” járni; kegyességben példát mutatni, áldás lenni az embertársak számára, és dicsőíteni a Teremtőt. Üdvözítőnk a következő szavakkal nyújt oltalmat követőinek: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”, és az irgalom szavaihoz hozzáteszi bátorításunkra a következő ígéretet is: „Aki én-bennem marad... sok gyümölcsöt terem.” – *Sons and Daughters of God*, 327. o.

Az Igében kinyilatkoztatott isteni igazság legyen élő és tartós életelvünk. Nem úgy kell tekinteni rá, mint sok befolyás közül az egyikre, hanem úgy, mint a legfontosabbra. Befolyást fog gyakorolni

az életre, és a magatartásra, mígnem az ember elváltozik a tökéletes Példakép képmására, és Jézus Krisztussal egyé válik. „Azért, amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne, meggyökerezvén és tovább épülvén” nem saját személyetekben és nem emberi elméletek alapján, hanem „őbenne, és megerősödvén a hitben, amiképpen arra tanítottatok, bővülködven abban hálaadásal. Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való.” (Kol 2:6–8) – *The Upward Look*, 27. o.

Szeptember 11., hétfő – A keresztény küzdelme

Nem elég Istennek atyai gondoskodását, szeretetét és irgalmasságát látnunk, nem elég, ha a törvény igazságát és bölcsességét felismerjük, és nem elég tudnunk, hogy azok a szeretet örökkévaló alapelveire épültek. Pál apostol ezt mind felismerte, amikor levelében kijelenti: „Megegyezem a törvénnyel, hogy jó.” „Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó.” (Róm 7:16, 12) Azonban szomorúan és elkeseredetten fűzi hozzá: „De én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.” (Róm 7:14) Vágyakozott ama tisztaság és megújulás után, amelyet saját erejéből soha el nem érhetett, s azért így kiáltott fel: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7:24) E fájdalmas kiáltás tört ki minden időben, mindenütt az aggódó lelkek ajkán. Ezek számára csak egyetlen felelet van: „Ímé, az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29) – *Jézushoz vezető út*, 19. o.

Az isteni kegyelem az élet megváltozása és a szív megújulása érdekében munkálkodik. A külső változás nem elég ahhoz, hogy összhangba kerüljünk Istennel. Sokan próbálják a magaviseletüket vagy rossz szokásaikat megreformálni, és remélik, hogy keresztényekké válnak, ám nem jó helyen kezdik el a munkát. Legfontosabb teendőnk a szívvel kapcsolatos. (...)

Az igazság kovásza titokban, halkán és folyamatosan dolgozik a lélek megváltozása érdekében. Lecsillapítja és aláveti a természetes hajlamokat. Új gondolatokat, érzelmeket és indítékokat ültet el. A jellem egy új mércéjét állítja föl: Krisztus életét. Megváltozik a gondolkodás, és új területeken végzett munkára készíti a képességeket. Az ember új képességeket kap, és a régiék megszentelődnek. És fölébred a lelki ismeret. – *In Heavenly Places*, 21. o.

A Biblia nagy igazságait személyesen kaptuk, hogy vezéreljék az életünket, mivel ez az egyetlen módszer, mely által Krisztust megfelelően képviselheti a világban azon emberek jellemének szépsége, akik az Ő tanítványainak vallják magukat. Isten nem fogadja el csak a szív szolgálatát. Ő a teljes ember – test, lélek és elme – megszentelődését várja. A Szentlélek új természetet ültet a lélekbe, és azt Jézus kegyelme által alakítja, míg nem a jellem eljut a Megváltó képmásának tökéletességére. Ez az igazi megszentelődés...

Lelkületed, szavaid és befolyásod nyomot hagynak mások elméjében. Ha rossz a légkör a lelked körül, akkor az lelki maláriaként megbetegít másokat is körülötted. Hasznos tehát, hogy lelkedben olyan legyen a légkör, amely az élet illatát terjeszti át mások életére is. Amikor a lélek betelik a szeretet által munkálkodó és lelket megtisztító igazsággal, akkor mennyei légkör nyugszik meg rajta. – *The Upward Look*, 27. o.

Szeptember 12., kedd – A test cselekedetei

Mit jelent a testies természetet elvetni? Jelenti a testi természet vágyainak és hajlamainak való hódolást. Függetlenül attól, hogy milyen bizonyosságot tettünk, ha saját személyünket szolgáljuk és nem Istent, akkor földi, testies természet uralja az életünket. A keresztény élet az én megtagadását és a kereszt viselését jelenti... Senki se gondolja, hogy katonának lenni a gyönyörök és a tékozlás életét jelenti. Harcmezőn vagyunk, ahol két nagyhatalom küzd egymással az uralomért. (...)

Mit vetsz a mindennapokban? A testi természetet? Csak arra gondolsz, amit neked tetszik, csak a kényelmed érdekel? Büszkeséget, hiúságot és becsvágyat vetsz?... Forrón kérlek, maradj a Lélekben. Minden legyőzött kísértésből a Lélek által újabb erőt nyersz az újabb próbára. (...)

Istennek kell szentelnünk teljes lényünket, mivel drága Üdvözítőnk nem lakozhat megosztott szívben. Hajlamainkat és vágyainkat vessük Isten Lelkének irányítása alá, s akkor erőt nyerünk a hit nemes harcának viselésében. – *That I May Know Him*, 92. o.

El kell távolítani mindent, amit beszennyezi a lelket, a szívet pedig meg kell tisztítani. Akik megszabadultunk a világ kívánságai okozta romlottságtól, tudnunk kell, hogy mit jelent a mennyei természet részesévé lenni. Készek vagytok harcolni a testi kívánságok ellen? Készek vagytok szembeállni Isten és az ember ellenségével? Sátán eltökélte, hogy lehetőleg minden embert rabságba hajt, és elkeseredett harcot vív azért, hogy az emberek lelkét elrabolja Krisztustól és az örök élettől. Megengeded, hogy ellopja Isten Lelkének kegyelmét, és elhintse benned a megvesztegethető természet magvait? Vagy elfogadod a magasztos megváltási tervet, és a Végtelen Áldozat érdemei révén a mennyei természet részesévé válsz? Isten egyszülött Fiát adta, hogy szégyene, szenvedése és halála által elnyerjük a dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot. – *Istennel ma*, 170. o.

Tovább kell küzdenünk, és egy pillanatra sem vagyunk biztonságban, ha nem helyezzük életünket annak oltalmába, Aki életét adta azért, hogy ezt lehetővé tegye mindazok számára, akik hiszik, hogy Ő Isten Fia... Imánkra válaszként teljes mértékben képes egyesíteni emberi természetünket az Ő mennyei természetével. Ha a mennyei természetbe vetjük bizodalunkat, annak részesei vagyunk, és övele egyesített erővel hirdetjük, hogy Krisztus földi küldetése békét jelent azok számára, akik kedvesek előtte. Kötelességünk beszélni a láthatatlan ellenségről és a küzdelemről, és kötelességünk magunkon viselni a fegyverzetet, mivel nem test és vér ellen kell harcolnunk, hanem fejedelemségek, hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének

világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak... Ezért szükséges folyamatosan a szent angyalok oltalmában maradnunk. – *In Heavenly Places*, 117. o.

Szeptember 13., szerda – A Lélek gyümölcse

„De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség... Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk. Ne legyünk hiú dicsőség kívánók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.” (Gal 5:22–26) Az ellenség igyekszik majd befurakodni még az istentiszteletre is. Megbízható emberek módjára kell örködnötök hát minden ösvényen, nehogy önzés és büszkeség szője be magát tetteitekbe. Ha valóban megfeszítettétek magatokat, szenvedélyeitekkel és kívánságaitokkal együtt, akkor Isten dicsőségére végzett jótettekben nyilvánul majd meg ennek a gyümölcse. Isten félelmében kérlek, ne hagyjátok megromlani a munkátokat. Legyetek következetes, kiegyensúlyozott keresztények. Amikor szívetek Krisztusnak adja szeretetét, a régi dolgok elmúlnak, és újjá lesz minden.

Legyen értelmes a vallásunk. A felülről származó bölcsesség képesítsen, erősítsen és szilárdítson meg minket. Megtorpanás nélkül törjünk előre és felfelé, a világosságból még ragyogóbb világosságra. Isten pedig még ezután is kinyilatkoztatja előttünk a dicsőségét, ahogyan nem nyilatkoztatja ki azt a világnak. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 650. o.

Krisztus sóvárogva várja, hogy képmása megmutatkozzék egyházában. Krisztus akkor jön el népéért, ha majd az Ő jellemét tökéletesen tükrözni fogja.

Nemcsak az a kiváltsága minden kereszténynek, hogy várja, hanem hogy siettesse is a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelét (lásd: 2Pt 3:12). Ha mindazok, akik Krisztus nevét vallják, gyümölcsöt teremnének dicsőségére, gyorsan befejeződne az evangélium magvetése az

egész világon; az utolsó termés is hamar beérne, és Krisztus eljönne, hogy begyűjtse a drága gabonát. – *Krisztus példázatai*, 69. o.

„Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13:13) Ez a szeretet Krisztusban nyert tökéletes kifejezésre. Ő szeretett bennünket a mi bűnös és elbukott állapotunkban. A nyomor mélységeibe jött le hozzánk, hogy fölemelje a föld tévelygő fiait és leányait. Türelme nem fogyott el, buzgalma nem lankadt. A gőgös, megátalkodott és hálátlan szívek által visszautasított irgalmának hullámai a szeretet még nagyobb hullámaival gerjesztve fordultak vissza az emberek felé.

Akit Krisztus szeretete szorongat, elmegy segíteni embertársait, vigasztalni az elesetteket, és bemutatni a bűnösöknek Isten elvárásait gyermekeitől, és őket az Egyetlenhez vezetni, Aki segíthet, hogy el is ériék ezt az eszményképet. – *In Heavenly Places*, 234. o.

Szeptember 14., csütörtök – A győzelem útja

Azt a parancsot kaptuk, hogy feszítsük meg testünket minden hajlamával és kívánságával. Hogyan tegyük ezt? Fájdalmat okozunk testünknek? Nem, hanem ítéljük halálra a bűnre csábító kísértéseket. Úzzuk ki elménkből a romlott gondolatokat! Minden gondolatot ejtsünk foglyul Jézus Krisztusnak. Minden testi hajlamot alá kell rendelnünk a Lélek magasabb erőinek. Isten szeretete uralkodjék mindekfelett; Krisztus osztatlan trónt foglaljon el. Testünket megvásárolt tulajdonának kell tekintenünk. A test tagjai legyenek az igazság eszközei. – *Boldog otthon*, 127. o.

Krisztus követése nem jelent mentességet a konfliktusoktól. És nem gyerekjáték. Nem lelki tétlenséget jelent. Krisztus követése heves harcokat, erőfeszítést, a világgal, a testi természettel és az Ördöggel vívott háborút jelent. Örömmünket pedig a Krisztusért, a komoly és nehéz küzdelmek során megszerzett győzelmek jelentik... Vállaltuk, hogy dolgozni fogunk ám „ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre (Jn 6:27).

Mindenkinek gondolnia kell az árra. Senki sem arat sikert, csak ha erőfeszítéseket is tesz. Lelki téren munkába kell állítanunk ösz-szes képességünket, és keresztre kell szegeznünk földi természetünket a maga szenvedélyeivel és kívánságaival. A keresztre feszítés sokkal többet jelent annál, amire a legtöbben gondolnak. (...)

Állandó éberséget jelent, hogy hűséges lehess mindhalálig, s meg-vívhasd a hit nemes harcát, mígnem véget ér a háború, és elnyered a győzőknek járó örök koronát. – *In Heavenly Places*, 117. o.

Egyedül az a vallás vezet Istenhez, amely Istentől jó. Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, az isteni Lélektől kell születnünk. Ő megtisz-títja a szívet, megújítja a gondolkodást, új képességgel ruház fel, hogy ismerjük és szeressük Istent. Összes parancsolata iránt készséges en-gedelmességgel ajándékoz meg. Ez az igazi istentisztelet, a Szentlélek munkájának gyümölcse. A Lélek fogalmaz meg minden őszinte imát, és az ilyen ima elfogadható Isten előtt. Ha valahol egy lélek vágyako-zik Isten után, ott megnyilvánul a Lélek munkája, és Isten megnyilat-kozik annak az embernek. Ő az ilyen imádókat keresi. Arra vár, hogy elfogadhassa, fiaivá és lányaivá tehesse őket. – *Jézus élete*, 189. o.

Isten Igéje, az igazság: csatorna, mely által az Úr kinyilatkoztatja Lelkét és hatalmát. Az Ige iránti engedelmesség érleli a kívánatos gyümölcst, „az atyafiúi szeretetet.” Ez a szeretet a mennyből ered, magasztos indítékokra és önzetlen tettekre késztet.

Ha az igazság, életünket uraló alapelvvé válik, a lélek is „újjászü-letik... nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké”. Az újjászületés eredménye, ha Krisztust, mint Isten Igéjét elfogadjuk. Ha a Szentlélek isteni igazsá-gokat plántált a szívbe, az értelmet is megújítja és az eddig szunnyadó erőket felébreszti az Úr szolgálatára. – *Az apostolok története*, 520. o.

Szeptember 15., péntek – Záró gondolat

„A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül, nem

keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.” (1Kor 13:4–7)

Ihletett apostola által Krisztus bemutatta a szeretet által átítított jellem mércéjét. Krisztus jegyeit kell hordoznunk, a vele való hasonlóságot kell viselnünk. Azért adatott számunkra ez a példa, hogy megismerjük a lehetőségeket, a csúcsoakat, ahová feljuthatunk a Megváltó által. A Jézus által bemutatott mérce tökéletességet jelent benne, és érdemei révén elérhetjük ezeket. Azért bukunk el, mert megelégszünk a földi dolgokra tekinteni a mennyeiek helyett. Ha Krisztusra nézünk, elváltozunk dicsőségről dicsőségre. Fel kell tekintenie annak a szemnek, amely csak a közönséges dolgokat szokta figyelni. (...)

Ember nem mérte le Isten természetét vagy Fia jellemét. Élő tapasztalatok által kell megszereznünk az istenismeretet.

Ez az élet jelenti számunkra a próbaidőt. A menny uralma alá helyeznünk magunkat, hogy kialakuljon a jellemünk, és magasabb szintű élethez szükséges szokásokat alakítsunk ki... Nehéz próbák, ellenszegülés, szereteteink elvesztése és fájdalmak várnak ránk, de tudjuk, hogy ezeket Jézusnak is el kellett szenvednie. Fontosak ezek a tapasztalatok számunkra, és az előnyök nem csupán e rövid földi életre korlátozódnak, hanem az örök korszakokig terjednek... Minden élethelyzet, amelyben szerepet kell vállalnunk, odafigyelést igényel, mivel nevelésünk részét képezi. Jellemünk építéséhez kemény fát kellene használnunk, mivel mind a jelenlegi, mind az eljövendő életre építünk. S minél közelebb kerülünk a földi történelem záró momentumához: egyre gyorsabban haladunk a keresztyén növekedésben, vagy visszaesünk, hanyatlunk...

A jóság és a hűség Jézusban találkoztak, az igazság és a békesség csókolgatják egymást. Amikor trónjára emeled a tekintetedet, Isten elé viszed megtérésed, hódolatod és hálád, akkor keresztyén jellemedet építed, és Őt képviseled a világban. Maradj Jézus Krisztusban, és Krisztus is benned marad. – *That I May Know Him*, 117. o.

13. tanulmány

AZ EVANGÉLIUM ÉS AZ EGYHÁZ

Szeptember 16., szombat délután

Az Úr mondja: „Boldogok ti, akik minden vizek mellett vettek...” (Ésa 32:20) Minden vizek mellett vetni annyit jelent, hogy minden-hová adunk, ahol segítségünkre van szükség. Ez nem fog szegénnyé tenni bennünket. Aki bőven vet, bőven fog aratni. Az arató a vetés által sokszorozítja meg magvait. Így áldásainkat is azáltal növelhetjük meg, hogy továbbadjuk, közöljük azokat. Isten Igéje bőséget ígér számunkra, hogy adhassunk másoknak is.

Amikor életünk áldásait továbbadjuk, az elfogadó hálája előkészíti szívét a lelki igazságok befogadására, és így termést hoz az örök életre.

A mag elvetése a földbe a Megváltó értünk hozott áldozatát szimbolizálja. Jézus így szólt: „Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.” (Jn 12:24) A mag csak Krisztus áldozata által hozhat termést Isten országá számára. A növényvilág törvénye szerint az élet az Ő halálának eredménye, gyümölcse.

Így van mindazoknál, akik gyümölcsöt teremnek Jézus munkatársaiként, mert náluk az önérdeknek, önszeretnek el kell tűnnie. Életünket bele kell vetnünk a világ szükségének barázdájába; az önfeláldozás törvénye egyben önmagunk megtartásának a törvénye. A földműves azáltal őrzi meg magvát, hogy elveti azt. Így akkor őrizzük és tartjuk meg életünket, amikor készségesen átadjuk azt Isten és embertársaink szolgálatára. – *Előtted az élet*, 109–110. o.

Sokak számára terhes küzdelem az élet. Érzik elégtelenségüket, ezért boldogtalanok és kételkedők is; azt gondolják, nincs miért hálnak lenniük. Nyájas szavak, együtt érző tekintet, a megbecsülés kifejezése sok küszködőnek és magára hagyottnak olyan lenne, mint a pohárnyi üdítő víz a szomjazónak. A szeretetteljes cselekedet, a részvétteljes szó könnyítene a súlyosan rájuk nehezedő terheken. Az önzetlen szeretet minden egyes szava vagy tette Jézus Krisztus szeretetének kifejezése az elveszett emberiség iránt.

Az irgalmasok „irgalmasságot nyernek”. „A mással jól tevő ember megkövéredik; és aki mást felüdít, maga is üdül.” (Péld 11:25) Édes béke vár a részvétteljes szívre, boldog elégedettség a magáról megfledkező, mások javára végzett szolgálásban. Az ember lelkében lakó és életében is megnyilvánuló Szentlélek meglágyítja a kemény szíveket, szeretetet és gyöngédséget ébreszt. Azt fogjátok learatni, amit vetettek. „Boldog, aki a nyomorultra gondol... Az Úr megőrzi és élteti azt; boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei kívánságának.” (Zsolt 41:2–3) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 23. o.

Szeptember 17., vasárnap – Erősíteni azt, aki elesett

Hiszen mi is Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk mindent! Gyermekei vagyunk, mert kegyelemből szövetségre lépett velünk. A Megváltó kegyelemből váltott meg és teremtett újjá minket. Kegyelemből tett örököstarisává. Ismertessük meg ezt a kegyelmet másokkal is!

Ne engedjük, hogy a tévelygők elcsüggedjenek! Ne tőrjünk meg magunkban farizeusi szigort, és ne bántsuk meg testvérünket! Ne adjunk helyet szívünkben a keserű gúnynak! Beszédünkben még csak nyoma se legyen megvetésnek! Egyetlen szavunkkal, részvétlen magatartásunkkal, gyanakvó, bizalmatlan viselkedésünkkel pusztulásba sodorhatunk valakit, akinek testvérré, a tapasztaltabb testvér együttérzésére lenne szüksége. Szorítsuk meg a kezét megérett szeretettel, imádkozzunk vele, és Isten gazdag áldását hinti ránk. (...)

Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült az Úr megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy megbocsátott neki a menny, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét átjárja Isten könyörülete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. A Krisztus életében megmutatkozó irgalom és szerető gondoskodás látható lesz azokban, akik részesültek kegyelmében. „Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.” (Róm 8:9) Az ilyen embernek Isten idegen. Ez az ember alkalmatlan arra, hogy az Úrral együtt legyen az örökkévalóságban. – *Krisztus példázatai*, 250–251. o.

Isten gyógyító ereje hathatja át az egész természetet. Ha egy fát megvágunk, egy embert megsebesítenek vagy eltörik a csontja, a szervezet azonnal megkezdi a sérülés helyreállítását. Sőt, mielőtt szükség alakulna ki, már készenlétben állnak a gyógyító tényezők, és mielőtt megsérül egy testrészünk, minden erő hozzálát a helyreállítás munkájához. Így van a lelki birodalomban is. Mielőtt a bűn előidézte a nyomort, Isten már előre gondoskodott az orvosságról. Az ellenség megsebez, összezúz minden embert, aki enged a kísértésnek, de ahol megjelenik a bűn, ott van a Megváltó is. Krisztus munkája az, hogy: „a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek” (Lk 4:18).

Ebben a munkában együtt kell működnünk. „Még ha előfogja is az embert valami bűn... igazítsátok útba az olyant.” (Gal 6:1) „Igazítsátok útba”: azt jelenti, hogy a tévedőt helyezzük vissza régi állapotába, mint ahogyan a kifecamodott részt visszatesszük ízületébe. Milyen gondolatot ébresztő kép! Aki tévedést követ el vagy bűnbe esik, kiesik a körülötte zajló élet összefüggéséből. Felismerheti tévedését, és bűnbánattal telhet meg, de nem képes helyreállítani önmagát. Zavarban és bajban van, mint akit legyőztek, azért gyámoltalan. Vissza kell őt nyerni, meg kell őt gyógyítani, helyre kell állítani! Ti lelkileg igazítsátok útba, (állítsátok helyre) az illet! Csak a Krisztus szívéből eredő szeretet képes meggyógyítani! Csak az képes meggyógyítani

a megsebzett lelkeket, akiből úgy árad ez a szeretet, mint a fa nedve vagy a test vére! – *Előtted az élet*, 113. o.

Szeptember 18., hétfő – Óvakodni a kísértésektől

Isten ígéretei nem azért vannak, hogy elbizakodva támaszkodjunk rájuk, ha meggondolatlanul, vakmerőn veszélybe robogunk, megsértve a természet törvényeit, vagy semmibe véve a józan belátást, melyet az Úr használatra adományozott nekünk. Ez nem valódi hit, hanem elbizakodottság. (...)

Sátán világi megtiszteltetéssel, gazdagsággal és az élet élvezeteivel közelít hozzánk. Kísértései változatosak, hogy kielégítsék minden rendű és rangú ember ízlését, elcsábítva magukat Istentől, hogy inkább szolgálják magukat, mintsem alkotójukat. „Mindezeket neked adom, mondja Sátán az embernek, hírnevet, birtokot, hatalmat, megtiszteltetést és gazdagságot.” S elbűvöl, elámít, és árulón romlásba csalogat. Az ördög elégedett, ha átadjuk magunkat a szív és az élet világiasságának. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 25. o.

A tanítványok látták munkájuk sikerét, és abban a veszélyben forogtak, hogy maguknak tulajdonítják az érdemet, lelkük felfuvalkodik, és Sátán kísértéseinek esnek áldozatul. Nagy munka állt előttük, és legelőször azt kellett megtanulniuk, hogy erejük nem önmagukban, hanem Istenben rejlik. Akárcsak Mózesnek a Sínai pusztájában, Dávidnak a júdeai dombokon vagy Illésnek Kerith patakjánál, a tanítványoknak is vissza kellett vonulniuk szorgos tevékenységük színhelyéről, hogy közösségben legyenek Krisztussal, a természettel és saját szívükkel. – *Jézus élete*, 360. o.

Aki az élő Isten hírnökének vallja magát, kész kell lennie mindenkinek szolgálni, nem kerekedhet felül testvérein, jósággal telt szelíd lelkülettel kell rendelkeznie. Ha téved, készen kell, hogy legyen teljes mértékben bevallani tettét. A jó szándék nem lehet mentség a vétek elkendőzésére. A beismerés nem fogja megingatni a gyülekezet bizalmát a hírnökben, hanem jó példával fog szolgálni, és a közösségben

a bűnvallomás lelkületét fogja bátorítani, aminek édes egység lesz az eredménye. Aki azt állítja magáról, hogy tanító, annak a kegyesség, a szelídség és az alázat példájával kell járnia, szelíd lelkűnek kell lennie, hogy lelkeket nyerhessen Jézus és a Biblia igazságai számára. – *Korai írások*, 135. o.

A názáreti Jézus nevében kérlek, hogy tegyétek félre a lelki büszkeséget és a felsőbbrendűségi érzés szeretetét. Válgatok gyerekekké, ha a küzdelem végén szeretnétek a királyi család tagjai, a mennyei Király gyermekeivé válni. Újból és újból olvassátok el János evangéliuma 17. fejezetét! Az imát, amit az Üdvözítő a tanítványaiért mondott Atyjának, érdemes gyakran ismételnünk és átültetnünk az életünkbe. Ezáltal fog felemeltetni az elbukott ember; mivel az Úr megígérte, hogy ha megőrizzük az egységet, akkor úgy fog szeretni Isten, ahogy a Fiát szerette; a bűnös üdvösséget nyer, és Isten örökké dicsértetik. – *Sons and Daughters of God*, 295. o.

Szeptember 19., kedd – Terhek hordozása

Az Úr senkit sem készített fel arra, hogy egyedül viselje a munka terheit. Különböző képességű férfiakat gyűjtött össze, hogy közösen tanácskozva segítsenek egymásnak. Így az egyik tapasztalatának és képességének a hiányát pótolja a másik hozzáértése és tapasztalata. Mindannyiunknak alaposan tanulmányoznunk kellene a korinthusiaknak és efézusiaknak adott utasításokat a Krisztus testének tagjai között levő kapcsolatokra vonatkozóan. (...)

Le kell mondanod saját akaratodról és utadról, hogy világosságot kaphass azoktól, akiket Isten saját kezének támaszaiként hívott el, és akik által segíteni szeretne neked. Járulj Jézushoz vigasztalásért. Ragadd meg a kezét! És maradj ott addig, míg akarodat alá tudod vetni az Ő akaratának. Sokan túl sietősen imádkoznak. Gyors léptekkel haladnak át Krisztus szerető jelenlétének árnyékán, és csak néhány pillanat erejéig időznek a mennyei Tanítómester jelenlétében, aztán visszatérnek saját munkájukhoz és terheikhez. – *Istennel ma*, 149. o.

„Tartozunk pedig mi, az erősek, hogy az erőtlenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk.” (Róm 15:1) Még akkor is helyesen kell egymáshoz viszonyulnunk, ha ez áldozattal jár. Krisztus végtelen áldozatot hozott értünk, és mi nem vagyunk képesek másokért áldozatot hozni? Legyünk figyelmesek, hogy ne sebezük meg Isten gyermekeinek szívét, mert ha ezt tesszük, akkor Jézus szívét sebezük meg. – *The Upward Look*, 31. o.

Az apostol inti az önmagukban bízókat: „Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg... Mert ki-ki a maga terhét hordozza.” (Gal 6:3, 5) Mindenki téved, aki a testvérei fölött állónak tekinti magát ítélőképeség és tapasztalatok tekintetében, és megveti tanácsukat, figyelmeztetésüket. Csalárd a szív. Vizsgálja hát meg jellemét és életét mindenki a Biblia mértékével. Isten szava biztos fényt vet életünk útjára. Akik őszintén keresik az Úr bölcsességét, azokat Ő a helyes útra irányítja a sokféle hatás ellenére, amely elterelni és lefoglalni igyekszik gondolataikat. Végül is mindenki saját magáért áll vagy bukik, nem az ellenkezők vagy egyetértők véleménye alapján és nem emberi ítélet szerint, hanem Isten ítélete szerint, a valódi jellem alapján. A gyülekezet figyelmeztethet, tanácsolhat, inthet, de senkit sem kényszeríthet rá a helyes útra. Aki csökönyösen semmibe veszi Isten szavát, annak viselnie kell terhét, Isten előtt felel önmagáért, és el kell szenvednie útjának következményeit. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 247. o.

Szeptember 20., szerda – Krisztus törvénye

Ha Krisztus családjának egyik tagja kísértésbe esik, a többi tagnak törődnie kell vele, mégpedig jóindulattal. Törekedniük kell botladozó lábát felegyenesíteni és megnyerni őt a tiszta, szent életnek. Isten ezt a szolgálatot gyülekezetének minden tagjától megkívánja. Az Úr családjának tagjai legyenek bölcsek és éberek, tegyenek meg minden tőlük telhetőt, hogy gyengébb hittestvéreiket megóvják Sátán rejtett hálójától.

Ez a belmissziós munka, amely ugyanúgy a javukra szolgál azoknak, akik végzik, mint azoknak, akikért folytatják. Az a szíves érdeklődés, amit családi körben tanúsítunk, jóindulatú szavaink, amelyeket testvéreinkhez és testvérnőinkhez intézünk, alkalmasakká tesznek, hogy az Úr családja tagjaiért munkálkodjunk, akikkel, ha Krisztushoz hívek maradunk, örök korszakokon át együtt élünk majd. „Légy hű mindhalálig – figyelmeztet Jézus –, és néked adom az élet koronáját.” Ezért gyámkodjanak gondosan az Úr családjának tagjai testvéreik és testvérnőik felett. Válj barátjukká! Ha szegények, és szűkölködnek táplálékban és ruházatban, segíts testi és lelki ínségükön. Így kettős áldásukra válhatsz. – *Evangelizálás*, 353. o.

Gyere hozzá úgy, ahogy vagy, és bízd magad az Ő karjára. Hidd, hogy elfogad, hisz megígérte. Ne próbálj nagy tettet végrehajtani, ami ajánlhatna téged Isten előtt, hanem bízz benne most, már most... Alázatos hittel járulj elé, hisz Ő sosem mondta a szenvedőknek és szűkölködőknek, hogy hiába keresik az Ő arcát. Tudjuk, hogy bűnösök vagyunk, hogy gyakran vétkezünk, és folyamatosan legyőznek bennünket a kísértések; ez azonban nem szabad, hogy arra késztesen, hogy nagy szükségletünk ellenére távol maradjunk attól, aki egyedül képes megsegíteni és megmenteni Sátán hatalmától. Így dolgozik az ellenség: el akarja csüggeszteni az embert.

Micsoda bizonyítékával rendelkezünk Jézus semmihez sem fogható szeretetének az által, hogy elhagyta a mennyet és lejött a földre, hogy a segítségünkre lehessen! Ő hívott: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:28–30) – *The Upward Look*, 328. o.

Néha elmondjuk panaszainkat az embereknek, elbeszéljük szükségleteinket azoknak, akik nem segíthetnek, és elhanyagoljuk, hogy mindent megvalljunk Jézusnak, aki képes a szomorúság útját az öröm és békeesség útjává változtatni. (...)

Célja, hogy a barátunk legyen, és életünk minden útján elkísérjen bennünket. Ő mondta: „Én vagyok a te Urad, Istened, járj velem, és világosságot árasztok az utadon.” Jézus, a mennyei felség felajánlotta, hogy aki hozzá viszi terheit, gyengeségeit és aggodalmait, befogadja őt fenséges jelenlétebe. – *Our High Calling*, 97. o.

Szeptember 21., csütörtök – Vetés és aratás

Isten természeti törvényei szerint az okot változatlan bizonyossággal követi az okozat. Az aratás igazolja a megelőző vetést. Itt nem tűrik el a tettétést. Az emberek megcsalhatják embertársaikat; dicséretet és jutalmat kaphatnak olyan szolgáltatásért, amit nem is végeztek el. A természetben azonban nem érvényesülhet csalás. Az aratás elhozza a kárhoztatás ítéletét a hűtlen földművesre. Ez a legmagasabb értelemben véve igaz a lelki élet birodalmában is. A gonosz látszólag sikert arat, de a valóságban nem. A gyermek, aki kerüli az iskolát; a fiatal, aki hanyag tanulmányaiban; a jegyző vagy a munkás, aki nem szolgálja munkaadójának érdekeit; bármilyen foglalkozású vagy hivatású ember, aki hűtlen munkakörében – áltathatja magát, hogy mindaddig előnyt nyer, amíg el tudja rejteni gonoszságát. Mégsem így igaz, mert megcsalja önmagát. Az élet aratása a jellem, ami eldönti sorsát mind erre, mind az eljövendő életre.

Az aratás az elvetett mag megsokszorozódása. Minden mag fajtájának megfelelő termést hoz. Így van ez dédelgetett jellemvonásainkkal is. Az önzés, az önszeretet, az önbecsülés, az önös érdek önmagától termelődik újra, és ennek vége nyomorúság és romlás. „Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.” (Gal 6:8) A szeretet, a rokonszenv és a kedvesség az áldás gyümölcsseit termik meg, és múlhatatlan aratást eredményeznek. – *Előtted az élet*, 108. o.

„Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképpen pedig a mi hitünknek cselédeivel.” (Gal 6:10)

Krisztus különleges hangsúllyal bírta meg egyházát azzal, hogy gondoskodjon a szűkölködőkről, különösen a saját tagjai közül valókról. Istennek minden egyházban vannak szegényei. Közöttünk is mindig élnek szegények, és Jézus a gyülekezet tagjait személy szerint teszi felelőssé a róluk való gondoskodásért.

Ahogy egy igazi család tagjai gondot viselnek egymásról – szolgálnak a betegeknek, támogatják a gyengéket, tanítják a tudatlanokat, oktatják a tapasztalatlanokat –, úgy „hitünk cselédei”-nek is törődniük kell szűkölködő és elhagyatott tagjaikkal. Semmi esetre sem szabad őket elhanyagolni. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 201. o.

Aki szereti Istent, szeretni fogja embertársait is, sőt, mi több, gyöngéd együttérzéssel tekint az Úr teremtményeire. Mikor Isten Lelke lakik a szívben, akkor a szenvedés enyhítésére és nem annak előidézésére késztet ... Oda kell figyelniük minden szenvedőre, és legyünk a menny ügynökei, akik mindent megtesznek, hogy gondoskodjanak a szükségben levőkről. Legyünk Isten munkatársai... Tegyük fel őszintén a kérdést: Ki az én felebarátom? Nem csak a szomszédaink és közeli barátaink tartoznak a felebarátok közé, és nem csak a gyülekezetünk tagjai vagy azok, akik hozzánk hasonló módon gondolkodnak, hanem a teljes emberi család. Jót kell tennünk mindenkivel, de főleg a hittestvéreinkkel. Minden embernek be kell mutatnunk, mit jelent engedelmeskedni Isten törvényének. Mindenek felett szeretniük kell az Urat és embertársainkat úgy, mint önmagunkat. – *Sons and Daughters of God*, 52. o.

14. tanulmány

KRISZTUS KERESZTJÉVEL DICSEKSZEM

Szeptember 23., szombat délután

Babilónia királyának életével azt akarja megtanítani nekünk az Úr, hogy engedelmességre tudja vezetni még a büszkeségben élőket is. Nabukodonozor súlyos fegyelmezés által tanulta meg, hogy nem az ember, hanem Isten a gazda, és hogy az Ő országa örök. Hasonlóképpen kell ma megtanulnia az embernek, hogy Isten az Úr mindennek felett. Ha sikert érnek el a menny munkájában, azért van, mert az Örökkévaló adta meg számukra a sikert az Ő dicsőségére és nem az ember dicsőségére. Aki megpróbál ellopni egyetlen fénysugarat is Isten dicsőségéből, büntetést von magára...

Kérkedjen csak egy nemzet is saját bölcsességével, magasztalja fel önmagát, legyen gőgös, és minden bizonnyal nem marad következmények nélkül. Úgy halad a büszkeség és a gőg a vesztébe, mint ahogyan nappal ragyog a Nap. Ha gőgössé válik egy gyülekezet, a porig fog megaláztatni. Ha egy intézmény vezetői elbizakodottakká válnak, ha saját érdemeiknek tartják a sikert, ha büszkélkednek bölcsességükkel és eredményeikkel, akkor biztosan meg lesznek alázza. – *The Publishing Ministry*, 139–140. o.

Ha az ember egy pillanat erejéig saját látószögén túl láthatna, és szemlélhetné az örök Istent, minden száj megszűnne dicsekedni. E parányi földön élő ember korlátolt. Az Úrnak számtalan más világa van, ahol a neki engedelmeskedő lények dicsőítik Őt. Amikor az emberek a tudomány terén elérik korlátolt képességeik határát, azon

túl egy számukra teljesen érthetetlen és áthatolhatatlan végtelenség következik.

Mielőtt valóban bölcsekké válnának, rá kell jönniük, hogy Istentől függ az életük, és az Ő bölcsességére van szükségük. Isten az értelmi és a lelki erő forrása. A leghíresebb emberek, akik bár a világ által vélt legnagyobb tudományos csúcsokat hódították meg, mégsem hasonlíthatják magukat Jánoshoz, a szeretett tanítványhoz vagy Pál apostolhoz. Amikor az értelmi erő egyesül a lelki erővel, akkor éri el az ember a legmagasabb szintet. Akik ezt elérik, azokat Isten munkatársaivá fogadja az oktatás terén.

Nagy tudományt jelent megismerni önmagad. Az a tanító, aki helyesen értékeli önmagát, megengedi Istennek, hogy alakítsa és fegyelmezze az értelmét, és elismeri erejének forrását. Az önismeret alázathoz és Istenbe vetett bizalomhoz vezet, ám nem helyettesíti az önképzést. Aki ismeri hiányosságait, mindent elkövet, hogy elérje a legmagasabb szintet testi, értelmi és erkölcsi téren. A fiatalok képzéséhez nem lehet köze olyan személynek, aki megelégszik ennél alacsonyabb mércével. – *Tanácsok szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 56–57. o.

Szeptember 24., vasárnap – Pál kézírása

Az apostol mindazoknak, akikhez tanácsadó és buzdító tartalmú leveleit intézte, őszintén kívánta, „hogy többé ne legyenek gyermekek, kiket ide s tova hány a hab, és hajt a tanításnak akármi szele”, hanem hogy „eljussanak mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúiságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére”. Felkérte követőit, akik a pogányok között éltek, hogy „többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjüknek hiábavalóságában, kik értelmükben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől... az ő szívük keménysége miatt”, hanem „okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcsek”, és az időt jól használjátok ki (Ef 4:14,

13, 17–18; 5:15–16). Bátorította a hívőket, hogy várják azt az időt, amikor Krisztus, aki „szerette az egyházat, és önmagát adta azért”, majd „önmaga elé állítsa azt dicsőségben, úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörögözés vagy afféle”, „hogy legyen szent és feddhetetlen” (Ef 5:25, 27).

Ezek az üzenetek, melyeket nem emberi erő, hanem Isten ereje a Szentlélek által írt, olyan tanácsokat tartalmaznak, amelyeket mindenkinek tanulmányoznia és gyakran ismételnie kell. Ezekben a levelekben a gyakorlati kereszténységet, életszentséget vázolja; olyan alapelveket fektet le, amelyeket minden gyülekezetnek követnie kellene. Világosan megjelöli az örök élethez vezető utat is. – *Az apostolok története*, 470. o.

Az Úr minden esetben közli emberi szolgálójával, mi a teendője. Ebben áll a mennyei együttműködés az emberrel. Az ember a kapott mennyei világosságnak engedelmeskedve cselekszik. Ha Saul így szól: „Uram, egyáltalán nem szándékozom követni tanácsaidat üdvösségem érdekében”, még akkor is haszontalan edény lett volna Isten kezében, ha tízszeres világosságot kap. Az ember feladata együtt munkálkodni a mennyyel. Akkor kezdődik el a legnagyobb és leghevesebb küzdelem, amikor az ember eldönti, hogy akarátát Isten akarátának veti alá... A jellem határozza meg a döntés és a cselekvés természetét. A cselekedet nem érzelemtől vagy hajlamtól függ, hanem a mennyei Atya akarátának megismerésétől. Kövesd a Szentlélek tanácsait, és engedelmeskedj! – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1058. o.

Aki féli az Urat, nem szomorú, nem lehangolt. Csak Krisztus hiánya teszi szomorúvá az ember arcát és sóhajokkal teli vándorúttá az életét. Az öntelt, önimádó ember nem érzi a Jézussal való élő, személyes kapcsolat szükségességét. Az a szív, amely nem esett a Sziklára, büszke a maga szentségére... Krisztus pedig – ha szívünkben lakik – az öröm forrását jelenti. Mindazok, akik Őt befogadják, felfedezik, hogy Isten Igéjének központi témája: az örvendezés. – *Krisztus példázatai*, 162. o.

Szeptember 25., hétfő – Dicsekedés a testben

Akik hajlamosak arra, hogy saját szentségüket hangoztassák, pillantsanak Isten törvényének tükrebe. Mialatt felismerik parancsolatainak messze ható követelményeit, és megértik a törvény hivatását, hogy a gondolatok és a szív szándékainak bírója, nem dicsekszenek büntelenségükkel. János, anélkül, hogy kivonná magát hittestvérei közül, így ír: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg, és igazság nincsen mibennünk.” „Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük Őt, és az Ő Igéje nincsen mibennünk.” „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamiságtól.” (1Jn 1:8, 10, 9)

Sokan vallják, hogy szentek; állítják, hogy teljesen az Úréi; jogot formálnak Isten ígéreteire, azonban nem akarnak engedelmeskedni parancsolatainak. A törvény ezen áthágói igényt tartanak mindarra, amit Isten ígért gyermekeinek; részükről ez csupán merész elbizakodottság, mert János kijelenti, hogy az Úr iránti szeretetünket úgy mutatjuk ki, ha engedelmeskedünk parancsolatainak. Nem elegendő, ha az igazságot elméletben elfogadjuk, ha vallomást teszünk Krisztusba vetett hitünkről, ha hisszük, hogy Jézus nem volt csaló, és hogy a Biblia vallása nem csupán ravaszul kieszelt mese. János ezekről így ír: „Aki azt mondja: ismerem Őt, és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az Ő beszédét, abban valósággal teljessé lett Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk.” „Aki az Ő parancsolatait megtartja, az őbenne marad, és Ő is abban.” (1Jn 2:4–5; 3:24)

János ugyan nem tanította, hogy az üdvösséget engedelmesség által érdemelhetjük ki; viszont az engedelmesség: a hit és a szeretet gyümölcse. Ezt mondta: „Tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és őbenne nincsen bűn. Aki őbenne marad, egy sem esik bűnbe; aki bűnbe esik, egy sem látta Őt, sem meg nem ismerte Őt.” (1Jn 3:5–6) Ha Krisztusban maradunk, ha Isten szere-

tete lakik a szívünkben, érzelmeink, gondolataink és cselekedeteink összhangban lesznek a menny akaratával. A megszentelt szív összhangban él az Úr törvényének szabályaival. – *Az apostolok története*, 562. o.

Amikor a gyülekezet tagjai hűséggel fognak dolgozni az igazság ügyének építésén, nem mentesülnek a pletykáló, hazug és gyalázó szavakat szóló nyelvektől. „De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.” (2Tim 3:12) Kitartó, megingathatatlan magatartásuk azonban folyamatos feddést jelent a feltételezett hívők hitetlenségére, büszkeségére és önzésére nézve. (...)

Jézus nem téveszti szem elől gyermekeit, akiknek olyan sok csüggedéssel kell szembesülniük. Nem kell nagy erőt kifejteni ahhoz, hogy megengedd, magával ragadjon az ár, ám akik át akarnak jutni a halhatatlanság túlsó partjára, meg kell, hogy küzdjenek a széllal és az árral. Létezik a kereszténység egy hamis formája, ami nem rendelkezik megújító erővel. Az ilyen emberek szívesen szállnak szembe mások hitével, és szívesen ítélik meg. (...)

Krisztus igazi követőit nem kellene, hogy elcsüggyesszék a vádak, amelyek az ilyen személyek felől érkeznek... Az Istenhez hűséges embereket nem zavarják a vádak vagy az ellenszegülés. Sőt, ellenkezőleg, így olyan erényeket sajátítanak el, amelyek nem teremnek jólétben. A hit, a türelem, az alázatosság és a szeretet a felhők és a sötétség között rügyezik és borul virágba. – *Our High Calling*, 359. o.

Szeptember 26., kedd – Dicsekedés a kereszben

Kortársaink közül sokan a golgotai keresztet szent emlékezésekkel veszik körül. Megszentelt gondolatok kapcsolják össze őket a keresztre feszítés eseményeivel. Pál idejében azonban undorral és borzalommal tekintettek az emberek a keresztre. Az emberiség Üdvözítőjének hirdetni valakit, aki kereszthalált szenvedett, természetszerűen csak gúnyt és ellentmondást válthatott ki.

Pál igen jól tudta, hogyan fogadják majd üzenetét Korinthusban akár a zsidók, akár a görögök. „Mi pedig – vallotta be Pál – Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot.” (1Kor 1:23) Zsidó hallgatói között sokan voltak, akik az üzeneten, melyet hirdetni óhajtott, bosszankodtak majd. A görögök véleménye szerint szavai értelmetlen bolondságot jelentenek; így elvárhatta, hogy minden kísérletnél, amivel kimutatná, hogy a kereszttől függ, azzal kapcsolatos az emberiség nemesedése és üdvössége, gyengeelméjű bolondnak tartanak.

Pálnak azonban a kereszttel az egyetlen és mindent jelentette. Amióta a keresztre feszített Názáreti üldözőjéből hű követőjévé vált, pályájának Isten tűzött ki célt; azóta soha sem szűnt meg dicsekedni a kereszttel... Abban az időben nyilvánult meg előtte Isten végtelen szeretete, ahogy Jézus halálában megvalósult. Élete ezáltal csodálatos változáson ment át, mely minden tervét és szándékát a mennyeivel hangolta össze. Ez órától kezdve új emberré lett Krisztusban. Saját tapasztalatából tudta, hogy a bűnös, mihelyt megismeri az Atya szeretetét, ahogy az Fia odaadásában megnyilvánult, és átadja magát az isteni befolyásnak, szívében olyan változást él át, hogy ezen túl számára Krisztus minden mindenben. – *Az apostolok története*, 245. o.

Minél közelebb férközzünk Jézushoz, minél jobban felismerjük jellemének tisztaságát, annál világosabban látjuk, hogy milyen undorító a bűn, és annál kevésbé hajlunk önmagunk magasztalására. Lelkünk állandóan Isten után vágyódik; komolyan és őszintén beismerjük bűneinket, és szívből megalázkodunk előtte. Keresztény tapasztalatunk minden további lépésénél bűnbánatunk mélyül. Tudni fogjuk, hogy alkalmasságunk egyedül Krisztusban rejlik, és az apostollal együtt valljuk: „Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó.” „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.” (Róm 7:18; Gal 6:14) – *Az apostolok története*, 561. o.

Szeptember 27., szerda – Új teremtés

A kegyesség egyszerű megvallása önmagában értéktelen. Aki Krisztusban marad, az keresztény... Ha Isten gondolata nem válik az ember gondolatává, haszontalan minden önmegigazító próbálkozás; mivel az ember csak az Úr megismerése által nemesül. Az ember rendelkezhet külső mázzal, mint a farizeusok, akiket Jézus „meszelt sírok” jelzővel illetett, vagyis mint olyanok, akik tele vannak tisztátalansággal és halott tetemekkel. Ám aki igazsággal ítél, látja a lélek minden elváltozását, és az igazság nem uralhatja az életet, ha nincs elvetve a szívben. A pohár külső megtisztítása sosem fogja annak belsejét tisztává tenni. Az igazság csupán szóbeli elfogadása csak egy kijelentést és eggyel több érvet jelent hitünk mellett, ám ha az igazság megreked ezen a szinten, akkor a lélek sosem nyerhet üdvösséget. A szívet meg kell tisztítani minden erkölcsi szennytől. – *Adventista Bibliakommentár*, 7. köt., 951. o.

Amikor Pál elfogadta Jézus Krisztus evangéliumát, új teremtés lett. Megváltozott, és a lelkében elvetett igazság egy olyan hitet és bátorságot eredményezett, amit még a szenvedés sem tudott megingatni.

Az emberek bárhogy érvelhetnek Isten törvényének elutasítása mellett, de az ítélet napján egyetlen kifogást sem fogadnak majd el. Akik Isten ellen harcolnak, és törvénytelenységükkel súlyosbítják bűnösségüket, hamarosan szembesülnek a nagy Törvényadóval, hogy számot adjanak vétkeikről. – *Hit és cselekedetek*, 27. o.

Az értünk hozott áldozat révén kerültünk előnyös helyzetbe. Amint a bűnös kikerül Krisztus ereje által a bűn területéről, a magasba emelt kereszthez közeledik, és hódolatát fejezi ki előtte. Új teremtéssé válik Jézus Krisztusban. Megtisztul. Új szívet kap. A szentség megállapítja, hogy nem kell mást kérnie. Számára felfoghatatlan következményekkel járt a megváltás munkája. A mennyei képmás elsajátítására törekvő ember előtt megnyílik a mennyei tárház, tökéletes erőt kap, amely az el nem bukott angyalok fölémeli őt. Küzdött és győzött. A bűn és a feddhetetlenség között dúló háború a menny Urát emelte a magasba, és igazolta szentségét, irgalmát, jóságát és bölcsességét

a megmentett emberi család előtt, az el nem bukott világok előtt és a törvénytelenység összes ügynöke előtt kicsitől nagyig.

A kereszten függő Krisztus volt az az eszköz, mely révén a jóság és a hűség találkoztak, az igazság és a békeség csókolgatták egymást. – *Sons and Daughters of God*, 243. o.

Amint a hit így elfogadja és magába szívja az igazság alapelveit, azok a személyiség részévé és éltető erővé válnak. A lélek által befogadott isteni Ige formálja a gondolatokat, és megindítja a jellem fejlődését.

Ha hiszemünket szilárdan Jézusra szegezzük, megerősödünk. Isten a legdrágább kijelentésekkel fogja megajándékozni éhező, szomjazó népét. Személyes Megváltóként ismerik meg Krisztust. Amikor Igéjével táplálkoznak, rájönnek, hogy az lélek és élet. Az Ige lerombolja a természetes, földi természetet, és új életet ad Krisztus Jézusban. A Szentlélek Vigasztalóként hat a lélekre. Kegyelmének átalakító ereje által Isten képmása formálódik ki a tanítványban: új teremtés lesz. Szeretet veszi át a gyűlölet helyét, a szív isteni hasonlatosságot nyer. Ezt jelenti élni „minden Igével, ami Isten szájából származik” (Jn 4:4). Ez a kenyér evése, ami a mennyből száll alá. – *Jézus élete*, 390. o.

Szeptember 28., csütörtök – Befejező megjegyzések

Pál állandóan magán viselte Krisztus dicsőségének jeleit a testén és a mennyei fény által megvakított szemén. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1058. o.

Pál óvatosságból ajánlotta Timótheusnak a körülmetélkedést. Nem mintha Isten ezt kívánná, hanem hogy elhárítsák az utolsó akadályt is, ami a zsidókat visszatarthatná attól, hogy Timótheus prédikátori tisztségét elismerjék. Az apostolt sokoldalú tevékenysége arra kényszerítene, hogy városról városra és különböző országokba utazzon, és így sokszor a zsinagógákban és egyéb gyülekezési helyeken prédikálja Krisztust. Ha azután kiderülne, hogy egyik munkatársa körülmetéletlen, munkáját nagyon akadályozhatná a zsidók előítélete és vakbuzgó-

sága. Az apostol mindenütt határozott ellenállást vagy heves üldözést várhatott. Ő azonban mind zsidó testvéreit, mind a pogányokat az evangélium ismeretére akarta eljuttatni, és emiatt igyekezett, amennyiben hitével összeegyeztethette, hogy az ellenállás minden ürügyét eloszlassa. Noha iparkodott a zsidós előítéletnek élet venni, mégis hitte és tanította, hogy mit sem jelent a körülmétkedés, ellenben Krisztus evangéliuma: minden. – *Az apostolok története*, 204. o.

A Krisztus választott szolgálainak szolgálata nyomán fakadnak dicső erények annak gyümölcse voltak, hogy testükben hordták az Úr Jézus halálát. Közülük többen tanulatlanok voltak; de kegyelem és igazság uralta szívüket. Ez a kettő ihlette és tisztogatta életüket, ezek irányították tetteiket. Élő megtestesítői voltak Jézus gondolkodásának és lelkületének. Élő levelek, melyeket minden ember ismert és olvasott. Akik nem fogadták be a hirdetett igazságot, és megvetették Krisztus kereszjtét, gyűlölték és üldözték őket.

A gonoszok nem ellenzik az istenfélelem látszatát, és a népszerű egyházak papjait sem utasítják el, mert ők nem akarnak keresztet helyezni a hátukra. A bűnös szív nem tiltakozik az olyan vallás ellen, amiben mit sem lát, ami a törvényszegőt megreszkettetné, vagy szívükre és lelkiismeretükre terelné a közelgő ítélet rémítő valóságait. Nem a Lélek megnyilvánulásai, nem az Isten hatalma vált ki ellenhatást, vagy vezetné lázadásra a bűnös természetet. Annak az igazságnak, amelyik üdvösségre vezet, nemcsak Istentől kell származnia, hanem Isten Lelkének bizonyosságával is kell járnia, máskülönben erőtlenül verődik vissza a szembeszegülő ellentétes áramlatokról. Jaj, bárcsak az igazság olyan erővel szólna Isten szolgálainak ajkáról, hogy utat égetne az emberek szívéhez! – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 343. o.

Szeptember 29., péntek – Záró gondolat

„De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.” (2Tim 3:12)

Ha gyakran járulunk a kereszt lábához, és Üdvözítőnk megaláztatását csodáljuk, megerősíthetjük a hitünket és a szeretetet. Tekintetek a mennyei Felségre, aki gonosztevéként szenvedett! Makulátlan feddhetetlensége és tisztasága nem védte meg Őt az igazságtalanságtól és a vádaktól. Alázattal tűrte a gonoszok ellenkezéseit, és életét adta, hogy megbocsátást nyerjünk, és örökké élhessünk. Készen állunk az Ő nyomdokaiba lépni? Jelenleg azért nem nagyobb az üldözés, mert életünk nem Jézus életének hű példáját követi. Biztosítalak, testvéreim és testvérnőim, hogy ha úgy fogtok élni, ahogyan Ő élt, megtudjátok, mit jelent üldöztetni és vádoltatni érte.

Ha abban reménykedünk, hogy viselni fogjuk a koronát, számítanunk kell a kereszt viselésére is. Legnagyobb megpróbáltatásaink azok részéről fognak érni, akik magukat kegyesnek vallják. Ez történt a világ Megváltójával, és ez fog történni követőivel is... Akik szeretnék elnyerni az örök élet koronáját, nem kell meglepődniük vagy csalódottnak lenniük, ha akadályokba ütköznek, és lépten-nyomon próbák érik a mennyei Kánaán felé vezető úton. (...)

Az Üdvözítő tudja, hogy mi a legjobb. A hit a kétellyel, nehézséggel és próbával vívott küzdelem során növekszik. Az erény a kísértésnek ellenállva gyűjt erőt. A hű katona élete harc és menetelés. Vándortársam, a mennyei Kánaán ezen oldalán nincs megállás... Ámde János szent látomásban látta a nagy nyomorúságot átélt hűségeseket Isten trónja körül állni fehér ruhában és hervadhatatlan koronával a fejükön. Miért nézték őket a föld számkivetettjeinek? A vizsgálati ítélet során életük és jellemük az Úr elé kerül, és az ünnepélyes ítélőszék elutasítja ellenségeik vádjait. Isten és az Ige iránti hűségük nyilvánosságra kerül, és végül majd a Sátánnal és a bűnnel vívott küzdelem győzteseinek kijáró legmagasabb mennyei megtiszteltetésben lesz részük. – *Our High Calling*, 361. o.

